ΝΑ ΑΠΑΞΙΩΣΟΥΜΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 168
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
2017
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Οι περισσότεροι άνθρωποι δουλεύουν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους απλώς για να ζήσουν. Έτσι, η λίγη ελευθερία που τους μένει τους προβληματίζει και προσπαθούν να βρουν κάθε τρόπο για να την ξεφορτωθούν.

(ΒΟΛΦΓΚΑΝΓΚ ΓΚΑΙΤΕ)

για να την ξεφορτωθούν. (ΒΟΛΦΓΚΑΝΓΚ ΓΚΑΙΤΕ)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Είναι δύσκολο κάποιος να παραβλέψει τις επιπτώσεις στον κοινωνικό χώρο μιας παρατεταμένης τρομοκρατίας, η οποία ανεξάρτητα από τους άμεσους ή έμμεσους τρόπους με τους οποίους ασκείται, αποβλέπει στην διαρκή ακινητοποίηση των κοινωνικών αντιδράσεων. Έχουμε επανειλημμένα εξηγήσει διεξοδικά τους λόγους για τους οποίους η αριστερά ήταν ο καταλληλότερος για τα κυριαρχικά συμφέροντα διαχειριστής της επιβολής αυτής της τρομοκρατίας. Δύο χρόνια μετά την ανάληψη αυτών, κυρίως, των καθηκόντων, δηλαδή της πλήρους αφομοίωσης των κοινωνικών αντιδράσεων, ο ρόλος της αυτός, όχι μόνο δεν φαντάζει ξεπερασμένος, αλλά αντίθετα εμπεδώνεται συνεχώς η πεποίθηση του βασίμου αυτής της εκτίμησης.

Οι αριστεροί και το ακροδεξιό μόρφωμα (ΑΝΕΛ) που συνδιαχειρίζεται μαζί τους την εξουσία εμφανίζονται αποφασισμένοι να παρατείνουν όσο το δυνατόν την παραμονή τους σ' αυτήν χρησιμοποιώντας απτόητοι την γνωστή, πλέον, σ' όλους γκαιμπελικού τύπου προπαγάνδα. Συνάμα επανδρώνουν σταθερά τον κρατικό μηχανισμό, όπου και με όποιον τρόπο μπορούν, με στόχο τόσο τον μεγαλύτερο έλεγχό του όσο και την αντιμετώπιση της αθρόας αιμορραγίας που υφίσταται το εκλογικό τους πελατολόγιο.

Όσον αφορά το μέτωπο της «διαπραγμάτευσης» και το περιβόητο κλείσιμο της αξιολόγησης ή το ζήτημα του ρόλου του ΔΝΤ η αλήθεια βρίσκεται πολύ μακρύτερα από την φωτισμένη βιτρίνα της κυβερνητικής προπαγάνδας. Σε πρόσφατη «απόρρητη» έκθεση του ΔΝΤ που δημοσιεύτηκε, παρ' όλ' αυτά, αναφέρεται μεταξύ άλλων ότι «***Κλειδί είναι η διασφάλιση ισχυρής ιδιοκτησίας του προγράμματος***». Τα σκληρά επί πλέον μέτρα που έχει ήδη αποφασίσει να πάρει το καθεστώς Τσίπρα θα πιστοποιούν αυτήν ακριβώς την παραδοχή εκ μέρους του. Μικρή σημασία έχει τι θα δηλωθεί στα λόγια. Οι πράξεις μετρούν –όπως είναι γνωστό– και όχι τα ψεύτικα λόγια και η πλήρης παραμόρφωση της πραγματικότητας.

Ενδιαφέρον, επίσης, έχει και η στάση που κράτησαν οι κυβερνητικοί εταίροι απέναντι στην εκλογή Τραμπ. Η μετάβαση του Π. Καμμένου και του Ν. Παππά στις ΗΠΑ πραγματοποιήθηκαν για να γίνουν οι πρέπουσες υποκλίσεις και βέβαια δεν είναι καθόλου παράταιρη

ΣΤΟΥ ΚΑΣΙΔΗ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ, ΕΜΑΛΩΝΑΝ ΔΥΟ ΓΑΪΔΑΡΟΙ...

«Κόκκινη κλωστή δεμένη, στην ανέμη τυλιγμένη, δώσ' της κλώτσο να γυρίσει, παραμύθι ν' αρχινίσει».

Τάραξε τα «νερά» ο πάλαι ποτέ «αναντικατάστατος», δεσπότης του εκσυγχρονισμού, πρωθυπουργός τρισμέγιστος των καιρών των παχέων αγελάδων, των «μεγάλων έργων», ο πρωθυπουργός του Χρηματιστηρίου, του Άκη του Τσοχατζόπουλου και του Γιάννου του Παπαντωνίου, του Τσουκάτου της Πόπης, (και τόσων πολλών άλλων, που συμπαθάτε μας, δεν προλαβαίνουμε να αναφέρουμε) που επί των ημερών του παρ' ολίγο οι πασόκοι, αλλά και οι κάθε λογής αφηνιασμένοι λαμόγιοι των υπόλοιπων κομμάτων, ουδενός εξαιρουμένου, μπούκωσαν τόσο από τις αρπαχτές, που δεν πήγαινε άλλο. Ναι, μιλάμε για τον Σημίτη, που είπε και ένα μεγάλο «ευχαριστώ» στους Αμερικάνους για τα Ίμια, γιατί δεν ήταν αχάριστος, αλλά όλοι οι άσχετοι έτρεξαν να τον φάνε. Ουστ, αγνώμονες κωλοέλληνες...

Στρώστε τον κώλο σας να μάθετε ξύλα απελέκητα. Θαυμάστε τον.

Ερ. *Κύριε Πρόεδρε, πότε πήραμε την κάτω βόλτα;*

Σημίτης: Το ερώτημα αυτό δημιουργεί την

και τα βάζει φυλακή. Μα η φάβα της φωνάζει: «Φακή, βγάλτα, δεν πειράζει»...

Ερ: *- Το μνημόνιο - το πρώτο μνημόνιο - ήταν το 2010 μονόδρομος, κύριε Πρόεδρε;*

Σημίτης: *-Πιστεύω ότι το πρώτο μνημόνιο, υπό την εξαιρετικά αυστηρή μορφή που είχε, δεν ήταν μονόδρομος.[...] Όλη η Ελλάδα ξέρει ότι η Ε.Ε. ζήτησε ιδιωτικοποιήσεις. Όλη η Ελλάδα έχει ξεχάσει ότι στο πρώτο μνημόνιο, δεν αναφέρονταν οι ιδιωτικοποιήσεις και ότι η ίδια η Ελλάδα πρότεινε να γίνουν ιδιωτικοποιήσεις. Η Ελλάδα, μάλιστα, τότε στις συζητήσεις, είχε διαβεβαιώσει ότι διαθέτει ρευστοποιήσιμη περιουσία 50 δισεκατομμυρίων, η οποία μπορεί να αξιοποιηθεί. Ο αριθμός ήταν τελείως φανταστικός. Δεν ανταποκρινόταν σε καμιά πραγματικότητα.* ***Όταν είσαι στον βαθμό αυτό ανέτοιμος και λες τέτοιες σαχλαμάρες, το μνημόνιο έρχεται ως φυσικό αποτέλεσμα***...».

Δηλαδή χαρακτήρισε σαχλαμαράκια τον Γιωργάκη τον Παπανδρέου, και φαντασιόπληκτο, δηλαδή ο Γιωργάκης ήταν σαν τον Σώρρα, βλαμμένος, έβγαζε ιστορίες από το κεφάλι, δηλαδή έκανε νούμερα στου «Κασίδη το κεφάλι»;;; Ώπα, αυτό δεν θα το αντέξουμε. Άσε που θα το τρομάξει το «παιδί» τώρα που επανεμφάνιστηκε, που έκανε τις τσαχπινιές του, που βγήκε από το κόμμα του μπαμπά Ανδρέα αφού το έκανε ρημαδιό, και τώρα γύρισε για να αποτελειώσει και την Δημοκρατική Συμπαράταξη της Φώφης.

«...Καλησπέρα πρίμα πλώρα, με τα παλικάρια όλα. Καλησπέρα νοικοκύρη, τίμιε καραβοκύρη.».

Ερ: *-Δηλαδή, θα μπορούσε μια σοβαρότερη πολιτική ηγεσία να προφυλάξει την Ελλάδα από το μνημόνιο...*

Σημίτης: **-Πιστεύω ότι μία σοβαρή πολιτι-**

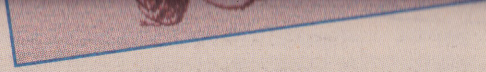
σεων. Έχουμε επανειλημμένα εξηγήσει διεξοδικά τους λόγους για τους οποίους η αριστερά ήταν ο καταλληλότερος για τα κυριαρχικά συμφέροντα διαχειριστής της επιβολής αυτής της τρομοκρατίας. Δύο χρόνια μετά την ανάληψη αυτών, κυρίως, των καθηκόντων, δηλαδή της πλήρους αφομοίωσης των κοινωνικών αντιδράσεων, ο ρόλος της αυτός, όχι μόνο δεν φαντάζει ξεπερασμένος, αλλά αντίθετα εμπεδώνεται συνεχώς η πεποίθηση του βασίμου αυτής της εκτίμησης.

Οι αριστεροί και το ακροδεξιό μόρφωμα (ΑΝΕΛ) που συνδιαχειρίζεται μαζί τους την εξουσία εμφανίζονται αποφασισμένοι να παρατείνουν όσο το δυνατόν την παραμονή τους σ' αυτήν χρησιμοποιώντας απτόητοι την γνωστή, πλέον, σ' όλους γκαιμπελικού τύπου προπαγάνδα. Συνάμα επανδρώνουν σταθερά τον κρατικό μηχανισμό, όπου και με όποιον τρόπο μπορούν, με στόχο τόσο τον μεγαλύτερο έλεγχό του όσο και την αντιμετώπιση της αθρόας αιμορραγίας που υφίσταται το εκλογικό τους πελατολόγιο.

Όσον αφορά το μέτωπο της «διαπραγμάτευσης» και το περιβόητο κλείσιμο της αξιολόγησης ή το ζήτημα του ρόλου του ΔΝΤ η αλήθεια βρίσκεται πολύ μακρύτερα από την φωτισμένη βιτρίνα της κυβερνητικής προπαγάνδας. Σε πρόσφατη «απόρρητη» έκθεση του ΔΝΤ που δημοσιεύτηκε, παρ' όλ' αυτά, αναφέρεται μεταξύ άλλων ότι «***Κλειδί είναι η διασφάλιση ισχυρής ιδιοκτησίας του προγράμματος***». Τα σκληρά επί πλέον μέτρα που έχει ήδη αποφασίσει να πάρει το καθεστώς Τσίπρα θα πιστοποιούν αυτήν ακριβώς την παραδοχή εκ μέρους του. Μικρή σημασία έχει τι θα δηλωθεί στα λόγια. Οι πράξεις μετρούν –όπως είναι γνωστό– και όχι τα ψεύτικα λόγια και η πλήρης παραμόρφωση της πραγματικότητας.

Ενδιαφέρον, επίσης, έχει και η στάση που κράτησαν οι κυβερνητικοί εταίροι απέναντι στην εκλογή Τραμπ. Η μετάβαση του Π. Καμμένου και του Ν. Παππά στις ΗΠΑ πραγματοποιήθηκαν για να γίνουν οι πρέπουσες υποκλίσεις και βέβαια δεν είναι καθόλου παράταιρη ή αντιφατική με την στάση ορισμένων άλλων που υποκλίνονται και στην «αντιπέρα όχθη».

Η δήλωση του ευρωβουλευτή του Συριζα Δ. Παπαδημούλη είναι κάτι παραπάνω από χαρακτηριστική: «*Η νίκη Τραμπ αποτελεί ένα αρνητικό σοκ, μια σοβαρή αρνητική εξέλιξη για τη δημοκρατία και τη σταθερότητα σε όλο τον πλανήτη... Το οδυνηρό σοκ μπορεί να είναι κι ένα εγερτήριο μήνυμα για ένα ευρύ αντιφασιστικό-δημοκρατικό μέτωπο, παντού στον κόσμο, προκειμένου να αντιμετωπιστούν οι κίνδυνοι που σηματοδοτεί η νίκη Τραμπ*». Ο Παπαδημούλης από τα παλαιότερα ευρωλιγούρια της αριστεράς, που ανταμείφθηκε, άλλωστε, για τους κόπους τόσων ετών, έρχεται να δώσει το παρόν στο ευρύ μέτωπο των «αντι»συστημικών που δίνουν αγώνα υπέρ πάντων κατά του Τραμπ και που συναποτελείται από τους χορηγούς της Κλίντον (μεγάλες εταιρείες της πληροφορικής και της «άυλης» οικονομίας, funds, ιδρύματα), την CIA, την ξεπεσμένη ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, την Μέρκελ, το σύνολο σχεδόν των μεγάλων ηλεκτρονικών και έντυπων ΜΜΕ των ΗΠΑ, των σταρ του Χόλυγουντ, του αθλητισμού και της αμερικάνικης μουσικής σκηνής, και βέβαια την Open

ΣΤΟΥ ΚΑΣΙΔΗ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ, ΕΜΑΛΩΝΑΝ ΔΥΟ ΓΑΪΔΑΡΟΙ...

«Κόκκινη κλωστή δεμένη, στην ανέμη τυλιγμένη, δώσ' της κλώτσο να γυρίσει, παραμύθι ν' αρχινίσει».

Τάραξε τα «νερά» ο πάλαι ποτέ «αναντικατάστατος», δεσπότης του εκσυγχρονισμού, πρωθυπουργός τρισμέγιστος των καιρών των παχέων αγελάδων, των «μεγάλων έργων», ο πρωθυπουργός του Χρηματιστηρίου, του Άκη του Τσοχατζόπουλου και του Γιάννου του Παπαντωνίου, του Τσουκάτου της Πόπης, (και τόσων πολλών άλλων, που συμπαθάτε μας, δεν προλαβαίνουμε να αναφέρουμε) που επί των ημερών του παρ' ολίγο οι πασόκοι, αλλά και οι κάθε λογής αφηνιασμένοι λαμόγιοι των υπόλοιπων κομμάτων, ουδενός εξαιρουμένου, μπούκωσαν τόσο από τις αρπαχτές, που δεν πήγαινε άλλο. Ναι, μιλάμε για τον Σημίτη, που είπε και ένα μεγάλο «ευχαριστώ» στους Αμερικάνους για τα Ίμια, γιατί δεν ήταν αχάριστος, αλλά όλοι οι άσχετοι έτρεξαν να τον φάνε. Ουστ, αγνώμονες κωλοέλληνες...

Στρώστε τον κώλο σας να μάθετε ξύλα απελέκητα. Θαυμάστε τον.

Ερ. *Κύριε Πρόεδρε, πότε πήραμε την κάτω βόλτα;*

Σημίτης: *Το ερώτημα αυτό δημιουργεί την εντύπωση ότι κάποτε ήταν όλα καλά και μετά ξαφνικά, πήγαν όλα στραβά. Δεν ήταν κάποτε όλα καλά. Απλώς η Ελλάδα είχε κάνει -πάρα την υστέρηση της- θέλω να το υπογραμμίσω αυτό- ένα σημαντικό βήμα κατά τη δεκαετία 1994-2004. Αυτή η βελτίωση τής επέτρεψε να γίνει μέλος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης, την 01/01/2001 και να εισαγάγει το ευρώ ως νόμισμα, τον Ιανουάριο του 2002.* Αναφέρω ενδεικτικά, ότι ο μέσος ρυθμός ανάπτυξης του ΑΕΠ, ήταν την τετραετία 1996 - 1999, 3,2% όταν στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ήταν 2,5%. Τη δεύτερη τετραετία 2000 - 2003, ο ρυθμός της ανάπτυξης της Ελλάδος αυξήθηκε στο 4,2%, ενώ στην Ε.Ε. των 15 ήταν μόνο 1,6%. Εκείνη η οχταετία αποτελούσε μία πρωτόγνωρη εξέλιξη στην Ελλάδα. Ποτέ άλλοτε στην Ελλάδα, δεν υπήρχε επί τόσο καιρό, ένας

Ελλάδα ξέρει ότι η Ε.Ε. ζήτησε ιδιωτικοποιήσεις. Όλη η Ελλάδα έχει ξεχάσει ότι στο πρώτο μνημόνιο, δεν αναφέρονταν οι ιδιωτικοποιήσεις και ότι η ίδια η Ελλάδα πρότεινε να γίνουν ιδιωτικοποιήσεις. Η Ελλάδα, μάλιστα, τότε στις συζητήσεις, είχε διαβεβαιώσει ότι διαθέτει ρευστοποιήσιμη περιουσία 50 δισεκατομμυρίων, η οποία μπορεί να αξιοποιηθεί. Ο αριθμός ήταν τελείως φανταστικός. Δεν ανταποκρινόταν σε καμιά πραγματικότητα. ***Όταν είσαι στον βαθμό αυτό ανέτοιμος και λες τέτοιες σαχλαμάρες, το μνημόνιο έρχεται ως φυσικό αποτέλεσμα...***».

Δηλαδή χαρακτήρισε σαχλαμαράκια τον Γιωργάκη τον Παπανδρέου, και φαντασιόπληκτο, δηλαδή ο Γιωργάκης ήταν σαν τον Σώρρα, βλαμμένος, έβγαζε ιστορίες από το κεφάλι, δηλαδή έκανε νούμερα στου «Κασίδη το κεφάλι»;;; Ώπα, αυτό δεν θα το αντέξουμε. Άσε που θα το τρομάξει το «παιδί» τώρα που επανεμφάνιστηκε, που έκανε τις τσαχπινιές του, που βγήκε από το κόμμα του μπαμπά Ανδρέα αφού το έκανε ρημαδιό, και τώρα γύρισε για να αποτελειώσει και την Δημοκρατική Συμπαράταξη της Φώφης.

«...Καλησπέρα πρίμα πλώρα, με τα παλικάρια όλα. Καλησπέρα νοικοκύρη, τίμιε καραβοκύρη.».

Ερ: *-Δηλαδή, θα μπορούσε μια σοβαρότερη πολιτική ηγεσία να προφυλάξει την Ελλάδα από το μνημόνιο...*

Σημίτης: **-Πιστεύω ότι μία σοβαρή πολιτική ηγεσία θα μπορούσε να δείξει έναν άλλο δρόμο, δηλαδή να κάνει μία καλύτερη συμφωνία.**

Δηλαδή ο Γιωργάκης ήταν πλακατζής, τζητζητζής, τζητζητζής;;; Πολιτικά νάνος ο Γιωργάκης, άσχετος, περαστικός, τυχάρπαστος. Και λίγα είπε ο «ελαιώνας», γιατί άμα ήθελε θα έλεγε και άλλα για να τον κοντύνει πολιτικά, και να ψηλώσει τους «δικούς», λέμε τώρα. Ποιοι είναι οι «δικοί»; Κάτι Φλωρίδηδες, κάτι Διαμαντοπούλου και τα ρέστα, που μπορεί να μην είναι και τόσο λαοπρόβλητοι αλλά έχουν την ευλογία του. Και μη χειρότερα...

Αλλά ο Γιωργάκης, μεγάλη καρδιά ή μάλλον έχει καρδιά μικρού παιδιού, δεν μπορεί να κρατήσει κακίες. Δεν μασουλάει όμως και κουτόχορτο... Και απάντησε στα ίσια:

Γ. Παπανδρέου: «*Το γεγονός ότι, η συνέ-*

που υφίστατο το εκλογικό τους πελατολόγιο.

Όσον αφορά το μέτωπο της «διαπραγμάτευσης» και το περιβόητο κλείσιμο της αξιολόγησης ή το ζήτημα του ρόλου του ΔΝΤ η αλήθεια βρίσκεται πολύ μακρύτερα από την φωτισμένη βιτρίνα της κυβερνητικής προπαγάνδας. Σε πρόσφατη «απόρρητη» έκθεση του ΔΝΤ που δημοσιεύτηκε, παρ' όλ' αυτά, αναφέρεται μεταξύ άλλων ότι «***Κλειδί είναι η διασφάλιση ισχυρής ιδιοκτησίας του προγράμματος***». Τα σκληρά επί πλέον μέτρα που έχει ήδη αποφασίσει να πάρει το καθεστώς Τσίπρα θα πιστοποιούν αυτήν ακριβώς την παραδοχή εκ μέρους του. Μικρή σημασία έχει τι θα δηλωθεί στα λόγια. Οι πράξεις μετρούν –όπως είναι γνωστό– και όχι τα ψεύτικα λόγια και η πλήρης παραμόρφωση της πραγματικότητας.

Ενδιαφέρον, επίσης, έχει και η στάση που κράτησαν οι κυβερνητικοί εταίροι απέναντι στην εκλογή Τραμπ. Η μετάβαση του Π. Καμμένου και του Ν. Παππά στις ΗΠΑ πραγματοποιήθηκαν για να γίνουν οι πρέπουσες υποκλίσεις και βέβαια δεν είναι καθόλου παράταιρη ή αντιφατική με την στάση ορισμένων άλλων που υποκλίνονται και στην «αντιπέρα όχθη».

Η δήλωση του ευρωβουλευτή του Συριζα Δ. Παπαδημούλη είναι κάτι παραπάνω από χαρακτηριστική: «*Η νίκη Τραμπ αποτελεί ένα αρνητικό σοκ, μια σοβαρή αρνητική εξέλιξη για τη δημοκρατία και τη σταθερότητα σε όλο τον πλανήτη… Το οδυνηρό σοκ μπορεί να είναι κι ένα εγερτήριο μήνυμα για ένα ευρύ αντιφασιστικό-δημοκρατικό μέτωπο, παντού στον κόσμο, προκειμένου να αντιμετωπιστούν οι κίνδυνοι που σηματοδοτεί η νίκη Τραμπ*». Ο Παπαδημούλης από τα παλαιότερα ευρωλιγούρια της αριστεράς, που ανταμείφθηκε, άλλωστε, για τους κόπους τόσων ετών, έρχεται να δώσει το παρόν στο ευρύ μέτωπο των «αντι»συστημικών που δίνουν αγώνα υπέρ πάντων κατά του Τραμπ και που συναποτελείται από τους χορηγούς της Κλίντον (μεγάλες εταιρείες της πληροφορικής και της «άυλης» οικονομίας, funds, ιδρύματα), την CIA, την ξεπεσμένη ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, την Μέρκελ, το σύνολο σχεδόν των μεγάλων ηλεκτρονικών και έντυπων ΜΜΕ των ΗΠΑ, των σταρ του Χόλυγουντ, του αθλητισμού και της αμερικάνικης μουσικής σκηνής, και βέβαια την Open Society του αγέραστου Τζορτζ Σόρος και όλων εκείνων που άμεσα ή έμμεσα κινητοποιούνται (γυναίκες, ομοφυλόφιλοι, αντιρατσιστικές οργανώσεις) είτε από τις ΜΚΟ που ελέγχει ο ίδιος είτε από το Δημοκρατικό κόμμα.

Θα χωρέσουν, τα δύο καρπούζια στην ίδια μασχάλη;

Μα είναι μανούλες οι αριστεροί σ' αυτά τα κόλπα. Υπάρχουν πιο επιτήδειοι; Για την ώρα είναι οι καταλληλότεροι.

Μέχρι, βεβαίως, νεωτέρας…

Φεβρουάριος 2017

παντώνιου, του Τσουκάτου της Πόλης, (και τόσων πολλών άλλων, που συμπαθάτε μας, δεν προλαβαίνουμε να αναφέρουμε) που επί των ημερών του παρ' ολίγο οι πασόκοι, αλλά και οι κάθε λογής αφηνιασμένοι λαμόγιοι των υπόλοιπων κομμάτων, ουδενός εξαιρουμένου, μπούκωσαν τόσο από τις αρπαχτές, που δεν πήγαινε άλλο. Ναι, μιλάμε για τον Σημίτη, που είπε και ένα μεγάλο «ευχαριστώ» στους Αμερικάνους για τα Ίμια, γιατί δεν ήταν αχάριστος, αλλά όλοι οι άσχετοι έτρεξαν να τον φάνε. Ουστ, αγνώμονες κωλοέλληνες…

Στρώστε τον κώλο σας να μάθετε ξύλα απελέκητα. Θαυμάστε τον.

Ερ. *Κύριε Πρόεδρε, πότε πήραμε την κάτω βόλτα;*

Σημίτης: *Το ερώτημα αυτό δημιουργεί την εντύπωση ότι κάποτε ήταν όλα καλά και μετά ξαφνικά, πήγαν όλα στραβά. Δεν ήταν κάποτε όλα καλά. Απλώς η Ελλάδα είχε κάνει -πάρα την υστέρηση της- θέλω να το υπογραμμίσω αυτό- ένα σημαντικό βήμα κατά τη δεκαετία 1994-2004. Αυτή η βελτίωση τής επέτρεψε να γίνει μέλος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης, την 01/01/2001 και να εισαγάγει το ευρώ ως νόμισμα, τον Ιανουάριο του 2002.* Αναφέρω ενδεικτικά, ότι ο μέσος ρυθμός ανάπτυξης του ΑΕΠ, ήταν την τετραετία 1996 - 1999, 3,2% όταν στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ήταν 2,5%. Τη δεύτερη τετραετία 2000 - 2003, ο ρυθμός της ανάπτυξης της Ελλάδος αυξήθηκε στο 4,2%, ενώ στην Ε.Ε. των 15 ήταν μόνο 1,6%. Εκείνη η οχταετία αποτελούσε μία πρωτόγνωρη εξέλιξη στην Ελλάδα. Ποτέ άλλοτε στην Ελλάδα, δεν υπήρχε επί τόσο καιρό, ένας τόσο θετικός υψηλός ρυθμός ανάπτυξης».

Α, αν δεν πεις καλά λόγια για το σπίτι σου, θα πέσει να σε πλακώσει. Και υστέρηση και «τρομερή ανάπτυξη», αλλά στο τέλος τόσο «ανάπτυξη», που δεν την αντέξαμε, που να την βάλεις τόση «ανάπτυξη», γιατί «αυτή είναι η Ελλάδα», η πραγματική, η Ψαροκώσταινα…

«Παραμύθι μύθι μύθι, το κουκί και το ρεβύθι, εμαλώνανε στη βρύση. Πέρασε και η φακή βλαμμένος, έβγαζε ιστορίες από το κεφάλι, δηλαδή έκανε νούμερα στου «Κασίδη το κεφάλι»;;; Ώπα, αυτό δεν θα το αντέξουμε. Άσε που θα το τρομάξει το «παιδί» τώρα που επανεμφάνιστηκε, που έκανε τις τσαχπινιές του, που βγήκε από το κόμμα του μπαμπά Ανδρέα αφού το έκανε ρημαδιό, και τώρα γύρισε για να αποτελειώσει και την Δημοκρατική Συμπαράταξη της Φώφης.

«…Καλησπέρα πρίμα πλώρα, με τα παλικάρια όλα. Καλησπέρα νοικοκύρη, τίμιε καραβοκύρη.».

Ερ: *-Δηλαδή, θα μπορούσε μια σοβαρότερη πολιτική ηγεσία να προφυλάξει την Ελλάδα από το μνημόνιο…*

Σημίτης: **-Πιστεύω ότι μία σοβαρή πολιτική ηγεσία θα μπορούσε να δείξει έναν άλλο δρόμο, δηλαδή να κάνει μία καλύτερη συμφωνία.**

Δηλαδή ο Γιωργάκης ήταν πλακατζής, τζητζητζής, τζητζητζής;;; Πολιτικά νάνος ο Γιωργάκης, άσχετος, περαστικός, τυχάρπαστος. Και λίγα είπε ο «ελαιώνας», γιατί άμα ήθελε θα έλεγε και άλλα για να τον κοντύνει πολιτικά, και να ψηλώσει τους «δικούς», λέμε τώρα. Ποιοι είναι οι «δικοί»; Κάτι Φλωρίδηδες, κάτι Διαμαντοπούλου και τα ρέστα, που μπορεί να μην είναι και τόσο λαοπρόβλητοι αλλά έχουν την ευλογία του. Και μη χειρότερα…

Αλλά ο Γιωργάκης, μεγάλη καρδιά ή μάλλον έχει καρδιά μικρού παιδιού, δεν μπορεί να κρατήσει κακίες. Δεν μασουλάει όμως και κουτόχορτο… Και απάντησε στα ίσια:

Γ. Παπανδρέου: «*Το γεγονός ότι, η συνέντευξη του κ. Σημίτη έρχεται λίγες μόνον ημέρες μετά τη θετική εξέλιξη της συμπόρευσης του ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ Δημοκρατών Σοσιαλιστών με τη Δημοκρατική Συμπαράταξη, μπορεί να προκαλεί εύλογα ερωτηματικά. Τα προσπερνάμε. Κοιτάμε μπροστά, τη μεγάλη εικόνα, γιατί γνωρίζουμε τι έγινε στο παρελθόν. Και πολύ περισσότερο, γιατί γνωρίζουμε τι χρειάζεται για το ΜΕΛΛΟΝ*».

συνέχεια στη σελ. 4

ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ, ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΕΣ ΑΓΚΥΛΩΣΕΙΣ ΣΤΑΛΙΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ «ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ»...

«Με μόνη την πρωτοπορία δεν μπορούμε να νικήσουμε. Θα ήταν όχι απλώς ανοησία, αλλά και έγκλημα να ρίξουμε μόνη την πρωτοπορία στην αποφασιστική μάχη, προτού όλη η τάξη, προτού οι πλατιές μάζες να έχουν πάρει θέση ανοικτής υποστήριξης της πρωτοπορίας, ή τουλάχιστον ευμενούς ουδετερότητας απέναντί της και να έχουν δείξει ότι είναι εντελώς ανίκανες να υποστηρίξουν τον αντίπαλό τους [...]. Για να γίνει αυτό χρειάζεται η πολιτική πείρα των ίδιων των μαζών. Τέτοιος είναι ο βασικός νόμος όλων των μεγάλων επαναστάσεων, που τον επιβεβαίωσε τώρα με καταπληκτική δύναμη και παραστατικότητα όχι μόνο η Ρωσία, αλλά και η Γερμανία».

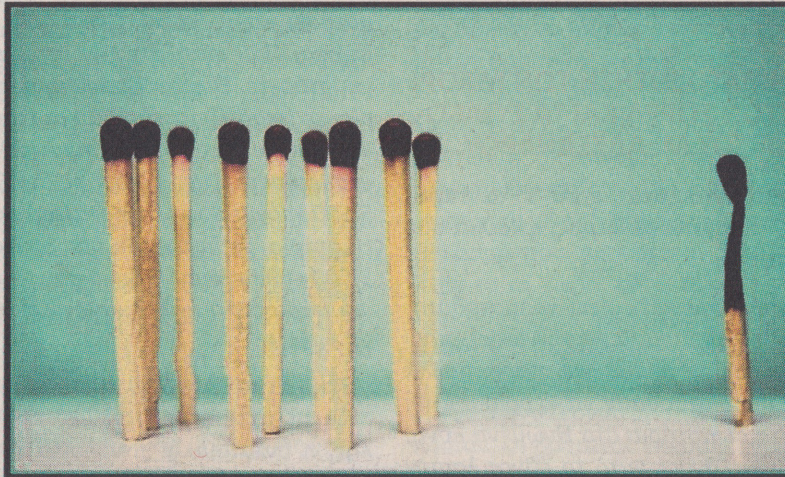
(Λένιν, Άπαντα)

Μια καθαρόαιμη λενινιστική πρωτοπορία, ένοπλη ή μη, αυτοπροσδιοριζόμενη ως τέτοια δεν υφίσταται, δεν νοείται έξω από την συγκρότηση και την λειτουργία ενός κόμματος.

«Το κόμμα [σύμφωνα με τον Λένιν] είναι η οργανωμένη πρωτοπορία της εργατικής τάξης, ο καθοδηγητικός-υποβοηθητικός μοχλός της σχέσης μάζες-επανάσταση. Ούτε υποκαθιστά την εργατική τάξη, ούτε την ακολουθεί, ούτε συγχέεται μ' αυτήν. Ξεχωρίζει απ' αυτήν και γιατί είναι αυτόνομη οργάνωση και γιατί πολιτικοϊδεολογικά είναι ο πιο συνειδητός εκφραστής των αντικειμενικών ταξικών συμφερόντων της τάξης αυτής. Είναι η οργανωμένη και συνειδητή πρωτοπορία της εργατικής τάξης».

Θα θεωρούσε κάποιος αυτονόητο ότι οι αναρχικές ιδέες και πρακτικές είναι αδύνατον να συγχέονται με τα παραπάνω. Όχι μόνο στα λόγια, αλλά και στην πράξη. Όχι με μισόλογα, αλλά με ειλικρινείς και καίριες τοποθετήσεις. Όχι βαπτίζοντας το κρέας ψάρι, αλλά με θάρρος και αποφασιστικότητα.

Το λενινιστικό κόμμα, μικρό ή μεγάλο, καθοδηγεί πολιτικοϊδεολογικά, εκφράζει τα «αντικειμενικά ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης», ώστε να την οδηγήσει στην «νίκη».

ματος, που αποτελεί στην ουσία το θερμοκήπιο του. Ο "ανταρτισμός", όχι μόνο απέχει από το πρόταγμα της κοινωνικής ανταρσίας, αλλά βρίσκεται σε ανταγωνιστική σχέση με την διάχυσή της, αφού οι υπόλοιπες μορφές πάλης χαρακτηρίζονται άλλοτε "απλά περάσματα" των στρατευμένων από ένα ακόμη "πεδίο εξάσκησης" και άλλοτε αγώνες "ρουτίνας". [...] Ο "ανταρτισμός" δεν διαπνέεται, λοιπόν, απλά από την λογική της στρατιωτικοποίησης ή του προσδιορισμού της ως "αναγκαίου κακού", αλλά την θέτει ως την κορωνίδα του ιδεολογικού του οπλοστασίου. Είναι ενδεικτικό το γεγονός ότι πολλές φορές η ιδεολογική πλατφόρμα, που κατασκευάζεται σ' αυτήν την κατεύθυνση, αφορά αποκλειστικά ένα πλέγμα συνωμοτικών μέτρων, που προτείνονται σε όσους καλούνται να στρατευθούν έχοντας τα "προσόντα" της ετοιμότητας, της τόλμης, του αγέρωχου ύφους και προπάντων του τσαμπουκά και της σκληρότητας, απαραίτητων για να συμμετάσχουν στην "τελική αναμέτρηση" που πλησιάζει. Το οξύμωρο(;) όμως, είναι ότι εξ ίσου πολλές φορές όταν η διασφάλιση της τρομερής και φοβερής συνωμοτικότητας καταντάει ένα καλαμπουράκι, τότε η συνέχεια διασφαλίζεται με την ρήση: "δεν πειράζει εάν μας ξέρουν, φθάνει να μην μπορούν να μας πιάσουν"!!!»

Δεν είναι λίγες οι φορές, λοιπόν, που η περιβόητη διασφάλιση του ένοπλου κόμματος από τους επαγγελματίες επαναστάτες, σ' αυτές τις περιπτώσεις, σημαίνει όχι να παρθούν μέτρα αυτοπροστασίας, όχι να προχωρήσει οποιαδήποτε διαδικασία εξαγωγής συμπερασμάτων, αλλά ότι όσο άσχημα και αν έχουν πάει τα πράγματα, η ηγεσία να μην δίνει λογαριασμό, αλλά να απαιτεί από τους οπαδούς κάθε είδους τυφλή κομματική πειθαρχία και ομερτά.

Και τι σημαίνει ομερτά; Τα προβλήματα εξαφανίζονται, απαγορεύεται κάθε φανερή, δημόσια συζήτηση, ακόμα

φείς (Ασφάλεια) του εγχειριδίου, δίνουν οδηγίες στους χαφιέδες, σε εκείνους που είχαν διεισδύσει ή επρόκειτο να διεισδύσουν ώστε να μην αποκαλυφθεί ο ρόλος τους.

Παραθέτουμε ορισμένα διδακτικά αποσπάσματα, παρ' ότι έχουν περάσει τόσο χρόνια από την έκδοσή του. Οι παράγραφοι που περικλείονται από τις αγκύλες, όπως είναι φανερό, αποτελούν εμβόλιμη «ύλη» της ασφάλειας.

«Κάθε σύλληψη είτε ανακάλυψη κομματικού σπιτιού κλπ πρέπει να εξετάζεται σ' όλες της τις λεπτομέρειες και να καθορίζονται τα αίτιά της. Το ίδιο αφορά και τις δραπετεύσεις από τις φυλακές κλπ».

[Κάθε ανακάλυψις παρανόμου οικίας (γιάφκα, τυπογραφείον, οικία συνεδριάσεως κλπ) εξετάζεται λεπτομερώς υπό των κομμουνιστών δια την ανεύρεσιν του προδότου ο οποίος πάντοτε κατά την γνώμη των ωδήγησε την αστυνομίαν εις την ανακάλυψιν αυτήν. Επίσης κάθε απόδρασις κομμουνιστού από την φυλακήν, κρατητήριον ή κατά την μεταγωγήν θεωρείται κατ' αρχήν ύποπτος υπό των κομμουνιστών και ο δραπέτης κρατείται εις απόστασιν μέχρις εξακριβώσεως των συνθηκών κάτω υπό τις οποίας εδραπέτευσεν.

*Δια να αποφευχθή συνεπώς η ανεύρεσις του καταδότου, εάν υπάρχη **δέον όπως προς της ανακαλύψεως της***

έχουν πάρει θέση ανοικτής υποστήριξης της πρωτοπορίας, ή τουλάχιστον ευμενούς ουδετερότητας απέναντι της και να έχουν δείξει ότι είναι εντελώς ανίκανες να υποστηρίξουν τον αντίπαλό τους [...]. Για να γίνει αυτό χρειάζεται η πολιτική πείρα των ίδιων των μαζών. Τέτοιος είναι ο βασικός νόμος όλων των μεγάλων επαναστάσεων, που τον επιβεβαίωσε τώρα με καταπληκτική δύναμη και παραστατικότητα όχι μόνο η Ρωσία, αλλά και η Γερμανία».

(Λένιν, Άπαντα)

Μια καθαρόαιμη λενινιστική πρωτοπορία, ένοπλη ή μη, αυτοπροσδιοριζόμενη ως τέτοια δεν υφίσταται, δεν νοείται έξω από την συγκρότηση και την λειτουργία ενός κόμματος.

«Το κόμμα [σύμφωνα με τον Λένιν] είναι η οργανωμένη πρωτοπορία της εργατικής τάξης, ο καθοδηγητικός-υποβοηθητικός μοχλός της σχέσης μάζες-επανάσταση. Ούτε υποκαθιστά την εργατική τάξη, ούτε την ακολουθεί, ούτε συγχέεται μ' αυτήν. Ξεχωρίζει απ' αυτήν και γιατί είναι αυτόνομη οργάνωση και γιατί πολιτικοϊδεολογικά είναι ο πιο συνειδητός εκφραστής των αντικειμενικών ταξικών συμφερόντων της τάξης αυτής. Είναι η οργανωμένη και συνειδητή πρωτοπορία της εργατικής τάξης».

Θα θεωρούσε κάποιος αυτονόητο ότι οι αναρχικές ιδέες και πρακτικές είναι αδύνατον να συγχέονται με τα παραπάνω. Όχι μόνο στα λόγια, αλλά και στην πράξη. Όχι με μισόλογα, αλλά με ειλικρινείς και καίριες τοποθετήσεις. Όχι βαπτίζοντας το κρέας ψάρι, αλλά με θάρρος και αποφασιστικότητα.

Το λενινιστικό κόμμα, μικρό ή μεγάλο, καθοδηγεί πολιτικοϊδεολογικά, εκφράζει τα «αντικειμενικά ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης», ώστε να την οδηγήσει στην «νίκη».

Στην πρώτη παράγραφο του καταστατικού του λενινιστικού κόμματος νέου τύπου αναφέρεται ότι:

«Μέλος του κόμματος θεωρείται ο καθένας που παραδέχεται το Πρόγραμμά του και υποστηρίζει το κόμμα τόσο με υλικά μέσα, όσο και με την προσωπική του συμμετοχή σε μια από τις κομματικές οργανώσεις».

Απαιτείται, δηλαδή, τόσο η προσωπική συμμετοχή του μέλους του κόμματος, όσο και η υποταγή του στην αυστηρή κομματική πειθαρχία, αφού το αυθόρμητο καταδικάζεται κατηγορηματικά και σε κάθε του μορφή, καθώς καθίσταται «ύποπτο» ότι εν δυνάμει περιλαμβάνει και στοιχεία ηγεμόνευσης από την κυρίαρχη ιδεολογία.

Η λειτουργία και η συγκρότηση κάθε λενινιστικού τύπου κόμματος, ένοπλου ή μη, εκτός των άλλων αποσκοπεί

βρίσκεται σε ανταγωνιστική σχέση με την διάχυση της, αφού οι υπόλοιπες μορφές πάλης χαρακτηρίζονται άλλοτε "απλά περάσματα" των στρατευμένων από ένα ακόμη "πεδίο εξάσκησης" και άλλοτε αγώνες "ρουτίνας". [...] Ο "ανταρτισμός" δεν διαπνέεται, λοιπόν, απλά από την λογική της στρατιωτικοποίησης ή του προσδιορισμού της ως "αναγκαίου κακού", αλλά την θέτει ως την κορωνίδα του ιδεολογικού του οπλοστασίου. Είναι ενδεικτικό το γεγονός ότι πολλές φορές η ιδεολογική πλατφόρμα, που κατασκευάζεται σ' αυτήν την κατεύθυνση, αφορά αποκλειστικά ένα πλέγμα συνωμοτικών μέτρων, που προτείνονται σε όσους καλούνται να στρατευθούν έχοντας τα "προσόντα" της ετοιμότητας, της τόλμης, του αγέρωχου ύφους και προπάντων του τσαμπουκά και της σκληρότητας, απαραίτητων για να συμμετάσχουν στην "τελική αναμέτρηση" που πλησιάζει. Το οξύμωρο(;) όμως, είναι ότι εξ ίσου πολλές φορές όταν η διασφάλιση της τρομερής και φοβερής συνωμοτικότητας καταντάει ένα καλαμπουράκι, τότε η συνέχεια διασφαλίζεται με την ρήση: "δεν πειράζει εάν μας ξέρουν, φθάνει να μην μπορούν να μας πιάσουν"!!!»

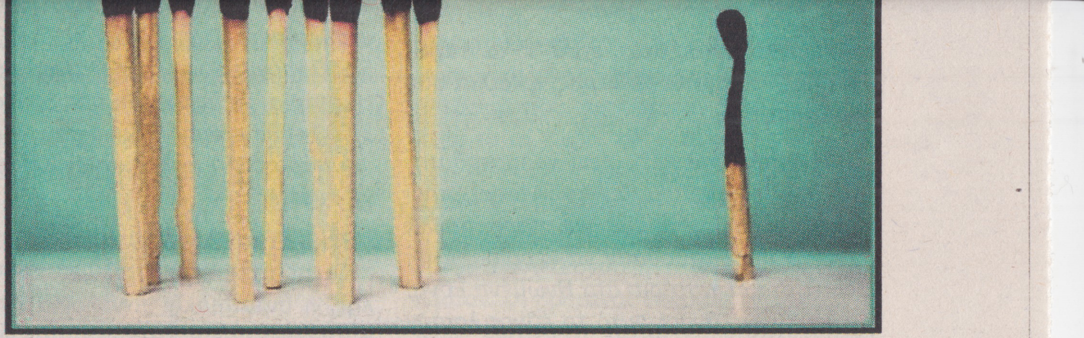
Δεν είναι λίγες οι φορές, λοιπόν, που η περιβόητη διασφάλιση του ένοπλου κόμματος από τους επαγγελματίες επαναστάτες, σ' αυτές τις περιπτώσεις, σημαίνει όχι να παρθούν μέτρα αυτοπροστασίας, όχι να προχωρήσει οποιαδήποτε διαδικασία εξαγωγής συμπερασμάτων, αλλά ότι όσο άσχημα και αν έχουν πάει τα πράγματα, η ηγεσία να μην δίνει λογαριασμό, αλλά να απαιτεί από τους οπαδούς κάθε είδους τυφλή κομματική πειθαρχία και ομερτά.

Και τι σημαίνει ομερτά; Τα προβλήματα εξαφανίζονται, απαγορεύεται κάθε φανερή, δημόσια συζήτηση, ακόμα και όταν οι συλλήψεις πολλαπλασιάζονται, ακόμα και όταν η διάβρωση πρώτα απ' όλα σε ιδέες γίνεται πνιγηρή.

Οι θυσίες της φωτισμένης ηγεσίας την θέτουν στο κομματικό ή κινηματικό απυρόβλητο, τα μέλη της ηγεσίας ωσάν ιερές αγελάδες, όπως είπαμε, δεν δίνουν λογαριασμό, παρά μόνο ζητούν, δεν δίνουν εξηγήσεις παρά απαιτούν με κάθε τίμημα την συνέχεια του αγώνα.

Τα «επιτεύγματα» προβάλλονται συνεχώς σε αντίθεση με τα «ρήγματα» που, όπως είπαμε, γιγαντώνει η κοινωνική απομόνωση και συνακόλουθη αύξηση της καταστολής και βασικά των συνεπειών της.

Η ιστορία όχι μόνο δεν διδάσκει αλλά, μάλλον, έχει απλά χρηστική αξία ώστε να αποδειχθεί με ακροβατικό τρόπο η σχέση επαναστατικής αλλά και ιδεολογικής συγ-

φείς (Ασφάλεια) του εγχειριδίου, δίνουν οδηγίες στους χαφιέδες, σε εκείνους που είχαν διεισδύσει ή επρόκειτο να διεισδύσουν ώστε να μην αποκαλυφθεί ο ρόλος τους.

Παραθέτουμε ορισμένα διδακτικά αποσπάσματα, παρ' ότι έχουν περάσει τόσο χρόνια από την έκδοσή του. Οι παράγραφοι που περικλείονται από τις αγκύλες, όπως είναι φανερό, αποτελούν εμβόλιμη «ύλη» της ασφάλειας.

«Κάθε σύλληψη είτε ανακάλυψη κομματικού σπιτιού κλπ πρέπει να εξετάζεται σ' όλες της τις λεπτομέρειες και να καθορίζονται τα αιτιά της. Το ίδιο αφορά και τις δραπετεύσεις από τις φυλακές κλπ».

[Κάθε ανακάλυψις παρανόμου οικίας (γιάφκα, τυπογραφείον, οικία συνεδριάσεως κλπ) εξετάζεται λεπτομερώς υπό των κομμουνιστών δια την ανεύρεσιν του προδότου ο οποίος πάντοτε κατά την γνώμη των ωδήγησε την αστυνομίαν εις την ανακάλυψιν αυτήν. Επίσης κάθε απόδρασις κομμουνιστού από την φυλακήν, κρατητήριον ή κατά την μεταγωγήν θεωρείται κατ' αρχήν ύποπτος υπό των κομμουνιστών και ο δραπέτης κρατείται εις απόστασιν μέχρις εξακριβώσεως των συνθηκών κάτω υπό τις οποίας εδραπέτευσεν.

*Δια να αποφευχθή συνεπώς η ανεύρεσις του καταδότου, εάν υπάρχη **δέον όπως προς της ανακαλύψεως της οικίας κλπ λαμβάνονται τα κατάλληλα μέτρα ώστε να προλαμβάνωνται τα τυχόν λάθη τα οποία θα οδηγήσουν τους κομμουνιστάς να ανεύρουν τον καταδότην**. Και αντιθέτως εάν δεν υπάρχη καταδότης δέον να λαμβάνονται ανάλογα μέτρα και να διαπράττωνται λάθη συνεπεία των οποίων οι κομμουνισταί θα αποδώσουν την ευθύνη της ανακαλύψεως εις κομμουνιστήν ο οποίος δεν έχει καμμίαν σχέσιν με τας αρχάς. **Προκειμένου περί σκηνοθετημένων αποδράσεων δέον όπως αι συνθήκαι αποδράσεως είναι όσο το δυνατόν περισσότερον φυσικαί διότι ο κατ' εντολήν τότε μόνο θα κατορθώση να επανασυνδεθή με την Κομματικήν Οργάνωσιν και να ωφελήση τας αρχάς**].*

Αν η εξέτασις αυτή δεν κατορθωθεί να τελειώσει αμέσως, πρέπει το ζήτημα αυτό να το θυμόμαστε, να παίρ-

βοηθητικός μοχλός της σχέσης μάζες-επανάσταση. Ούτε υποκαθιστά την εργατική τάξη, ούτε την ακολουθεί, ούτε συγχέεται μ' αυτήν. Ξεχωρίζει απ' αυτήν και γιατί είναι αυτόνομη οργάνωση και γιατί πολιτικοϊδεολογικά είναι ο πιο συνειδητός εκφραστής των αντικειμενικών ταξικών συμφερόντων της τάξης αυτής. Είναι η οργανωμένη και συνειδητή πρωτοπορία της εργατικής τάξης».

Θα θεωρούσε κάποιος αυτονόητο ότι οι αναρχικές ιδέες και πρακτικές είναι αδύνατον να συγχέονται με τα παραπάνω. Όχι μόνο στα λόγια, αλλά και στην πράξη. Όχι με μισόλογα, αλλά με ειλικρινείς και καίριες τοποθετήσεις. Όχι βαπτίζοντας το κρέας ψάρι, αλλά με θάρρος και αποφασιστικότητα.

Το λενινιστικό κόμμα, μικρό ή μεγάλο, καθοδηγεί πολιτικοϊδεολογικά, εκφράζει τα «αντικειμενικά ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης», ώστε να την οδηγήσει στην «νίκη».

Στην πρώτη παράγραφο του καταστατικού του λενινιστικού κόμματος νέου τύπου αναφέρεται ότι:

«Μέλος του κόμματος θεωρείται ο καθένας που παραδέχεται το Πρόγραμμά του και υποστηρίζει το κόμμα τόσο με υλικά μέσα, όσο και με την προσωπική του συμμετοχή σε μια από τις κομματικές οργανώσεις».

Απαιτείται, δηλαδή, τόσο η προσωπική συμμετοχή του μέλους του κόμματος, όσο και η υποταγή του στην αυστηρή κομματική πειθαρχία, αφού το αυθόρμητο καταδικάζεται κατηγορηματικά και σε κάθε του μορφή, καθώς καθίσταται «ύποπτο» ότι εν δυνάμει περιλαμβάνει και στοιχεία ηγεμόνευσης από την κυρίαρχη ιδεολογία.

Η λειτουργία και η συγκρότηση κάθε λενινιστικού τύπου κόμματος, ένοπλου ή μη, εκτός των άλλων αποσκοπεί στην αντιμετώπιση των διαφωνιών ως εν δυνάμει υπονομευτικών. Γι' αυτό ακριβώς ο διαφωνών ταυτίζεται με τον αντίπαλο, δηλαδή με τον εχθρό και τελικά χαρακτηρίζεται πράκτορας. Τα λεγόμενα διοικητικά μέτρα και οι γνωστές μαζικές εκκαθαρίσεις της δεκαετίας του 1930 είναι ενδεικτικές.

Είχαμε γράψει παλαιότερα (βλ. Διαδρομή Ελευθερίας Μάιος 2010, Περί ανταρτισμού, Ένοπλου κόμματος και κρατικών κατασταλτικών σχεδιασμών) ότι:

«Ο "ανταρτισμός" ως θρησκεία έχει τους "ιερείς" του, τους "πιστούς" και τα "εξαπτέρυγα". Ακόμα πιο σημαντικό, όμως, είναι το γεγονός, ότι ο "ανταρτισμός" δεν μπορεί να καλλιεργηθεί έξω από τις λογικές του ένοπλου κόμματος που θα συμμετάσχουν στην "τελική αναμέτρηση" που πλησιάζει. Το οξύμωρο(;) όμως, είναι ότι εξ ίσου πολλές φορές όταν η διασφάλιση της τρομερής και φοβερής συνωμοτικότητας καταντάει ένα καλαμπουράκι, τότε η συνέχεια διασφαλίζεται με την ρήση: "δεν πειράζει εάν μας ξέρουν, φθάνει να μην μπορούν να μας πιάσουν"!!!»

Δεν είναι λίγες οι φορές, λοιπόν, που η περιβόητη διασφάλιση του ένοπλου κόμματος από τους επαγγελματίες επαναστάτες, σ' αυτές τις περιπτώσεις, σημαίνει όχι να παρθούν μέτρα αυτοπροστασίας, όχι να προχωρήσει οποιαδήποτε διαδικασία εξαγωγής συμπερασμάτων, αλλά ότι όσο άσχημα και αν έχουν πάει τα πράγματα, η ηγεσία να μην δίνει λογαριασμό, αλλά να απαιτεί από τους οπαδούς κάθε είδους τυφλή κομματική πειθαρχία και ομερτά.

Και τι σημαίνει ομερτά; Τα προβλήματα εξαφανίζονται, απαγορεύεται κάθε φανερή, δημόσια συζήτηση, ακόμα και όταν οι συλλήψεις πολλαπλασιάζονται, ακόμα και όταν η διάβρωση πρώτα απ' όλα σε ιδέες γίνεται πνιγηρή.

Οι θυσίες της φωτισμένης ηγεσίας την θέτουν στο κομματικό ή κινηματικό απυρόβλητο, τα μέλη της ηγεσίας ωσάν ιερές αγελάδες, όπως είπαμε, δεν δίνουν λογαριασμό, παρά μόνο ζητούν, δεν δίνουν εξηγήσεις παρά απαιτούν με κάθε τίμημα την συνέχεια του αγώνα.

Τα «επιτεύγματα» προβάλλονται συνεχώς σε αντίθεση με τα «ρήγματα» που, όπως είπαμε, γιγαντώνει η κοινωνική απομόνωση και συνακόλουθη αύξηση της καταστολής και βασικά των συνεπειών της.

Η ιστορία όχι μόνο δεν διδάσκει αλλά, μάλλον, έχει απλά χρηστική αξία ώστε να αποδειχθεί με ακροβατικό τρόπο η σχέση επαναστατικής αλλά και ιδεολογικής συγγένειας.

Το **ΚΚΕ** μ' ένα φυλλάδιο-εγχειρίδιο επαγρύπνησης του παράνομου κομμουνιστή, που στο παραπλανητικό του εξώφυλλο ανέγραφε τα ***Θαύματα του Αγίου Ραφαήλ***, περίπου στο **1931**, προσπαθούσε να καθοδηγήσει τα παράνομα μέλη του, περιγράφοντας μέτρα προφύλαξης, συνθήματα, επαφής με τους συνδέσμους, την στάση κατά τη σύλληψη, στη φυλακή, στην εξορία, την μυστικότητα, μέτρα επαγρύπνησης, αποφυγής παρακολούθησης, αποτροπής σύλληψης και αντιμετώπισης χαφιέδων.

Μαζί μ' αυτό έχει διασωθεί και ένα δεύτερο, όμοιο του, το οποίο στο εξώφυλλο έγραφε «*Συλλογή γραμματοσήμων*», όμως σε κάθε 2η-3η παράγραφο, υπάρχει μία παράγραφος μέσα σε παρένθεση με την οποία οι συγγραφείς

«Κάθε σύλληψη είτε ανακάλυψη κομματικού σπιτιού κλπ πρέπει να εξετάζεται σ' όλες της τις λεπτομέρειες και να καθορίζονται τα αιτιά της. Το ίδιο αφορά και τις δραπετεύσεις από τις φυλακές κλπ».

[Κάθε ανακάλυψις παρανόμου οικίας (γιάφκα, τυπογραφείον, οικία συνεδριάσεως κλπ) εξετάζεται λεπτομερώς υπό των κομμουνιστών δια την ανεύρεσιν του προδότου ο οποίος πάντοτε κατά την γνώμη των ωδήγησε την αστυνομίαν εις την ανακάλυψιν αυτήν. Επίσης κάθε απόδρασις κομμουνιστού από την φυλακήν, κρατητήριον ή κατά την μεταγωγήν θεωρείται κατ' αρχήν ύποπτος υπό των κομμουνιστών και ο δραπέτης κρατείται εις απόστασιν μέχρις εξακριβώσεως των συνθηκών κάτω υπό τις οποίας εδραπέτευσεν.

*Δια να αποφευχθή συνεπώς η ανεύρεσις του καταδότου, εάν υπάρχη **δέον όπως προς της ανακαλύψεως της οικίας κλπ λαμβάνονται τα κατάλληλα μέτρα ώστε να προλαμβάνωνται τα τυχόν λάθη τα οποία θα οδηγήσουν τους κομμουνιστάς να ανεύρουν τον καταδότην**. Και αντιθέτως εάν δεν υπάρχη καταδότης δέον να λαμβάνονται ανάλογα μέτρα και να διαπράττωνται λάθη συνεπεία των οποίων οι κομμουνισταί θα αποδώσουν την ευθύνη της ανακαλύψεως εις κομμουνιστήν ο οποίος δεν έχει καμμίαν σχέσιν με τας αρχάς. **Προκειμένου περί σκηνοθετημένων αποδράσεων δέον όπως αι συνθήκαι αποδράσεως είναι όσο το δυνατόν περισσότερον φυσικαί διότι ο κατ' εντολήν τότε μόνο θα κατορθώση να επανασυνδεθή με την Κομματικήν Οργάνωσιν και να ωφελήση τας αρχάς**].*

Αν η εξέτασις αυτή δεν κατορθωθεί να τελειώσει αμέσως, πρέπει το ζήτημα αυτό να το θυμόμαστε, να παίρνουμε τις λεπτομέρειες της σύλληψης από τους συλληφθέντας συντρόφους, να συγκεντρώνουμε τις πληροφορίες και να συσχετίζουμε με παρόμοια γεγονότα, που γίνηκαν στο παρελθόν, που σχετίζονται με τους ίδιους συντρόφους κλπ.

*Έχε υπ' όψη σου ότι **κάθε ανακάλυψη, σύλληψη κλπ που έχει για πηγή της τον χαφιεδισμό από άνθρωπο της ασφάλειας που βρίσκεται μέσα στο Κόμμα, παρουσιάζεται πάντα από την Ασφάλεια σαν «τυχαία» σύλληψη, ανακάλυψη κλπ είτε εν ανάγκη παρουσιάζεται σαν αποτέλεσμα παρακολούθησης.***

Πρέπει να ξέρεις ότι η παρακολούθηση απόξω (από

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2

Μπροστά κοιτούσε και τότε, την μεγάλη εικόνα. Μόνο που έπεσε από το ποδήλατο...

Η ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΟΡΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΩΡΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ...

«Ψώματα κι αλήθεια, ετσά 'ν' τα παραμύθια. Παραμύθι μύθαρος, η κοιλιά σας πίθαρος».

«Θα σου πω κάτι, έχω χρηματοδοτήσει ένα έθνος που λέγεται Μαορί, πριν το χρηματοδοτήσουμε για πάρα πολλά χρόνια προσπαθούσαν να κερδίσουν τις δίκες στα δικαστήρια στα Ηνωμένα Έθνη, γιατί είναι Έθνος! Αυτό το έθνος λοιπόν το χρηματοδοτήσαμε γιατί έχουμε πολλά μαζί του και μας υποσχέθηκαν ότι θα μας δώσουνε τα χειρόγραφα, πρόσεξε, τα οποία τα έχουμε στα χέρια μας τώρα, τα χειρόγραφα συμβόλαια που είχαν οι πρόγονοί τους με τον Μέγα Αλέξανδρο! Άρα κύριοι, έχω τα πρωτότυπα στα χέρια μου.

Οι Μαορί είναι οι Μουρ και για όποιον ξέρει ποιοι είναι οι Μουρ, οι Μουρ είναι οι άνθρωποι της Ατλαντίδος, που η Αμε-

ρική είναι δικιά σου. Και οι Ινδιάνοι είναι

πόν έχουμε τα έγγραφα, τα συμβόλαια των Μαορί με τον Μέγα Αλέξανδρο, πως γίνεται ο Μέγας Αλέξανδρος να έχει σταματήσει στον Ινδικό Ωκεανό; Ε, Σιωνιστάκια; Που φτιάξατε την ιστορία όπως γουστάρετε. Θα ξαναγράψουμε την ιστορία με αποδείξεις, κύριοι. Και τότε θα τα βρούμε και θα σας καλέσουνε πάλι να πιστοποιήσετε. Γιατί ο κόσμος δεν ξεκινάει 5.500 χρόνια που λέει η Παλαιά Διαθήκη. Η ιστορία, το παραμύθι σας ξεκινάει προ 5.500 ετών κύριοι! Η δικιά μου ιστορία είναι πάρα πολύ παλιά και έχω αποδείξεις γι' αυτό!».

Και να ήταν μόνο αυτά τα «θαύματα».

Οι μετοχές της Τράπεζας της Ανατολής, η διαστημική τεχνολογία του θεού Απόλλωνα που πουλήθηκε στον πρόεδρο Ομπάμα, το χρυσάφι του Ιάπωνα Γιαμασίτα που διαφύλαξε ο δικτάτορας των Φιλιππινών Μάρκος, το δακτυλίδι του Μέγα Αλέξανδρου και το μενταγιόν του που καμπύλωνε τον χρόνο. Και άλλα πολλά.

Και γιατί να μην ξεσαλώνει αυτό το άθλιο υποκείμενο, πραγματικά βάρος ασήκωτο για την γη, που αποκάλεσε «υβρίδια, ζώα, καθάρματα», τους ανθρώπους με αναπηρία, δεν είναι κατασκεύασμα των καιρών που έφτιαξαν οι καθωσπρέπει πολιτικοί; Υπό τις ευλογίες τους και με την απαιτούμενη διαφήμιση των ΜΜΕ τόσα χρόνια δεν ξεσαλώνει; Τώρα θυμήθηκαν ότι «οφείλουν» να προχωρήσουν σε διώξεις εναντίον του; Για να τον διαφημίσουν ακόμη περισσότερο, για να πάρει κανένα ψηφαλάκι από την Χρυσή Αυγή, ή για να πειραματιστούν με κάθε τρόπο όσο εξωφρενικός και να φαίνεται πάνω σε μια παραζαλισμένη κοινωνία που βιώνει ολοένα και μεγαλύτερη σύγχυση και θα πρέπει να εμπεδώσει ότι εδώ που φθάσαμε τίποτα δεν είναι αρκετά «αλλόκοτο», «απίθανο», και «εξωπραγματικά γελοίο»;

ντάροι του ελληνικού λαού φωτογραφίζονται σχηματίζοντας με τα χέρια τους τον «αετό» σύμβολο του αλβανικού εθνικισμού, ο διεθνής τύπος «ψιθυρίζει» ότι ενδεχόμενη αποχώρηση του ΔΝΤ από το πρόγραμμα «διάσωσης» θα επαναφέρει στο προσκήνιο την πρόταση Σόιμπλε, το ελληνικό κράτος να κάνει ένα «μικρό» διάλλειμα από την συμμετοχή του ευρώ, το τουρκικό κράτος απειλεί να πλημμυρίσει τα νησιά με πρόσφυγες μετά από την απόρριψη του αιτήματός του για την έκδοση των οκτώ τούρκων στρατιωτικών, που έχουν ζητήσει άσυλο, («Τούρκοι αγάδες και γενίτσαροι, τύφλα στο μεθύσι όλοι τους, έρχονται απ' την ανατολική πλευρά του κάμπου. Βλαστημούν όποιον συναντούν, τα μάτια τους φαίνονται γυρισμένα ανάποδα και πάνε τις φοράδες τους ζερβόδεξα, λες κι είναι και τα ζώα πιωμένα»), ο Γιωργάκης Παπανδρέου τσακώνεται με τον Κώστα Σημίτη, ο Κυριάκος Μητσοτάκης δηλώνει «έτοιμος» να ανασυγκροτήσει την Ελλάδα, 700.000 «νοικοκυριά» ετοιμάζονται να υποβάλλουν αιτήσεις για να λάβουν μηνιαίο επίδομα εντασσόμενα στο «Κοινωνικό Εισόδημα Αλληλεγγύης», οι συνταξιούχοι περιμένουν μέχρι και τέσσερα χρόνια για να πάρουν σύνταξη, η Διεθνής ιατρική κοινότητα καλεί σε συναγερμό, καθώς η ανθρωπότητα κινδυνεύει από την νέα γενιά υπερμικροβίων, ο λαός απαιτεί την επιστροφή Βαρουφάκη, ο Τσακαλώτος αρχίζει και μιλάει καλύτερα ελληνικά, ο Τραμπ χτίζει τείχος στα σύνορα με το Μεξικό, ενώ εκδότης γερμανικής εφημερίδας δηλώνει ότι «μια δολοφονία στον Λευκό Οίκο θα τελείωνε την καταστροφή αυτή που ονομάζεται Τραμπ».

Νομίζετε ότι όλα αυτά διαφεύγουν της προσοχής του Μεγάλου Ηγέτη Τσίπρα, ότι ξεκουράζεται, ότι είναι κατουρλής, ότι αδιαφορεί, ότι είναι μπουχέσας, ότι δεν

τόσο επαναστατικά σαν τότε με το δημοψήφισμα, και ακόμη καλύτερα.

Έβγα έξω αρχηγέ, να σε καμαρώσουμε!!!

ΝΕΕΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ ΜΕ ΜΙΚΡΟΤΣΙΠ ΚΑΙ ΒΙΟΜΕΤΡΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Βάσει μνημονίου συνεργασίας σε θέματα ασφάλειας και τρομοκρατίας με τις ΗΠΑ, το οποίο έχει συμφωνήσει και υπογράψει το καθεστώς Τσίπρα μετά από συναντήσεις «ειδικών» αμερικανών «φίλων» με στελέχη του υπουργείου Εσωτερικών και Δημόσιας τάξης στα τέλη Φλεβάρη του 2016, εκτός των άλλων προβλέπεται η αντικατάσταση των παλαιών ταυτοτήτων, οι οποίες θεωρείται ότι είναι εύκολο να νοθευτούν ή να πλαστογραφηθούν, με νέες με ενσωματωμένο μικροτσίπ όπου θα περιέχονται βιομετρικά στοιχεία. Μάλιστα, η έκδοση νέων ταυτοτήτων θεωρήθηκε από την αμερικανική πλευρά ως απαραίτητη προϋπόθεση ώστε το ελληνικό κράτος να παραμείνει ανάμεσα στα 38, των οποίων οι πολίτες μπορούν να ταξιδεύουν δίχως βίζα στις ΗΠΑ.

Οι χαμηλοί τόνοι και η σχετική καθυστέρηση στην υλοποίηση αφορούν από την μια τους όρους ανάθεσης, καθώς το κόστος φθάνει στα 70 εκατομμύρια και η «καθυστέρηση» σαφώς θα ωφελήσει τους «δικούς» τού καθεστώτος Τσίπρα, που θα θελήσουν να αναλάβουν την διεκπεραίωση και αφ' ετέρου τις κοινωνικές αντιδράσεις, αλλά και εκείνες της εκκλησίας, που ανθίστανται στις νέου τύπου ταυτότητες.

Τα γνωστά αριστερά τερτίπια; Μάλλον. Το θέμα είναι οι κοινωνικές αντιδράσεις όχι μόνο να υπάρξουν, αλλά να είναι και σθεναρές. Αλλά εδώ, θα πει κάποιος, εί-

«Θα σου πω κάτι, έχω χρηματοδοτήσει ένα έθνος που λέγεται Μαορί, πριν το χρηματοδοτήσουμε για πάρα πολλά χρόνια προσπαθούσαν να κερδίσουν τις δίκες στα δικαστήρια στα Ηνωμένα Έθνη, γιατί είναι Έθνος! Αυτό το έθνος λοιπόν το χρηματοδοτήσαμε γιατί έχουμε πολλά μαζί του και μας υποσχέθηκαν ότι θα μας δώσουνε τα χειρόγραφα, πρόσεξε, τα οποία τα έχουμε στα χέρια μας τώρα, τα χειρόγραφα συμβόλαια που είχαν οι πρόγονοί τους με τον Μέγα Αλέξανδρο! Άρα κύριοι, έχω τα πρωτότυπα στα χέρια μου.

Οι Μαορί είναι οι Μουρ και για όποιον ξέρει ποιοι είναι οι Μουρ, οι Μουρ είναι οι άνθρωποι της Ατλαντίδος, που η Αμερική είναι δικιά σου. Και οι Ινδιάνοι είναι δικοί μας και οι Ναβάχος τα σύμβολά μας είναι δικά μας όλα!

Τι δεν καταλαβαίνετε κύριοι, που δεν ξέρετε ποιοι είμαστε, που βγήκαν κάποιοι και είπαν ότι είμαστε τεμπέληδες και βγήκαν όλα αυτά τα ζώα να θάψουν τον πολιτισμό και το παρελθόν μας. Αν θάψουν το παρελθόν μου δεν είμαι κανένας! Μη κοιτάτε ρε ζώα εσείς, που δεν έχετε, τι να θάψετε; Ούτε να θάψετε δεν έχετε! Αλλά εγώ δεν μπορώ να θάψω το παρελθόν μου.

Άρα εγώ έχω τα πρωτότυπα από τη Νέα Ζηλανδία. Η Νέα Ζηλανδία είναι κάτω από την Αυστραλία, καταλαβαίνετε; Αφού λοιναι πάρα πολύ παλιά και έχω αποδείξεις γι' αυτό!».

Και να ήταν μόνο αυτά τα «θαύματα».

Οι μετοχές της Τράπεζας της Ανατολής, η διαστημική τεχνολογία του θεού Απόλλωνα που πουλήθηκε στον πρόεδρο Ομπάμα, το χρυσάφι του Ιάπωνα Γιαμασίτα που διαφύλαξε ο δικτάτορας των Φιλιππινών Μάρκος, το δακτυλίδι του Μέγα Αλέξανδρου και το μενταγιόν του που καμπύλωνε τον χρόνο. Και άλλα πολλά.

Και γιατί να μην ξεσαλώνει αυτό το άθλιο υποκείμενο, πραγματικά βάρος ασήκωτο για την γη, που αποκάλεσε «υβρίδια, ζώα, καθάρματα», τους ανθρώπους με αναπηρία, δεν είναι κατασκεύασμα των καιρών που έφτιαξαν οι καθωσπρέπει πολιτικοί; Υπό τις ευλογίες τους και με την απαιτούμενη διαφήμιση των ΜΜΕ τόσα χρόνια δεν ξεσαλώνει; Τώρα θυμήθηκαν ότι «οφείλουν» να προχωρήσουν σε διώξεις εναντίον του; Για να τον διαφημίσουν ακόμη περισσότερο, για να πάρει κανένα ψηφαλάκι από την Χρυσή Αυγή, ή για να πειραματιστούν με κάθε τρόπο όσο εξωφρενικός και να φαίνεται πάνω σε μια παραζαλισμένη κοινωνία που βιώνει ολοένα και μεγαλύτερη σύγχυση και θα πρέπει να εμπεδώσει ότι εδώ που φθάσαμε τίποτα δεν είναι αρκετά «αλλόκοτο», «απίθανο», και «εξωπραγματικά γελοίο»;

Πίσω, όμως, από τις ευφάνταστες «γραφικές γελοιότητες», η δυσωσμία του πιο απάνθρωπου ρατσισμού, του πλέον ολοκληρωτικού λόγου, η κατασκευή «πιστών» που σαν υπνωτισμένα ρομπότ δίνουν τον όρκο του «πολεμιστή» έρχεται να «ξεκλέψει» κάτι από τον κυρίαρχο εφιάλτη δίχως για την ώρα να μοιάζει κοντινό το τέλος του…

ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ ΤΣΙΠΡΑ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΑΟ… ΕΒΓΑ ΕΞΩ ΑΡΧΗΓΕ!!!

Αναγγέλλεται η αναστολή της έκδοσης των εφημερίδων «Βήμα» και «Νέα», φαέκδοση των οκτώ τούρκων στρατιωτικών, που έχουν ζητήσει άσυλο, («Τούρκοι αγάδες και γενίτσαροι, τύφλα στο μεθύσι όλοι τους, έρχονται απ' την ανατολική πλευρά του κάμπου. Βλαστημούν όποιον συναντούν, τα μάτια τους φαίνονται γυρισμένα ανάποδα και πάνε τις φοράδες τους ζερβόδεξα, λες κι είναι και τα ζώα πιωμένα»), ο Γιωργάκης Παπανδρέου τσακώνεται με τον Κώστα Σημίτη, ο Κυριάκος Μητσοτάκης δηλώνει «έτοιμος» να ανασυγκροτήσει την Ελλάδα, 700.000 «νοικοκυριά» ετοιμάζονται να υποβάλλουν αιτήσεις για να λάβουν μηνιαίο επίδομα εντασσόμενα στο «Κοινωνικό Εισόδημα Αλληλεγγύης», οι συνταξιούχοι περιμένουν μέχρι και τέσσερα χρόνια για να πάρουν σύνταξη, η Διεθνής ιατρική κοινότητα καλεί σε συναγερμό, καθώς η ανθρωπότητα κινδυνεύει από την νέα γενιά υπερμικροβίων, ο λαός απαιτεί την επιστροφή Βαρουφάκη, ο Τσακαλώτος αρχίζει και μιλάει καλύτερα ελληνικά, ο Τραμπ χτίζει τείχος στα σύνορα με το Μεξικό, ενώ εκδότης γερμανικής εφημερίδας δηλώνει ότι «μια δολοφονία στον Λευκό Οίκο θα τελείωνε την καταστροφή αυτή που ονομάζεται Τραμπ».

Νομίζετε ότι όλα αυτά διαφεύγουν της προσοχής του Μεγάλου Ηγέτη Τσίπρα, ότι ξεκουράζεται, ότι είναι κατουρλής, ότι αδιαφορεί, ότι είναι μπουχέσας, ότι δεν αγωνιά για το μέλλον του τόπου και της ανθρωπότητας ολόκληρης, ότι δεν σκοπεύει να παρέμβει για να λύσει τα παγκόσμια προβλήματα, να βάλει τα δύο πόδια του Κυριάκου σ' ένα παπούτσι.

Πλανάσθε πλάνην οικτρά.

Σας πληροφορούμε, λοιπόν, ότι ο μεγάλος ηγέτης θα διαβάσει το ιστορικό διάγγελμα που ετοιμάζει άυπνος νυχθημερόν, ακούραστα, και επίμονα, διάγγελμα που θα απαγγείλει ενώπιον όχι μόνο του χειμαζόμενου ελληνικού λαού αλλά παγκόσμια.

Και ο λαός θα παραληρεί και η «μαύρη αντίδραση» θα σβήσει και θα είναι όλα το καθεστώς Τσίπρα μετά από συναντήσεις «ειδικών» αμερικανών «φίλων» με στελέχη του υπουργείου Εσωτερικών και Δημόσιας τάξης στα τέλη Φλεβάρη του 2016, εκτός των άλλων προβλέπεται η αντικατάσταση των παλαιών ταυτοτήτων, οι οποίες θεωρείται ότι είναι εύκολο να νοθευτούν ή να πλαστογραφηθούν, με νέες με ενσωματωμένο μικροτσίπ όπου θα περιέχονται βιομετρικά στοιχεία. Μάλιστα, η έκδοση νέων ταυτοτήτων θεωρήθηκε από την αμερικανική πλευρά ως απαραίτητη προϋπόθεση ώστε το ελληνικό κράτος να παραμείνει ανάμεσα στα 38, των οποίων οι πολίτες μπορούν να ταξιδεύουν δίχως βίζα στις ΗΠΑ.

Οι χαμηλοί τόνοι και η σχετική καθυστέρηση στην υλοποίηση αφορούν από την μια τους όρους ανάθεσης, καθώς το κόστος φθάνει στα 70 εκατομμύρια και η «καθυστέρηση» σαφώς θα ωφελήσει τους «δικούς» τού καθεστώτος Τσίπρα, που θα θελήσουν να αναλάβουν την διεκπεραίωση και αφ' ετέρου τις κοινωνικές αντιδράσεις, αλλά και εκείνες της εκκλησίας, που ανθίσταται στις νέου τύπου ταυτότητες.

Τα γνωστά αριστερά τερτίπια; Μάλλον. Το θέμα είναι οι κοινωνικές αντιδράσεις όχι μόνο να υπάρξουν, αλλά να είναι και σθεναρές. Αλλά εδώ, θα πει κάποιος, είχαμε φθάσει να ζητείται το γνωστό «βραχιολάκι» στο όνομα της αναρχίας για τις ταυτότητες θα κινητοποιηθούμε τώρα; Ή μήπως νομίζετε ότι είμαστε τέλη δεκαετίας του '80 και αρχές δεκαετίες του '90 που οι «παλαιοαναρχικοί» έκαναν δουλειά μυρμηγκιού ενάντια στην επιβολή του ΕΚΑΜ (Ενιαίος Κωδικός Αριθμός Μητρώου).

Περασμένα μεγαλεία και θυμώντας τα να κλαις;

Λεόν

συνέχεια από σελ. 3 - **ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ, ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΕΣ … ….**

αν το ζήτημα αφορά την ΚΟΒ να το γνωρίσεις στον γραμματέα της Αχτιδικής) σε εξαιρετικές και βάσιμες περιπτώ-

και στην Καισαριανή, οι δικοί μας ήταν λίγοι. Πενήντα-σαράντα. Όμως τα σπίτια που μας άνοιξαν ήταν πάρα πολλά

Οι Μαορί είναι οι Μουρ και για όποιον ξέρει ποιοι είναι οι Μουρ, οι Μουρ είναι οι άνθρωποι της Ατλαντίδος, που η Αμε-

ρική είναι δικιά σου. Και οι Ινδιάνοι είναι δικοί μας και οι Ναβάχος τα σύμβολά μας είναι δικά μας όλα!

Τι δεν καταλαβαίνετε κύριοι, που δεν ξέρετε ποιοι είμαστε, που βγήκαν κάποιοι και είπαν ότι είμαστε τεμπέληδες και βγήκαν όλα αυτά τα ζώα να θάψουν τον πολιτισμό και το παρελθόν μας. Αν θάψουν το παρελθόν μου δεν είμαι κανένας! Μη κοιτάτε ρε ζώα εσείς, που δεν έχετε, τι να θάψετε; Ούτε να θάψετε δεν έχετε! Αλλά εγώ δεν μπορώ να θάψω το παρελθόν μου.

Άρα εγώ έχω τα πρωτότυπα από τη Νέα Ζηλανδία. Η Νέα Ζηλανδία είναι κάτω από την Αυστραλία, καταλαβαίνετε; Αφού λοι-

το για την γη, που αποκαλεσε «υβρίδια, ζώα, καθάρματα», τους ανθρώπους με αναπηρία, δεν είναι κατασκεύασμα των καιρών που έφτιαξαν οι καθωσπρέπει πολιτικοί; Υπό τις ευλογίες τους και με την απαιτούμενη διαφήμιση των ΜΜΕ τόσα χρόνια δεν ξεσαλώνει; Τώρα θυμήθηκαν ότι «οφείλουν» να προχωρήσουν σε διώξεις εναντίον του; Για να τον διαφημίσουν ακόμη περισσότερο, για να πάρει κανένα ψηφαλάκι από την Χρυσή Αυγή, ή για να πειραματιστούν με κάθε τρόπο όσο εξωφρενικός και να φαίνεται πάνω σε μια παραζαλισμένη κοινωνία που βιώνει ολοένα και μεγαλύτερη σύγχυση και θα πρέπει να εμπεδώσει ότι εδώ που φθάσαμε τίποτα δεν είναι αρκετά «αλλόκοτο», «απίθανο», και «εξωπραγματικά γελοίο»;

Πίσω, όμως, από τις ευφάνταστες «γραφικές γελοιότητες», η δυσωσμία του πιο απάνθρωπου ρατσισμού, του πλέον ολοκληρωτικού λόγου, η κατασκευή «πιστών» που σαν υπνωτισμένα ρομπότ δίνουν τον όρκο του «πολεμιστή» έρχεται να «ξεκλέψει» κάτι από τον κυρίαρχο εφιάλτη δίχως για την ώρα να μοιάζει κοντινό το τέλος του...

ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ ΤΣΙΠΡΑ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΑΟ... ΕΒΓΑ ΕΞΩ ΑΡΧΗΓΕ!!!

Αναγγέλλεται η αναστολή της έκδοσης των εφημερίδων «Βήμα» και «Νέα», φα-

στο «Κοινωνικό Εισόδημα Αλληλεγγύης», οι συνταξιούχοι περιμένουν μέχρι και τέσσερα χρόνια για να πάρουν σύνταξη, η Διεθνής ιατρική κοινότητα καλεί σε συναγερμό, καθώς η ανθρωπότητα κινδυνεύει από την νέα γενιά υπερμικροβίων, ο λαός απαιτεί την επιστροφή Βαρουφάκη, ο Τσακαλώτος αρχίζει και μιλάει καλύτερα ελληνικά, ο Τραμπ χτίζει τείχος στα σύνορα με το Μεξικό, ενώ εκδότης γερμανικής εφημερίδας δηλώνει ότι «μια δολοφονία στον Λευκό Οίκο θα τελείωνε την καταστροφή αυτή που ονομάζεται Τραμπ».

Νομίζετε ότι όλα αυτά διαφεύγουν της προσοχής του Μεγάλου Ηγέτη Τσίπρα, ότι ξεκουράζεται, ότι είναι κατουρλής, ότι αδιαφορεί, ότι είναι μπουχέσας, ότι δεν αγωνιά για το μέλλον του τόπου και της ανθρωπότητας ολόκληρης, ότι δεν σκοπεύει να παρέμβει για να λύσει τα παγκόσμια προβλήματα, να βάλει τα δύο πόδια του Κυριάκου σ' ένα παπούτσι.

Πλανάσθε πλάνην οικτρά.

Σας πληροφορούμε, λοιπόν, ότι ο μεγάλος ηγέτης θα διαβάσει το ιστορικό διάγγελμα που ετοιμάζει άυπνος νυχθημερόν, ακούραστα, και επίμονα, διάγγελμα που θα απαγγείλει ενώπιον όχι μόνο του χειμαζόμενου ελληνικού λαού αλλά παγκόσμια.

Και ο λαός θα παραληρεί και η «μαύρη αντίδραση» θα σβήσει και θα είναι όλα

κο κράτος να παραμείνει ανάμεσα στα 38, των οποίων οι πολίτες μπορούν να ταξιδεύουν δίχως βίζα στις ΗΠΑ.

Οι χαμηλοί τόνοι και η σχετική καθυστέρηση στην υλοποίηση αφορούν από την μια τους όρους ανάθεσης, καθώς το κόστος φθάνει στα 70 εκατομμύρια και η «καθυστέρηση» σαφώς θα ωφελήσει τους «δικούς» τού καθεστώτος Τσίπρα, που θα θελήσουν να αναλάβουν την διεκπεραίωση και αφ' ετέρου τις κοινωνικές αντιδράσεις, αλλά και εκείνες της εκκλησίας, που ανθίσταται στις νέου τύπου ταυτότητες.

Τα γνωστά αριστερά τερτίπια; Μάλλον. Το θέμα είναι οι κοινωνικές αντιδράσεις όχι μόνο να υπάρξουν, αλλά να είναι και σθεναρές. Αλλά εδώ, θα πει κάποιος, είχαμε φθάσει να ζητείται το γνωστό «βραχιολάκι» στο όνομα της αναρχίας για τις ταυτότητες θα κινητοποιηθούμε τώρα; Ή μήπως νομίζετε ότι είμαστε τέλη δεκαετίας του '80 και αρχές δεκαετίες του '90 που οι «παλαιοαναρχικοί» έκαναν δουλειά μυρμηγκιού ενάντια στην επιβολή του ΕΚΑΜ (Ενιαίος Κωδικός Αριθμός Μητρώου).

Περασμένα μεγαλεία και θυμώντας τα να κλαις;

Λεόν

συνέχεια από σελ. 3 - ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ, ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΕΣ ... .

την Ασφάλεια) τις περισσότερες φορές δεν είναι παρά βοηθητικό, δευτερεύον μέσον στα χέρια της Ασφάλειας και ότι η παρακολούθηση «επεργάζεται» (συνδυάζει, δουλεύει, μελετά) μόνο τα δεδομένα που παίρνονται από τους πληροφοριοδότες της μέσα στην οργάνωση.

Αν έχεις υποψίες είτε εάν έμαθες τις υπόνοιες που θέτουν σε κυκλοφορία άλλοι σύντροφοι είσαι υποχρεωμένος να τις κάνεις αμέσως γνωστές στον καθοδηγητή σύντροφο του αμέσως ανωτέρου κομματικού οργάνου (λόγου χάρη αν το ζήτημα αφορά την ΚΟΒ να το γνωρίσεις στον γραμματέα της Αχτιδικής) σε εξαιρετικές και βάσιμες περιπτώσεις (λόγου χάρη όταν οι υποψίες αφορούν τον αμέσως ανώτερο οργανισμό) μπορούμε να αποφύγουμε τον οργανισμό και να δώσουμε τις πληροφορίες πιο πάνω».

Θα θυμίσουμε ότι, όταν η ηγεσία του ΚΚΕ έκανε την επιλογή του ένοπλου αγώνα, το αποτέλεσμα ήταν εκτός των άλλων οι κομματικές του οργανώσεις να περιέλθουν σε ιδιαίτερη αδυναμία. Όπως περιγράφει ο Βόγλης Πολυμέρης (βετεράνος της παρανομίας) «*το 1944 στο Βύρωνα και στην Καισαριανή, οι δικοί μας ήταν λίγοι. Πενήντα-σαράντα. Όμως τα σπίτια που μας άνοιξαν ήταν πάρα πολλά και τα βγάλαμε πέρα. Στο τέλος του 1947 τα σπίτια που μας άνοιξαν μετριόντουσαν στα δάκτυλα και αυτά μαρκαρισμένα τα περισσότερα από την Ασφάλεια*» (βλ. Βόγλης, Η Αδύνατη Επανάσταση).

Τα μεγέθη, οι συνθήκες, οι προοπτικές, οι συμμετέχοντες, ή ορισμένες πτυχές της ιδεολογικής καταγωγής, μπορεί να διαφέρουν σημαντικά, όμως ορισμένα πράγματα φαίνεται πως παραμένουν αναλλοίωτα στον χρόνο...

Συσπείρωση Αναρχικών

Η «επανάσταση» κατά του Τραμπ και ο επαναπροσδιορισμός της παγκοσμιοποιητικής διαδικασίας

«Ο Εντμουντ Μόργκαν συνοψίζει τον ταξικό χαρακτήρα της Επανάστασης με τον ακόλουθο τρόπο: "Η εμπλοκή των κατώτερων τάξεων στη διαμάχη δεν θα πρέπει να επισκιάζει το γεγονός ότι η διαμάχη ήταν σε γενικές γραμμές μια πάλη για την απόκτηση αξιωμάτων και εξουσίας ανάμεσα σε μέλη μιας ανώτερης τάξης, δηλαδή μιας νέας άρχουσας τάξης εναντίον της καθεστηκυίας [...] Ο Καρλ Ντένγκλερ αναφέρει στο βιβλίο του Πέρα από το παρελθόν μας (Out of our past): "Καμμία νέα κοινωνική τάξη δεν κατέλαβε την εξουσία μέσω της Αμερικάνικης Επανάστασης, Αυτοί που σχεδίασαν την Επανάσταση ήταν σε μεγάλο βαθμό μέλη της αποικιακής άρχουσας τάξης". Ο Τζωρτζ Ουάσιγκτων ήταν ο πλουσιότερος άνθρωπος στην Αμερική. Ο Τζον Χάνκοκ ήταν ευκατάστατος έμπορος της Βοστόνης.

Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος ήταν εύπορος τυπογράφος και ούτω καθ' εξής.

Από την άλλη πλευρά η ρητορική της Επανάστασης κατάφερε να κάνει τους τεχνίτες, τους εργάτες, τους ναυτικούς, αλλά και τους μικροκαλλιεργητές, να νιώσουν ότι ανήκουν στον "λαό" χάρη στην συντροφικότητα που προσέφερε η στρατιωτική θητεία και την διανομή εδαφών. Έτσι, δημιουργήθηκε ένα σημαντικό υποστηρικτικό σώμα, μια εθνική πλειοψηφία, κάτι που –έστω και χωρίς να ανήκουν σε αυτό οι αγνοημένοι και καταπιεσμένοι– μπορούσε να αποκαλείται "Αμερική".»

Howard Zinn, Ιστορία του λαού των Ηνωμένων Πολιτειών

Αν πιστέψουμε τους ποικιλώνυμους «επαναστάτες» κατά της εκλογής ***Τραμπ***, δημοσιογράφους και εκδότες (όπως ο γερμανός εκδότης της Die Zeit, που στο ερώτημα αν υπάρχει νόμιμος τρόπος να απομακρυνθεί από το αξίωμά του ο Τραμπ απάντησε: «να δολοφονηθεί στον Λευκό Οίκο»), ντόπιους και ξένους, προοδευτικούς πολιτικούς και πανεπιστημιακούς, καλλιτέχνες και ηθοποιούς, όπως αυτοί του Χόλυγουντ, αντιρατσιστές κάθε είδους και προέλευσης και διαπρύσιους υπερασπιστές των ανθρωπίνων και κοινωνικών δικαιωμάτων, αλλά και ιθύνοντες της ***CIA***, η ηγεσία των ΗΠΑ βρίσκεται στα χέρια ενός «επικίνδυνου τύπου», εξ αιτίας του οποίου η ανθρωπότητα κινδυνεύει

σχετιζόμενων με την δουλεία συμφερόντων του Νότου και των οικονομικών συμφερόντων του Βορρά. Ξεχνάει, επίσης, ότι προκειμένου να συνενωθούν οι δεκατρείς πολιτείες σε μια μεγάλη οικονομική αγορά, οι αντιπρόσωποι του Βορρά απαιτούσαν να θεσπιστούν νόμοι, που θα ρύθμιζαν το διαπολιτειακό και αξίωναν την ψήφιση τους με απλή πλειοψηφία, ενώ οι Νότιοι τελικά συμφώνησαν με αντάλλαγμα τη συνέχιση του δουλεμπορίου για είκοσι ακόμη χρόνια μέχρι να κηρυχθεί παράνομο.

Ο **Howard Zinn**, αναφέρει σχετικά στην *Ιστορία του λαού των Ηνωμένων Πολιτειών*:

«Στην νέα κυβέρνηση ο Μάντισον μαζί με τους Τζέφερσον και Μονρόε ανήκαν στο ένα κόμμα (των δημοκρατών-ρεπουμπλικανών), ενώ ο Χάμιλτον ανήκε στο αντίπαλο κόμμα (των φεντεραλιστών), μαζί με τους Ουάσιγκτον και Άνταμς. Όμως και ο Μάντισον, ένας ιδιοκτήτης σκλάβων από την Βιρτζίνια και ο Χάμιλτον, ένας έμπορος από την Ν. Υόρκη, συμφώνησαν στους στόχους της νέας κυβέρνησης που σχημάτιζαν. Με την πράξη αυτή δημιούργησαν την παράδοση που θέλει τα δύο «αντιτιθέμενα» κόμματα του αμερικανικού πολιτικού συστήματος να συμφωνούν στα θεμελιώδη ζητήματα [...] Τελικά ήταν οι Πατέρες του έθνους άνδρες σοφοί και δίκαιοι που πάσχιζαν τα επιτύχουν μια εξισορρόπηση δυνάμεων; Στην πραγματικότητα δεν επιδίωξαν καμία ισορροπία, εκτός από εκείνην που διατηρούσε στην εξουσία το τότε κατεστημένο, δηλαδή μια ισορροπία ανάμεσα στις κυρίαρχες δυνάμεις της εποχής. Σίγουρα δεν επιθυμούσαν ισότητα ανάμεσα στους σκλάβους και τους αφέντες, τους ακτήμονες και τους γαιοκτήμονες, τους Ινδιάνους και τους λευκούς. Σχεδόν οι μισοί κάτοικοι της Αμερικής δεν συμπεριλήφθησαν από τους Πατέρες του Έθνους στις αντιμαχόμενες "κοινωνικές

τον γνωστό τρόπο την αιχμή του δόρατος των κινητοποιήσεων κατά του Τραμπ, της οικονομικής ελίτ που προασπίζεται τις «ανοικτές» οδούς της συγκεκριμένης φάσης της παγκοσμιοποίησης (όπως εκφράζεται με ορόσημο το '89), αλλά και των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών.

Σύμφωνα με τον ***Paul Graig Roberts***, πρώην αξιωματούχο της κυβέρνησης ***Ρήγκαν***:

«Το ερώτημα του Τραμπ για τη σημασία του ΝΑΤΟ, 25 χρόνια μετά την κατάρρευση της αποστολής του –της Σοβιετικής Ένωσης– απειλεί όχι μόνο το αμερικανικό σύμπλεγμα συμφερόντων άμυνας/ ασφάλειας αλλά και τους Ευρωπαίους υποτακτικούς της Ουάσινγκτων, οι οποίοι ζουν την μεγάλη ζωή σε χρήμα και προβολή ως υπηρέτες της αμερικανικής εξουσίας. Όλες οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις αποτελούνται από υποτακτικούς της Ουάσινγκτων. Είναι εθισμένοι στο να στηρίζουν την πολιτική της Ουάσιγκτον, μη έχοντας δική τους πολιτική μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. ***Ο Τραμπ αναλαμβάνει την άσκηση της πολιτικής σε ένα κόσμο πολύ καιρό κάτω από την επιρροή της CIA.*** *Καθόλου περίεργο ότι ο Τζούλιαν Άσανζ της Γουίκιληκς και πολλοί άλλοι πληροφορημένοι άνθρωποι λένε ότι η CIA θα δολοφονήσει τον Τραμπ αν δεν μπορέσει να τον φέρει στα μέτρα μιας Δυτικής συμμαχίας οργανωμένης για την εξουσία και το κέρδος των ολίγων.*

άρχουσας τάξης εναντίον της καθεστηκυίας [...] Ο Καρλ Ντένγκλερ αναφέρει στο βιβλίο του Πέρα από το παρελθόν μας (Out of our past): "Καμμία νέα κοινωνική τάξη δεν κατέλαβε την εξουσία μέσω της Αμερικάνικης Επανάστασης, Αυτοί που σχεδίασαν την Επανάσταση ήταν σε μεγάλο βαθμό μέλη της αποικιακής άρχουσας τάξης". Ο Τζωρτζ Ουάσιγκτων ήταν ο πλουσιότερος άνθρωπος στην Αμερική. Ο Τζον Χάνκοκ ήταν ευκατάστατος έμπορος της Βοστόνης.

Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος ήταν εύπορος τυπογράφος και ούτω καθ' εξής.

Από την άλλη πλευρά η ρητορική της Επανάστασης κατάφερε να κάνει τους τεχνίτες, τους εργάτες, τους ναυτικούς, αλλά και τους μικροκαλλιεργητές, να νιώσουν ότι ανήκουν στον "λαό" χάρη στην συντροφικότητα που προσέφερε η στρατιωτική θητεία και την διανομή εδαφών. Έτσι, δημιουργήθηκε ένα σημαντικό υποστηρικτικό σώμα, μια εθνική πλειοψηφία, κάτι που –έστω και χωρίς να ανήκουν σε αυτό οι αγνοημένοι και καταπιεσμένοι– μπορούσε να αποκαλείται "Αμερική".»

Howard Zinn, Ιστορία του λαού των Ηνωμένων Πολιτειών

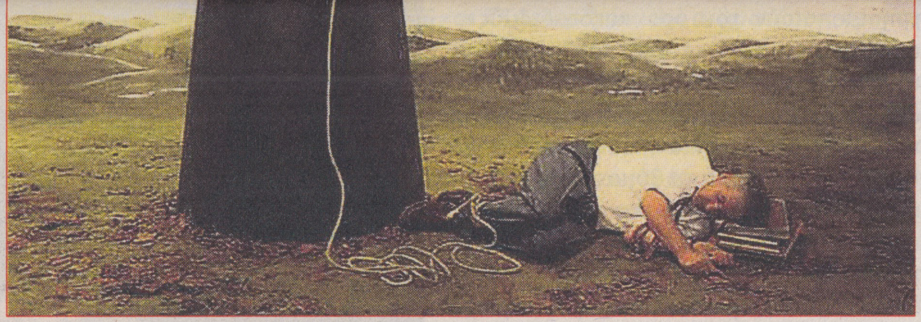
Αν πιστέψουμε τους ποικιλώνυμους «επαναστάτες» κατά της εκλογής ***Τραμπ***, δημοσιογράφους και εκδότες (όπως ο γερμανός εκδότης της Die Zeit, που στο ερώτημα αν υπάρχει νόμιμος τρόπος να απομακρυνθεί από το αξίωμά του ο Τραμπ απάντησε: «να δολοφονηθεί στον Λευκό Οίκο»), ντόπιους και ξένους, προοδευτικούς πολιτικούς και πανεπιστημιακούς, καλλιτέχνες και ηθοποιούς, όπως αυτοί του Χόλυγουντ, αντιρατσιστές κάθε είδους και προέλευσης και διαπρύσιους υπερασπιστές των ανθρωπίνων και κοινωνικών δικαιωμάτων, αλλά και ιθύνοντες της ***CIA***, η ηγεσία των ΗΠΑ βρίσκεται στα χέρια ενός «επικίνδυνου τύπου», εξ αιτίας του οποίου η ανθρωπότητα κινδυνεύει να βρεθεί ενώπιον μιας πραγματικής «***Αποκάλυψης***».

Ορισμένοι μάλιστα από τους εγχώριους «επαναστατήσαντες» με την εκλογή Τραμπ ισχυρίζονται ότι ενάντια στον Τραμπ βρίσκονται ακόμη και οι ιδρυτές του αμερικανικού έθνους, την άποψη των οποίων για το θέμα δεν διστάζουν να μας αποκαλύψουν!!!

Γράφει χαρακτηριστικά ο ***Χαρίδημος Τσούκας***, καθηγητής στα πανεπιστήμια Κύπρου και Warwick στο ***Βήμα***:

«Για τους ιδρυτές, ένας τέτοιος ηγέτης θα έπρεπε να βρίσκεται μακριά από την πολιτική εξουσία - είναι επικίνδυνος. Η καλή δημοκρατική διακυβέρνηση, έγραφαν, απαιτεί «ήρεμο λόγο», «συνετή κρίση», «αυτοπεριορισμό». Η προεδρία Τραμπ άρχισε διχαστικά και μάλλον θα τελειώσει άσχημα - θα κάνει ζημιά τόσο στην Αμερική όσο και στον υπόλοιπο κόσμο. Η νοοτροπία του κατακτητή μπορεί να του απέφερε υλικό πλούτο και όμορφες γυναί-

μεγάλη οικονομική αγορά, οι αντιπρόσωποι του Βορρά απαιτούσαν να θεσπιστούν νόμοι, που θα ρύθμιζαν το διαπολιτειακό και αξίωναν την ψήφιση τους με απλή πλειοψηφία, ενώ οι Νότιοι τελικά συμφώνησαν με αντάλλαγμα τη συνέχιση του δουλεμπορίου για είκοσι ακόμη χρόνια μέχρι να κηρυχθεί παράνομο.

Ο **Howard Zinn,** αναφέρει σχετικά στην *Ιστορία του λαού των Ηνωμένων Πολιτειών*:

«Στην νέα κυβέρνηση ο Μάντισον μαζί με τους Τζέφερσον και Μονρόε ανήκαν στο ένα κόμμα (των δημοκρατών-ρεπουμπλικανών), ενώ ο Χάμιλτον ανήκε στο αντίπαλο κόμμα (των φεντεραλιστών), μαζί με τους Ουάσιγκτον και Άνταμς. Όμως και ο Μάντισον, ένας ιδιοκτήτης σκλάβων από την Βιρτζίνια και ο Χάμιλτον, ένας έμπορος από την Ν. Υόρκη, συμφώνησαν στους στόχους της νέας κυβέρνησης που σχημάτιζαν. Με την πράξη αυτή δημιούργησαν την παράδοση που θέλει τα δύο «αντιτιθέμενα» κόμματα του αμερικανικού πολιτικού συστήματος να συμφωνούν στα θεμελιώδη ζητήματα [...] Τελικά ήταν οι Πατέρες του έθνους άνδρες σοφοί και δίκαιοι που πάσχιζαν να επιτύχουν μια εξισορρόπηση δυνάμεων; Στην πραγματικότητα δεν επιδίωξαν καμία ισορροπία, εκτός από εκείνην που διατηρούσε στην εξουσία το τότε κατεστημένο, δηλαδή μια ισορροπία ανάμεσα στις κυρίαρχες δυνάμεις της εποχής. Σίγουρα δεν επιθυμούσαν ισότητα ανάμεσα στους σκλάβους και τους αφέντες, τους ακτήμονες και τους γαιοκτήμονες, τους Ινδιάνους και τους λευκούς. Σχεδόν οι μισοί κάτοικοι της Αμερικής δεν συμπεριλήφθησαν από τους Πατέρες του Έθνους στις αντιμαχόμενες "κοινωνικές δυνάμεις", που ανέφερε ο Μπλέιν. Δεν τους ανέφεραν στην Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας, δεν τους περιέλαβαν στο Σύνταγμα, δεν τους αναγνώρισαν ως μέρος της νέας πολιτικής δημοκρατίας. Αυτοί ήταν οι Αμερικανίδες της εποχής».

Λίγες μόλις ώρες πριν την ορκωμοσία του νέου προέδρου των ΗΠΑ, ο γνωστός δισεκατομμυριούχος επενδυτής ***Τζορτζ Σόρος*** έδωσε το δικό του «σινιάλο» χαρακτηρίζοντας τον Τραμπ *«απατεώνα και εν δυνάμει δικτάτορα που θα αποτύχει»*, ενώ πρόσθεσε ότι ο Τραμπ *«είναι υπέρ αυτής της άλλης μορφής διακυβέρνησης, που είναι το αντίθετο της ανοιχτής κοινωνίας. Είναι πιο κοντά σε μια δικτατορία ή σε ένα μαφιόζικο κράτος»*. Προειδοποίησε, ακόμη, ότι ο Τραμπ θα διχάσει τις ΗΠΑ, επειδή αντιμάχεται όσους διαφωνούν μαζί του, και προβλέπει ότι αν ο Τραμπ προκαλέσει εμπορικό πόλεμο, θα φέρει πιο κοντά

τον γνωστό τρόπο την αιχμή του δόρατος των κινητοποιήσεων κατά του Τραμπ, της οικονομικής ελίτ που προασπίζεται τις «ανοικτές» οδούς της συγκεκριμένης φάσης της παγκοσμιοποίησης (όπως εκφράζεται με ορόσημο το '89), αλλά και των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών.

Σύμφωνα με τον ***Paul Graig Roberts***, πρώην αξιωματούχο της κυβέρνησης ***Ρήγκαν***:

«Το ερώτημα του Τραμπ για τη σημασία του ΝΑΤΟ, 25 χρόνια μετά την κατάρρευση της αποστολής του –της Σοβιετικής Ένωσης– απειλεί όχι μόνο το αμερικανικό σύμπλεγμα συμφερόντων άμυνας/ ασφάλειας αλλά και τους Ευρωπαίους υποτακτικούς της Ουάσινγκτων, οι οποίοι ζουν την μεγάλη ζωή σε χρήμα και προβολή ως υπηρέτες της αμερικανικής εξουσίας. Όλες οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις αποτελούνται από υποτακτικούς της Ουάσινγκτων. Είναι εθισμένοι στο να στηρίζουν την πολιτική της Ουάσιγκτον, μη έχοντας δική τους πολιτική μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. ***Ο Τραμπ αναλαμβάνει την άσκηση της πολιτικής σε ένα κόσμο πολύ καιρό κάτω από την επιρροή της CIA.*** *Καθόλου περίεργο ότι ο Τζούλιαν Άσανζ της Γουίκιληκς και πολλοί άλλοι πληροφορημένοι άνθρωποι λένε ότι η CIA θα δολοφονήσει τον Τραμπ αν δεν μπορέσει να τον φέρει στα μέτρα μιας Δυτικής συμμαχίας οργανωμένης για την εξουσία και το κέρδος των ολίγων.*

Ώστε τι μπορεί να κάνει ο Τραμπ;

Υπάρχουν διάφορες εναλλακτικές επιλογές. *Ο Τραμπ θα μπορούσε να απολύσει τον διευθυντή της CIA* ***Τζων Μπρέναν***, *δια του Γενικού Εισαγγελέα, να του απαγγείλει κατηγορία για προδοσία, να αναθέσει στο FBI να εντοπίσει όλους, στις μυστικές υπηρεσίες και στα εκπορνευόμενα ΜΜΕ, που συνέβαλαν και ενθάρρυναν τη σκευωρία εναντίον του εκλεγμένου προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών και να τους προσαγάγει σε δίκη. Αυτός θα ήταν ο καλύτερος και ασφαλέστερος τρόπος για τον Τραμπ να καθαρίσει τον λάκκο των φιδιών που είναι η Ουάσινγκτων. Το να χαρακτηρίζεται «βάλτος» αυτή η φιδοφωλιά είναι καταφυγή σε ευφημισμό.*

Μια άλλη επιλογή για τον Τραμπ είναι να διατρανώσει την πρόδηλη αλήθεια ότι, παρά τους ισχυρισμούς της CIA και της πορνοδημοσιογραφίας, ***για οποιεσδήποτε υπο-***

κουν σε αυτό οι αγνοημένοι και καταπιεσμένοι "μπορού-σε να αποκαλείται "Αμερική"."»

Howard Zinn, Ιστορία του λαού των Ηνωμένων Πολιτειών

Αν πιστέψουμε τους ποικιλώνυμους «επαναστάτες» κατά της εκλογής **Τραμπ**, δημοσιογράφους και εκδότες (όπως ο γερμανός εκδότης της Die Zeit, που στο ερώτημα αν υπάρχει νόμιμος τρόπος να απομακρυνθεί από το αξίωμά του ο Τραμπ απάντησε: «να δολοφονηθεί στον Λευκό Οίκο»), ντόπιους και ξένους, προοδευτικούς πολιτικούς και πανεπιστημιακούς, καλλιτέχνες και ηθοποιούς, όπως αυτοί του Χόλυγουντ, αντιρατσιστές κάθε είδους και προέλευσης και διαπρύσιους υπερασπιστές των ανθρωπίνων και κοινωνικών δικαιωμάτων, αλλά και ιθύνοντες της ***CIA***, η ηγεσία των ΗΠΑ βρίσκεται στα χέρια ενός «επικίνδυνου τύπου», εξ αιτίας του οποίου η ανθρωπότητα κινδυνεύει να βρεθεί ενώπιον μιας πραγματικής «***Αποκάλυψης***».

Ορισμένοι μάλιστα από τους εγχώριους «επαναστατήσαντες» με την εκλογή Τραμπ ισχυρίζονται ότι ενάντια στον Τραμπ βρίσκονται ακόμη και οι ιδρυτές του αμερικανικού έθνους, την άποψη των οποίων για το θέμα δεν διστάζουν να μας αποκαλύψουν!!!

Γράφει χαρακτηριστικά ο ***Χαρίδημος Τσούκας,*** καθηγητής στα πανεπιστήμια Κύπρου και Warwick στο ***Βήμα***:

«Για τους ιδρυτές, ένας τέτοιος ηγέτης θα έπρεπε να βρίσκεται μακριά από την πολιτική εξουσία - είναι επικίνδυνος. Η καλή δημοκρατική διακυβέρνηση, έγραφαν, απαιτεί «ήρεμο λόγο», «συνετή κρίση», «αυτοπεριορισμό». Η προεδρία Τραμπ άρχισε διχαστικά και μάλλον θα τελειώσει άσχημα - θα κάνει ζημιά τόσο στην Αμερική όσο και στον υπόλοιπο κόσμο. Η νοοτροπία του κατακτητή μπορεί να του απέφερε υλικό πλούτο και όμορφες γυναίκες, είναι όμως ακατάλληλη ως οδηγός συνετής διακυβέρνησης σε έναν πολύπλοκο κόσμο. Θα δούμε, πιθανότατα, έξαρση της τρομοκρατίας, αποδυνάμωση της Δυτικής επιρροής, εμπορικούς πολέμους, υποχώρηση του κοινωνικού κράτους, αποικιοποίηση του δημοσίου συμφέροντος από ιδιωτικά, απροκάλυπτο αυταρχισμό, πολιτική πόλωση και... σκάνδαλα.»

Ξεχνάει, βέβαια, ο «καλός» καθηγητής, που έχει την δυνατότητα να επικοινωνεί με τους νεκρούς «πατέρες του αμερικανικού έθνους», προφανώς από κεκτημένη ταχύτητα, ότι οι «*σοφοί ιδρυτές της μεγαλύτερης δημοκρατίας στον κόσμο*» προχώρησαν σ' ένα συγκερασμό των *Άνταμς. Όμως και ο Μάντισον, ένας ιδιοκτήτης σκλάβων από την Βιρτζίνια και ο Χάμιλτον, ένας έμπορος από την Ν. Υόρκη, συμφώνησαν στους στόχους της νέας κυβέρνησης που σχημάτιζαν. Με την πράξη αυτή δημιούργησαν την παράδοση που θέλει τα δύο «αντιτιθέμενα» κόμματα του αμερικανικού πολιτικού συστήματος να συμφωνούν στα θεμελιώδη ζητήματα [...] Τελικά ήταν οι Πατέρες του έθνους άνδρες σοφοί και δίκαιοι που πάσχιζαν τα επιτύχουν μια εξισορρόπηση δυνάμεων; Στην πραγματικότητα δεν επιδίωξαν καμία ισορροπία, εκτός από εκείνην που διατηρούσε στην εξουσία το τότε κατεστημένο, δηλαδή μια ισορροπία ανάμεσα στις κυρίαρχες δυνάμεις της εποχής. Σίγουρα δεν επιθυμούσαν ισότητα ανάμεσα στους σκλάβους και τους αφέντες, τους ακτήμονες και τους γαιοκτήμονες, τους Ινδιάνους και τους λευκούς. Σχεδόν οι μισοί κάτοικοι της Αμερικής δεν συμπεριλήφθησαν από τους Πατέρες του Έθνους στις αντιμαχόμενες "κοινωνικές δυνάμεις", που ανέφερε ο Μπλέιν. Δεν τους ανέφεραν στην Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας, δεν τους περιέλαβαν στο Σύνταγμα, δεν τους αναγνώρισαν ως μέρος της νέας πολιτικής δημοκρατίας. Αυτοί ήταν οι Αμερικανίδες της εποχής».*

Λίγες μόλις ώρες πριν την ορκωμοσία του νέου προέδρου των ΗΠΑ, ο γνωστός δισεκατομμυριούχος επενδυτής ***Τζορτζ Σόρος*** έδωσε το δικό του «σινιάλο» χαρακτηρίζοντας τον Τραμπ «*απατεώνα και εν δυνάμει δικτάτορα που θα αποτύχει*», ενώ πρόσθεσε ότι ο Τραμπ «*είναι υπέρ αυτής της άλλης μορφής διακυβέρνησης, που είναι το αντίθετο της ανοιχτής κοινωνίας. Είναι πιο κοντά σε μια δικτατορία ή σε ένα μαφιόζικο κράτος*». Προειδοποίησε, ακόμη, ότι ο Τραμπ θα διχάσει τις ΗΠΑ, επειδή αντιμάχεται όσους διαφωνούν μαζί του, και προβλέπει ότι αν ο Τραμπ προκαλέσει εμπορικό πόλεμο, θα φέρει πιο κοντά την Κίνα και την Ευρώπη.

Ο 86χρονος Σόρος έκανε αυτές τις δηλώσεις στην τηλεόραση του ***Bloobmerg*** στο πλαίσιο του ετήσιου Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ στο Νταβός, όπου, επίσης, «προφήτευσε» ότι η ***Τερέζα Μέι*** δεν θα αντέξει εξ αιτίας του ***Brexit***, ενώ εκτίμησε ότι η ΕΕ αποσυντίθεται, αλλά η πορεία αυτή κατά την γνώμη του πρέπει να αναστραφεί.

Είναι, πράγματι, εντυπωσιακή η σύγκλιση συμφερόντων στην προκειμένη περίπτωση που, όπως προαναφέραμε, αφορά ένα ιδιότυπο κοινό μέτωπο ακτιβιστών για τα ανθρώπινα δικαιώματα, καλλιτεχνών, που έχοντας εξασφαλίσει μεγάλη προβολή από τα ΜΜΕ αποτελούν με

«Το ερώτημα του Τραμπ για τη σημασία του ΝΑΤΟ, 25 χρόνια μετά την κατάρρευση της αποστολής του –της Σοβιετικής Ένωσης– απειλεί όχι μόνο το αμερικανικό σύμπλεγμα συμφερόντων άμυνας/ ασφάλειας αλλά και τους Ευρωπαίους υποτακτικούς της Ουάσινγκτων, οι οποίοι ζουν την μεγάλη ζωή σε χρήμα και προβολή ως υπηρέτες της αμερικανικής εξουσίας. Όλες οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις αποτελούνται από υποτακτικούς της Ουάσινγκτων. Είναι εθισμένοι στο να στηρίζουν την πολιτική της Ουάσιγκτον, μη έχοντας δική τους πολιτική μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. ***Ο Τραμπ αναλαμβάνει την άσκηση της πολιτικής σε ένα κόσμο πολύ καιρό κάτω από την επιρροή της CIA.*** *Καθόλου περίεργο ότι ο Τζούλιαν Άσανζ της Γουίκιλιηκς και πολλοί άλλοι πληροφορημένοι άνθρωποι λένε ότι η CIA θα δολοφονήσει τον Τραμπ αν δεν μπορέσει να τον φέρει στα μέτρα μιας Δυτικής συμμαχίας οργανωμένης για την εξουσία και το κέρδος των ολίγων.*

Ώστε τι μπορεί να κάνει ο Τραμπ;

Υπάρχουν διάφορες εναλλακτικές επιλογές. *Ο Τραμπ θα μπορούσε να απολύσει τον διευθυντή της CIA* ***Τζων Μπρέναν,*** *δια του Γενικού Εισαγγελέα, να του απαγγείλει κατηγορία για προδοσία, να αναθέσει στο FBI να εντοπίσει όλους, στις μυστικές υπηρεσίες και στα εκπορνευόμενα ΜΜΕ, που συνέβαλαν και ενθάρρυναν τη σκευωρία εναντίον του εκλεγμένου προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών και να τους προσαγάγει σε δίκη. Αυτός θα ήταν ο καλύτερος και ασφαλέστερος τρόπος για τον Τραμπ να καθαρίσει τον λάκκο των φιδιών που είναι η Ουάσινγκτων. Το να χαρακτηρίζεται «βάλτος» αυτή η φιδοφωλιά είναι καταφυγή σε ευφημισμό.*

Μια άλλη επιλογή για τον Τραμπ είναι να διατρανώσει την πρόδηλη αλήθεια ότι, παρά τους ισχυρισμούς της CIA και της πορνοδημοσιογραφίας, ***για οποιεσδήποτε υποκλοπές μηνυμάτων συνέβησαν, την ευθύνη δεν έχει ο Τραμπ και η Ρωσία, αυτές που είναι υπεύθυνες είναι οι μυστικές υπηρεσίες που φάνηκαν ανίκανες να το εμποδίσουν.*** *Η ερώτηση-κεραυνός του Τραμπ στις CIA, NSA, FBI είναι: Ώστε ξέρατε ότι οι Ρώσοι μας κατέγραφαν και δεν το εμποδίσατε; [...]****Αυτό που πράγματι εννοώ είναι πως η CIA είναι μια καθιστή πάπια μπροστά στο τουφέκι του Τραμπ.***

Έχει κάθε λόγο να καταργήσει αυτή την υπηρεσία που πάντοτε λειτούργησε για λογαριασμό στενών συμφερόντων. Στο βιβλίο του «Οι Αδελφοί», ο Στέφεν Κίνζερ τεκ-

συνέχεια στη σελ. 8

Φως σε φόντο λευκό:
Όταν οι λέξεις της Ιστορίας τυφλώνουν

Είναι βέβαιο πως ο καθένας μας, ουκ ολίγες φορές, θα έχει αναγνώσει, μία ή περισσότερες ιστορικές αναλύσεις που χρησιμοποιούν τον όρο «σκοταδισμός», αναφερόμενες σε εποχές, του μακρινού ή πρόσφατου παρελθόντος, όπου η ελεύθερη σκέψη κι η διάθεση για αποκάλυψη της αλήθειας διώκονταν και τιμωρούνταν. Πολλά είναι, επίσης, τα θύματα του σκοταδισμού, που βασανίστηκαν και θανατώθηκαν, επειδή αποκάλυψαν μιαν αλήθεια ή πίστεψαν σε ιδέες που απελευθερώνουν. Το σκοτάδι είναι μια κατάσταση που εμποδίζει την όρασή μας να δει. Τουλάχιστον, όπως είναι η φυσιολογία μας ως σήμερα. Στο σκοτάδι δεν διακρίνουμε· όλα φαίνονται ίδια, χανόμαστε και δεν βρίσκουμε τον προσανατολισμό μας.

Υπάρχει, όμως, και η αντίθετη κατάσταση που μπορεί να οδηγήσει στο ίδιο αποτέλεσμα. Θα μπορούσαμε να την ονομάσουμε και φωταδισμό. Όταν το φως ξεπεράσει το επιτρεπτό για το μάτι μας όριο, μας τυφλώνει. Δεν μπορούμε να δούμε τίποτε, χάνουμε τον προσανατολισμό μας και ό,τι βλέπαμε με επαρκές φως στην πληρότητά του τώρα γίνεται λευκό σκοτάδι. Με τη μια ή την άλλη υπερβολή βρισκόμαστε στην «καρδιά του σκότους».

Επειδή ο κόσμος ποτέ δεν είναι ένας, δεν υπάρχει μια ιστορία που όλη η ανθρωπότητα ακολουθεί, αλλά συγχρονίζονται πολλές ιστορίες και πολλοί κόσμοι, ο σκοταδισμός κι ο φωταδισμός μπορούν κάλλιστα να συνυπάρχουν, τρέφοντας συγχρόνως την καρδιά του σκότους. Έτσι, στο ίδιο έδαφος μπορεί να κινείται ένας φανατικός

Brueghel, Τοπίο με την πτώση του Ίκαρου (1558).

Ο ίδιος ο Brueghel έχει αναφέρει για το έργο: «*Ήταν άνοιξη. Ένας αγρότης εργαζόταν στο χωράφι του. Ένας βοσκός πρόσεχε τα πρόβατά του. Ένας ψαράς έπιανε ψάρια κοντά στην άκρη της θάλασσας. Όλα ίδρωναν στον ήλιο που έλιωνε τα φτερά από κερί. Στα ανοικτά των ακτών συνέβαινε μια βουτιά αρκετά απαρατήρητη. Αυτή ήταν ο πνιγμός του Ίκαρου*». Με άλλα λόγια συμβαίνει ένα "ιστορικό γεγονός" ο πνιγμός του Ίκαρου. Το αίτιό του, ο ήλιος, είναι αυτός που ευνοεί και συνοδεύει, αλλά και ιδρώνει και κουράζει και τους υπόλοιπους, που αδιαφορούν για το ιστορικό γεγονός και δρουν, όπως κάθε μέρα, στον κυκλικό τους χρόνο.

ένας αγελαδάρης το προσοδοφόρο του κοπάδι. Φιμώνει την αλήθεια, επειδή έχει καθαρό υλικό συμφέρον. Βρίσκει όφελος στον πόνο του άλλου. Απ' την άλλη, εκτρέφει μια άκρως τεχνητή κατάσταση, μιας

ραποίησης αυτής, της κάθε μικρής ή μεγάλης φενάκης, που μας περιβάλει. Με βάση τα ανωτέρω, δεν χωρά αμφιβολία πως η πολιτική, ως η απόλυτη μη-αλήθεια, αλλά ενίοτε και χάλκευση αυτής, κατά το δο-

μάς παρακολουθούσαν, για να μάθουν τι κάνουμε. Τώρα τα αποκαλύπτουμε οι ίδιοι. Τώρα είμαστε οι ίδιοι η αποκάλυψη. Η ζωή μας δεν υπάρχει καν, αν δεν αποκαλυφθεί στον παγκόσμιο ιστό. Και έτσι φτάσαμε στον φωταδισμό, όπου όλα βγαίνουν στο φως σε τέτοιο βαθμό, που μας τυφλώνουν εξ ίσου. Όσο σκοταδισμό έχει αυτός ο κόσμος, άλλο τόσο δεν του λείπει κι ο φωταδισμός του. Μας τύφλωσαν ομοίως.

Κάποιος ίσως αναρωτηθεί: μα ο κόσμος πάει μπροστά, έτσι είναι. Τα πράγματα εξελίσσονται. Για άλλη μια φορά η απάντησή μας θα είναι πως αν ο κόσμος αυτός, αν οι άνθρωποι είχαν εξελιχθεί στ' αλήθεια, δεν θα χρειάζονταν συσκευές για να επικοινωνήσουν από απόσταση, να πετάξουν και να κολυμπήσουν μακριά· θα είχαν σε τέτοιο βαθμό διευρύνει τους πνευματικούς τους ορίζοντες που θα είχαν αλλάξει, ενδεχομένως, ακόμη και την υπάρχουσα φύση τους. Θα ήταν πράγματι κάτι άλλο. Κι ίσως κάποτε η ανθρωπότητα να ήταν προσανατολισμένη προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά, καθώς ο ορθολογισμός διαπότισε τα πάντα, οι προσπάθειες αυτές να χλευάστηκαν ως δεισιδαιμονίες.

Όμως, σήμερα οι φωταδιστές δεν επιδιώκουν να αναπτύξουν την φύση τους, εναρμονίζοντάς την με τον κόσμο που τους περιβάλλει, αλλά να την αντικαταστήσουν, επεκτείνοντάς την με τεχνητά εξαρτήματα και μηχανικά μέρη. Γι' αυτούς είναι το ίδιο ίσως. Νομίζουν πως έτσι «προχωράει ο κόσμος». Αντιθέτως, όμως, έτσι γίνονται ολοένα και πιο ευάλωτοι, ολοένα και πιο εξαρτημένοι από τη μηχανή. Ο άνθρωπος

Είναι βέβαιο πως ο καθένας μας, ουκ ολίγες φορές, θα έχει αναγνώσει, μία ή περισσότερες ιστορικές αναλύσεις που χρησιμοποιούν τον όρο «σκοταδισμός», αναφερόμενες σε εποχές, του μακρινού ή πρόσφατου παρελθόντος, όπου η ελεύθερη σκέψη κι η διάθεση για αποκάλυψη της αλήθειας διώκονταν και τιμωρούνταν. Πολλά είναι, επίσης, τα θύματα του σκοταδισμού, που βασανίστηκαν και θανατώθηκαν, επειδή αποκάλυψαν μιαν αλήθεια ή πίστεψαν σε ιδέες που απελευθερώνουν. Το σκοτάδι είναι μια κατάσταση που εμποδίζει την όρασή μας να δει. Τουλάχιστον, όπως είναι η φυσιολογία μας ως σήμερα. Στο σκοτάδι δεν διακρίνουμε· όλα φαίνονται ίδια, χανόμαστε και δεν βρίσκουμε τον προσανατολισμό μας.

Υπάρχει, όμως, και η αντίθετη κατάσταση που μπορεί να οδηγήσει στο ίδιο αποτέλεσμα. Θα μπορούσαμε να την ονομάσουμε και φωταδισμό. Όταν το φως ξεπεράσει το επιτρεπτό για το μάτι μας όριο, μας τυφλώνει. Δεν μπορούμε να δούμε τίποτε, χάνουμε τον προσανατολισμό μας και ό,τι βλέπαμε με επαρκές φως στην πληρότητά του τώρα γίνεται λευκό σκοτάδι. Με τη μια ή την άλλη υπερβολή βρισκόμαστε στην «καρδιά του σκότους».

Επειδή ο κόσμος ποτέ δεν είναι ένας, δεν υπάρχει μια ιστορία που όλη η ανθρωπότητα ακολουθεί, αλλά συγχρονίζονται πολλές ιστορίες και πολλοί κόσμοι, ο σκοταδισμός κι ο φωταδισμός μπορούν κάλλιστα να συνυπάρχουν, τρέφοντας συγχρόνως την καρδιά του σκότους. Έτσι, στο ίδιο έδαφος μπορεί να κινείται ένας φανατικός σκοταδιστής, που πιστεύει ότι πρέπει να σκοτώνει χιλιάδες «αλλόπιστους», για να φτάσει στον δικό του «Παράδεισο», με τον φανατικό φωταδιστή, που στο όνομα της ροής της πληροφορίας φτάνει σε βαθμό απανθρωπισμού.

Όσον αφορά τον σκοταδισμό, πολύ μελάνι έχει ήδη χυθεί κι εξακολουθεί να χύνεται. Για τον τρόπο που θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε τον φανατισμό του, για το πρόσημο που αυτός παίρνει, ανάλογα

Brueghel, Τοπίο με την πτώση του Ίκαρου (1558).

Ο ίδιος ο Brueghel έχει αναφέρει για το έργο: «*Ήταν άνοιξη. Ένας αγρότης εργαζόταν στο χωράφι του. Ένας βοσκός πρόσεχε τα πρόβατά του. Ένας ψαράς έπιανε ψάρια κοντά στην άκρη της θάλασσας. Όλα ίδρωναν στον ήλιο που έλιωνε τα φτερά από κερί. Στα ανοικτά των ακτών συνέβαινε μια βουτιά αρκετά απαρατήρητη. Αυτή ήταν ο πνιγμός του Ίκαρου*». Με άλλα λόγια συμβαίνει ένα “ιστορικό γεγονός” ο πνιγμός του Ίκαρου. Το αιτιό του, ο ήλιος, είναι αυτός που ευνοεί και συνοδεύει, αλλά και ιδρώνει και κουράζει και τους υπόλοιπους, που αδιαφορούν για το ιστορικό γεγονός και δρουν, όπως κάθε μέρα, στον κυκλικό τους χρόνο.

ένας αγελαδάρης το προσοδοφόρο του κοπάδι. Φιμώνει την αλήθεια, επειδή έχει καθαρό υλικό συμφέρον. Βρίσκει όφελος στον πόνο του άλλου. Απ' την άλλη, εκτρέφει μια άκρως τεχνητή κατάσταση, μιας και με την ετικέτα του πρόσφυγα εισρέουν σε άλλες κρατικές οντότητες κι άνθρωποι, που στην καλύτερη περίπτωση θέλουν μερίδιο στο καταναλωτικό όνειρο της Δύσης. Στη χειρότερη θέλουν να διασπείρουν τρόμο και να εγκαθιδρύσουν με τη βία τις δικές τους συνήθειες. Όποιος μάλιστα παρατηρεί τέτοια φαινόμενα και δεν στέκεται αμήχανος, αντιμετωπίζεται ως ρατσιστής και φασίστας. Όποιος διανοείται να ορθώσει έστω και σκεπτικισμό απέναντι

ραποίησης αυτής, της κάθε μικρής ή μεγάλης φενάκης, που μας περιβάλει. Με βάση τα ανωτέρω, δεν χωρά αμφιβολία πως η πολιτική, ως η απόλυτη μη-αλήθεια, αλλά ενίοτε και χάλκευση αυτής, κατά το δοκούν, αποτελεί ιστορικά το λίκνο του σκοταδισμού. Σε έναν υποτιθέμενο πάλι αντίποδα βρίσκεται ο φαινομενικά ελεύθερος λόγος, που στα χρόνια της απεριόριστης ροής της πληροφορίας και του παγκόσμιου «ιστού» μας πήρε και μας τύλιξε· είναι η υπερβολική δόση μας. Μας τυφλώνει από το πολύ φως.

Απ' τη μια, ένεκα ότι όλοι θέλουμε να μιλήσουμε για όλα, είτε τα γνωρίζουμε είτε όχι, απ' την άλλη, επειδή έγινε μέσο

μάς παρακολουθούσαν, για να μάθουν τι κάνουμε. Τώρα τα αποκαλύπτουμε οι ίδιοι. Τώρα είμαστε οι ίδιοι η αποκάλυψη. Η ζωή μας δεν υπάρχει καν, αν δεν αποκαλυφθεί στον παγκόσμιο ιστό. Και έτσι φτάσαμε στον φωταδισμό, όπου όλα βγαίνουν στο φως σε τέτοιο βαθμό, που μας τυφλώνουν εξ ίσου. Όσο σκοταδισμό έχει αυτός ο κόσμος, άλλο τόσο δεν του λείπει κι ο φωταδισμός του. Μας τύφλωσαν ομοίως.

Κάποιος ίσως αναρωτηθεί: μα ο κόσμος πάει μπροστά, έτσι είναι. Τα πράγματα εξελίσσονται. Για άλλη μια φορά η απάντησή μας θα είναι πως αν ο κόσμος αυτός, αν οι άνθρωποι είχαν εξελιχθεί στ' αλήθεια, δεν θα χρειάζονταν συσκευές για να επικοινωνήσουν από απόσταση, να πετάξουν και να κολυμπήσουν μακριά· θα είχαν σε τέτοιο βαθμό διευρύνει τους πνευματικούς τους ορίζοντες που θα είχαν αλλάξει, ενδεχομένως, ακόμη και την υπάρχουσα φύση τους. Θα ήταν πράγματι κάτι άλλο. Κι ίσως κάποτε η ανθρωπότητα να ήταν προσανατολισμένη προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά, καθώς ο ορθολογισμός διαπότισε τα πάντα, οι προσπάθειες αυτές να χλευάστηκαν ως δεισιδαιμονίες.

Όμως, σήμερα οι φωταδιστές δεν επιδιώκουν να αναπτύξουν την φύση τους, εναρμονίζοντάς την με τον κόσμο που τους περιβάλλει, αλλά να την αντικαταστήσουν, επεκτείνοντάς την με τεχνητά εξαρτήματα και μηχανικά μέρη. Γι' αυτούς είναι το ίδιο ίσως. Νομίζουν πως έτσι «προχωράει ο κόσμος». Αντιθέτως, όμως, έτσι γίνονται ολοένα και πιο ευάλωτοι, ολοένα και πιο εξαρτημένοι από τη μηχανή. Ο άνθρωπος έφτασε στο σημείο, νομίζοντας ότι με αυτόν τον τρόπο απελευθερώνεται και διευκολύνεται, να δημιουργήσει ο ίδιος τους τεχνητούς αφέντες του.

Και τουλάχιστον, έως σχετικά πρόσφατα, οι αφέντες ήταν άνθρωποι κι είχαν κοινή φυσιολογία με τους σκλάβους. Η απελευθέρωση των σκλάβων ήταν ανθρώπινη υπόθεση, ακόμη κι αν οδήγησε σε πολλά λάθη. Τώρα οι αφέντες είναι πρωτίστως μηχανές, που σιγά-σιγά μετατρέπουν

τέλεσμα. Θα μπορούσαμε να την ονομάσουμε και φωταδισμό. Όταν το φως ξεπεράσει το επιτρεπτό για το μάτι μας όριο, μας τυφλώνει. Δεν μπορούμε να δούμε τίποτε, χάνουμε τον προσανατολισμό μας και ό,τι βλέπαμε με επαρκές φως στην πληρότητά του τώρα γίνεται λευκό σκοτάδι. Με τη μια ή την άλλη υπερβολή βρισκόμαστε στην «καρδιά του σκότους».

Επειδή ο κόσμος ποτέ δεν είναι ένας, δεν υπάρχει μια ιστορία που όλη η ανθρωπότητα ακολουθεί, αλλά συγχρονίζονται πολλές ιστορίες και πολλοί κόσμοι, ο σκοταδισμός κι ο φωταδισμός μπορούν κάλλιστα να συνυπάρχουν, τρέφοντας συγχρόνως την καρδιά του σκότους. Έτσι, στο ίδιο έδαφος μπορεί να κινείται ένας φανατικός σκοταδιστής, που πιστεύει ότι πρέπει να σκοτώνει χιλιάδες «αλλόπιστους», για να φτάσει στον δικό του «Παράδεισο», με τον φανατικό φωταδιστή, που στο όνομα της ροής της πληροφορίας φτάνει σε βαθμό απανθρωπισμού.

Όσον αφορά τον σκοταδισμό, πολύ μελάνι έχει ήδη χυθεί κι εξακολουθεί να χύνεται. Για τον τρόπο που θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε τον φανατισμό του, για το πρόσημο που αυτός παίρνει, ανάλογα με την προέλευσή του κι άλλα παρόμοια. Ουκ ολίγοι είναι εκείνοι που στο όνομα του διεθνισμού και της εξάλειψης του ρατσισμού καταφεύγουν επί της ουσίας στον ρατσισμό απ' την ανάποδη. Απ' τη μια, λοιπόν, έχουμε ανθρώπους εξαθλιωμένους που χρήζουν βοηθείας, επειδή δεν θα καταφέρουν ποτέ να επιστρέψουν στην πατρίδα τους. Όπως έχουμε κι ανθρώπους που μένουν και πολεμούν τον σκοταδισμό. Απ' την άλλη, έχουμε πολλούς που εκμεταλλεύονται με τον αθλιότερο τρόπο το ζήτημα του πολέμου της Συρίας καθαρά με εμπορικούς όρους.

Είναι ο χείριστος ρατσισμός να θέλει κανείς να απομυζήσει χρήματα, δουλεύοντας ή συντηρώντας ΜΚΟ που «στηρίζουν» μετανάστες και πρόσφυγες, όπως «στηρίζει» ένας αγελαδάρης το προσοδοφόρο του κοπάδι. Φιμώνει την αλήθεια, επειδή έχει καθαρό υλικό συμφέρον. Βρίσκει όφελος στον πόνο του άλλου. Απ' την άλλη, εκτρέφει μια άκρως τεχνητή κατάσταση, μιας και με την ετικέτα του πρόσφυγα εισρέουν σε άλλες κρατικές οντότητες κι άνθρωποι, που στην καλύτερη περίπτωση θέλουν μερίδιο στο καταναλωτικό όνειρο της Δύσης. Στη χειρότερη θέλουν να διασπείρουν τρόμο και να εγκαθιδρύσουν με τη βία τις δικές τους συνήθειες. Όποιος μάλιστα παρατηρεί τέτοια φαινόμενα και δεν στέκεται αμήχανος, αντιμετωπίζεται ως ρατσιστής και φασίστας. Όποιος διανοείται να ορθώσει έστω και σκεπτικισμό απέναντι στο λίκνο του απόλυτου παραλογισμού, τον τρώγει η κινηματική μαρμάγκα, συνεπικουρούμενη από τους ελεεινούς του δημοκρατικού «τόξου» και λοιπών «ευαισθητοποιημένων» σκυβάλων. Αυτομάτως κατατάσσεται στο αντίπαλο στρατόπεδο. Αντίπαλα στρατόπεδα έχουν οι πόλεμοι. Τουτέστιν, το κλίμα είναι πολεμικό. Όπως αναφέραμε, κι ο πλέον αγαθοπροαίρετος σκεπτικισμός οδηγείται με συνοπτικές διαδικασίες στο «αντιρατσιστικό» ικρίωμα.

Οι πόλεμοι τρέφονται και υποδαυλίζονται από το σκοταδισμό. Κάθε είδους διάκριση, που βάζει ταμπέλες δίχως να σχετίζεται με την αλήθεια είναι σκοταδισμός. Θα μπορούσαμε να πούμε, πως σκοταδισμός είναι, εν γένει, η μη-αλήθεια και, βεβαίως, συμπεριλαμβανομένης της παραποίησης αυτής, της κάθε μικρής ή μεγάλης φενάκης, που μας περιβάλει. Με βάση τα ανωτέρω, δεν χωρά αμφιβολία πως η πολιτική, ως η απόλυτη μη-αλήθεια, αλλά ενίοτε και χάλκευση αυτής, κατά το δοκούν, αποτελεί ιστορικά το λίκνο του σκοταδισμού. Σε έναν υποτιθέμενο πάλι αντίποδα βρίσκεται ο φαινομενικά ελεύθερος λόγος, που στα χρόνια της απεριόριστης ροής της πληροφορίας και του παγκόσμιου «ιστού» μας πήρε και μας τύλιξε· είναι η υπερβολική δόση μας. Μας τυφλώνει από το πολύ φως.

Απ' τη μια, ένεκα ότι όλοι θέλουμε να μιλήσουμε για όλα, είτε τα γνωρίζουμε είτε όχι, απ' την άλλη, επειδή έγινε μέσο εκτόνωσης κι όχι επικοινωνίας, το διαδίκτυο υπερφορτώθηκε από κάθε είδους σαθρότητα. Δεν μιλάμε πλέον για υπερπληροφόρηση απλώς, αλλά για υπερκαταναλωτισμό πληροφορίας. Με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, ο καθένας μας έχει μετατρέψει τον εαυτό του σε πληροφορία. Κάθε τι που κάνουμε μετατρέπεται σε δεδομένο (data). Ό,τι βλέπουμε, ακούμε, λέμε, νιώθουμε. Συσσώρευση αισθήσεων και συναισθημάτων υπό μορφή δεδομένων, ή, ευστοχότερα, το άψυχο κι αναίσθητο αντικαθρέπτισμα αυτών. Αναρίθμητα «ανθρωπο-δεδομένα», μηδενικά κι άπειρα ταυτοχρόνως, στο απόλυτο τίποτα της ψηφιακής πλάνης.

Γίναμε οι ίδιοι πληροφορίες. Και είμαστε πολλοί. Και πράττουμε πολλά. **Παλιά**

Brueghel, Τοπίο με την πτώση του Ίκαρου (1558).

Ο ίδιος ο Brueghel έχει αναφέρει για το έργο: «*Ήταν άνοιξη. Ένας αγρότης εργαζόταν στο χωράφι του. Ένας βοσκός πρόσεχε τα πρόβατά του. Ένας ψαράς έπιανε ψάρια κοντά στην άκρη της θάλασσας. Όλα ίδρωναν στον ήλιο που έλιωνε τα φτερά από κερί. Στα ανοικτά των ακτών συνέβαινε μια βουτιά αρκετά απαρατήρητη. Αυτή ήταν ο πνιγμός του Ίκαρου*». Με άλλα λόγια συμβαίνει ένα "ιστορικό γεγονός" ο πνιγμός του Ίκαρου. Το αιτιό του, ο ήλιος, είναι αυτός που ευνοεί και συνοδεύει, αλλά και ιδρώνει και κουράζει και τους υπόλοιπους, που αδιαφορούν για το ιστορικό γεγονός και δρουν, όπως κάθε μέρα, στον κυκλικό τους χρόνο.

χαν αλλάξει, ενδεχομένως, ακόμη και την υπάρχουσα φύση τους. Θα ήταν πράγματι κάτι άλλο. Κι ίσως κάποτε η ανθρωπότητα να ήταν προσανατολισμένη προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά, καθώς ο ορθολογισμός διαπότισε τα πάντα, οι προσπάθειες αυτές να χλευάστηκαν ως δεισιδαιμονίες.

Όμως, σήμερα οι φωταδιστές δεν επιδιώκουν να αναπτύξουν την φύση τους, εναρμονίζοντάς την με τον κόσμο που τους περιβάλλει, αλλά να την αντικαταστήσουν, επεκτείνοντάς την με τεχνητά εξαρτήματα και μηχανικά μέρη. Γι' αυτούς είναι το ίδιο ίσως. Νομίζουν πως έτσι «προχωράει ο κόσμος». Αντιθέτως, όμως, έτσι γίνονται ολοένα και πιο ευάλωτοι, ολοένα και πιο εξαρτημένοι από τη μηχανή. Ο άνθρωπος έφτασε σε σημείο, νομίζοντας ότι με αυτόν τον τρόπο απελευθερώνεται και διευκολύνεται, να δημιουργήσει ο ίδιος τους τεχνητούς αφέντες του.

Και τουλάχιστον, έως σχετικά πρόσφατως, οι αφέντες ήταν άνθρωποι κι είχαν κοινή φυσιολογία με τους σκλάβους. Η απελευθέρωση των σκλάβων ήταν ανθρώπινη υπόθεση, ακόμη κι αν οδήγησε σε πολλά λάθη. Τώρα οι αφέντες είναι πρωτίστως μηχανές, που σιγά-σιγά μετατρέπουν και τους δούλους τους καθ' εικόνα τους. Και τότε η ελευθερία, φτιαγμένη καθώς είναι στα ανθρώπινα μέτρα, δεν θα έχει καν νόημα μεταξύ των μηχανών. Διαθέτουμε όλα τα ελαττώματα και τις αδυναμίες των ανθρώπων. Είμαστε ατελείς, πονάμε και γερνάμε, πεθαίνουμε και γεννάμε. Κυρίως είμαστε ενσυνείδητοι, όντας άνθρωποι. Και για τον λόγο αυτόν, ακόμη κι ένα ανθρώπινο ον με κονιορτοποιημένη, ακόμη και νεκρή συνείδηση, διέθετε, τουλάχιστον, ως παιδί, την δυνατότητα, να την αναπτύξει. Μια μηχανή δεν θα αποκτήσει ποτέ συνείδηση, όσο κι αν εξελίξουν οι όποιοι οσφυοκάμπτες τεχνολόγοι τη λεγόμενη τεχνητή νοημοσύνη, επειδή δεν είναι φτιαγμένη για αυτό τον σκοπό, δεν της χρειάζεται.

Το διαδίκτυο των πραγμάτων (the internet of things) είναι εδώ στον αιώνα του φωταδισμού, μας γεμίζει με πράγματα που με ένα κουμπί στο κινητό μας ενεργοποιούνται από απόσταση, μας εξασφαλίζουν χρόνο, που αφιερώνουμε στο να υπηρετούμε αυτά τα ίδια τα πράγματα, εκπίπτοντας στην κόλαση του Σισύφου, να μεταφέρουμε δεδομένα στην ανηφόρα της τεχνολογίας, που θα μας τα ακυρώνει διαρκώς, θα μας ξαναγυρνάει πάλι πίσω, επειδή δεν είμαστε αρκετά εξελιγμένοι τεχνολογικά, θα πρέπει να μάθουμε κι άλλα κι άλλα, διασφαλίζοντάς μας την αιωνιότητα, αφού θα παραμείνουμε ως ολογράμματα στο επέκεινα της ροής πληροφοριών.

Όλοι οι προερχόμενοι από την τεχνολογία κίνδυνοι επισημαίνονταν από παλιά. Όμως, όπως το βατραχάκι στην κατσαρόλα, συνηθίσαμε το νερό να ζεσταίνεται σιγά-σιγά και τώρα που βράζει, δεν το αισθανόμαστε. Τώρα πια είναι «απαραίτητο» κι «αναγκαίο» να συντηρούμε διαδικτυακές ταυτότητες, που χρειάζονται την ίδια τη ζωή μας ως πληροφορίες, για να τραφούν. **Σε λίγο το ανθρώπινο είδος θα μοιάζει με όλα αυτά τα εξαφανισμένα είδη που ο άνθρωπος εξαφάνισε. Θα υπάρχουν μόνο σε ψηφιακή μορφή, σε κάποιο ξεχασμένο βίντεο, που θα μαρτυρά πως κάποτε υπήρξαν· αλλά μόνο οι μηχανές θα είναι εκεί, για να το δουν. Κι ο άνθρωπος θα είναι το πρώτο –κι ίσως το μόνο– είδος που μόνο του εξαφάνισε τον εαυτό του. Γιατί κάτι χάνεται, κάτι εξαλείφεται, όταν εξαλείφεται η ίδια η ουσία του.**

Οι καιροί είναι χαώδεις· οι γνώμες συγκεχυμένες· τα κόμματα ένας κυκεώνας· η γλώσσα των νέων ιδεών δεν έχει ακόμα δημιουργηθεί· τίποτε δεν είναι δυσκολότερο από το να ορίσει κανείς καλά τον εαυτό του σε σχέση με τη θρησκεία, τη φι-

επεισόδιο κλπ.), ακόμη κι ένα καιρικό φαινόμενο με ιστορικές διαστάσεις, που φαίνεται ανεπανάληπτο (ένας χιονιάς, ένας καύσωνας, μια έντονη βροχόπτωση). Όλα γίνονται ιστορικά.

Ενδεχομένως κάποιος να σκεφτεί ότι ανέκαθεν ο άνθρωπος ζούσε ως ιστορικό όν, πάντα επικαλούνταν τη μνήμη, όπως την αντιλαμβανόμαστε στις μέρες μας. Ίσως, όμως, δεν έχει υπ' όψη του ποια είναι η φύση της ίδιας της ιστορίας. Οι σημερινοί ιστορικοί αντιμετωπίζουν τα γεγονότα ως μοναδικά κι ανεπανάληπτα, η σύγχρονη ιστορία ως επιστήμη έχει δομηθεί σε αυτή τη λογική. Αυτή η άποψη δίνει την εντύπωση ότι η γραμμικότητα της εξέλιξης κι η «ανθρώπινη πρόοδος» δεν έχει όρια, μπορεί να συνεχίζεται εσαεί. Μια τέτοια αντίληψη, που ξεκίνησε αρκετά νωρίς και εδραιώθηκε κυρίως άμα τη εμφανίσει της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, δεν ήταν πάντα η αντίληψη των ανθρώπων για τον χρόνο και τη θέση τους σε αυτόν. Ο Θουκυδίδης, για παράδειγμα, όταν έγραψε την ιστορία του Πελοποννησιακού Πολέμου, θεωρούσε ότι η ουσία των γεγονότων θα επαναλαμβάνεται στο μέλλον κι η αξία του έργου του ήταν ακριβώς αυτή· ότι το έργο του θα χρησιμεύσει ως καταγεγραμμένη γνώση στο μέλλον.

Οι πρωτόγονες κι αρχαϊκές κοινωνίες, δηλαδή όσες ζούσαν στην αυτό τροχιά ενός άλλου ρυθμού ζωής από αυτό που ονομάζουμε σύγχρονο, νεωτερικό ή μοντέρνο –και με αυτή την έννοια συνεχίζουν να υπάρχουν τέτοιες κοινωνίες- σε κάθε τους πράξη, είτε καθημερινή είτε τελετουργική, αναγνώριζαν την κυκλικότητα του χρόνου. Κάθε ενέργεια επαναλαμβάνεται περιοδικά, αναπαράγοντας την κυκλικότητα της δημιουργίας του κόσμου. Κάθε τι στη φύση έχει έναν αέναο κύκλο ζωής, που περιλαμβάνει την γέννηση, την ανάπτυξη, τη φθορά, το θάνατο και την

τελεί τη θεολογική μήτρα της πρώτης, θέλησαν να δώσουν μια γραμμική σειρά στα γεγονότα, να δηλώσουν τη μοναδικότητα κάθε γεγονότος, που θα εξαρτιόταν από τη θέληση ενός και μόνο θεού, κυρίως τιμωρού. Και βέβαια ο σύγχρονος στοχασμός από τον Χέγκελ και μετά διαπνέεται από το αναπόφευκτο της ιστορίας, είτε αυτό λέγεται Καθολικό Πνεύμα, είτε Πάλη των Τάξεων, είτε επιστημονικά αποδεδειγμένη αλήθεια.

Ωστόσο, ο άνθρωπος πάντα ερχόταν αντιμέτωπος με τα δεινά και τον πόνο. Πάντα καλούνταν να αντιμετωπίσει μια μεγάλη καταστροφή, είτε αυτή ήταν πόλεμος είτε λιμός είτε λοιμός. Οι παλαιοί άνθρωποι, αυτοί που ο κόσμος τους ήταν και είναι κυκλικός, έλυναν αυτά τα φαινόμενα με τρόπο απ-ενοχοποιητικό· λυτρώνονταν μέσα από την διαρκή αναγέννηση της φύσης και την ιερότητα του χρόνου. Η χριστιανική θρησκεία κατανόησε εγκαίρως αυτό το αδιέξοδο της γραμμικότητας και υιοθέτησε μια άλλη τακτική, για να διαχειριστεί τον πόνο: τον ανήγαγε σε μέσο απόδειξης της πίστης. Από τη μια, λοιπόν, οι χριστιανοί υιοθέτησαν τη λογική ότι η ιστορία οδεύει προς στην έσχατη λύση της, τη λεγόμενη «δευτέρα παρουσία», αλλά από την άλλη είχαν ένα στήριγμα, την πίστη τους, ως παραμυθία στα δύσκολα. Και μιλάμε πάντα για τους απλούς ανθρώπους, που δεν διεκδικούν οφίκια κι εξουσίες, που είναι οι πολλοί, που γεννιούνται και πεθαίνουν ανθρώπινοι, όχι ως μεγάλες «υπερβατικές» προσωπικότητες.

Σήμερα, ενώ είμαστε αντιμέτωποι με την αμείλικτη ιστορία, που προχωρά διαρκώς και αδιαλείπτως, σαρώνοντας τα πάντα στο πέρασμά της, η μνήμη δεν έχει τη σημασία που είχε στον κυκλικό χρόνο. Όλα τα γεγονότα είναι μικρές ψηφίδες, ασήμαντες μπροστά στο χείμαρρο της ιστορίας, που μόνο με το μικροσκόπιο της επιστήμης

ρεί. Κι ο άνθρωπος –παλιός και νέος– μένει αβοήθητος. Υπάρχουν πάντα κι εκείνοι που δεν πιστεύουν στην γραμμικότητα της ιστορίας, εκείνοι που δεν χάνουν την πίστη τους. Όσοι, όμως, μπήκαν στα γρανάζια της νεωτερικότητας, ήρθαν πια αντιμέτωποι με τη μηχανή.

Κι έτσι, οι παλαιοί άνθρωποι είναι εκείνοι που έχουν ακόμη σώμα και πνεύμα ανθρώπου. Οι νέοι θέλουν να τα επεκτείνουν μέσα από τη μηχανή, επειδή θέλουν να ακολουθούν το πρωτότυπο, την καινοτομία, να πηγαίνουν πάντα μπροστά δίχως σταματημό. Έβγαλαν τα φρένα, επειδή δεν χρειάζεται, θαρρούν, να σταματήσουν. Κι αφήνονται και κυλούν στο ποτάμι της προόδου, προεκτείνοντας την ύπαρξή τους, το σώμα και το μυαλό τους, με πρόσθετα στηρίγματα, για να βλέπουν στο σκοτάδι, να ακούν τους χαμηλούς θορύβους, να αγγίζουν και να φιλούν από χιλιόμετρα μακριά τους αγαπημένους τους, να επικοινωνούν με τον υπολογιστή τους με ένα βλέμμα. **Τα παιδιά της ιστορίας τυφλώθηκαν από το ηλεκτρικό και ηλεκτρονικό φως. Τυφλώθηκαν από το εξωτερικό φως και δεν βλέπουν τίποτε μέσα τους. Ο φωταδισμός φτάνει στο απόγειό του.**

Τα παιδιά του κυκλικού χρόνου, όμως, ξέρουν ότι όλα κάνουν τον κύκλο τους και τελειώνουν. Και ο φωταδισμός και ο σκο-

ρώνει διαρκώς, θα μας ξαναγυρνάει πάλι πίσω, επειδή δεν είμαστε αρκετά εξελιγμένοι τεχνολογικά, θα πρέπει να μάθουμε κι άλλα κι άλλα, διασφαλίζοντάς μας την αιωνιότητα, αφού θα παραμείνουμε ως ολογράμματα στο επέκεινα της ροής πληροφοριών.

Όλοι οι προερχόμενοι από την τεχνολογία κίνδυνοι επισημαίνονταν από παλιά. Όμως, όπως το βατραχάκι στην κατσαρόλα, συνηθίσαμε το νερό να ζεσταίνεται σιγά-σιγά και τώρα που βράζει, δεν το αισθανόμαστε. Τώρα πια είναι «απαραίτητο» κι «αναγκαίο» να συντηρούμε διαδικτυακές ταυτότητες, που χρειάζονται την ίδια τη ζωή μας ως πληροφορίες, για να τραφούν. **Σε λίγο το ανθρώπινο είδος θα μοιάζει με όλα αυτά τα εξαφανισμένα είδη που ο άνθρωπος εξαφάνισε. Θα υπάρχουν μόνο σε ψηφιακή μορφή, σε κάποιο ξεχασμένο βίντεο, που θα μαρτυρά πως κάποτε υπήρξαν· αλλά μόνο οι μηχανές θα είναι εκεί, για να το δουν. Κι ο άνθρωπος θα είναι το πρώτο –κι ίσως το μόνο– είδος που μόνο του εξαφάνισε τον εαυτό του. Γιατί κάτι χάνεται, κάτι εξαλείφεται, όταν εξαλείφεται η ίδια η ουσία του.**

Οι καιροί είναι χαώδεις· οι γνώμες συγκεχυμένες· τα κόμματα ένας κυκεώνας· η γλώσσα των νέων ιδεών δεν έχει ακόμα δημιουργηθεί· τίποτε δεν είναι δυσκολότερο από το να ορίσει κανείς καλά τον εαυτό του σε σχέση με τη θρησκεία, τη φιλοσοφία, την πολιτική. Νιώθει κανείς, ζει και στην ανάγκη πεθαίνει για έναν σκοπό δίχως να μπορεί να τον ονομάσει. Το πρόβλημα των καιρών είναι να κατατάξει κανείς πράγματα και ανθρώπους... Ο κόσμος έχει μπερδέψει τον κατάλογό του.

Alphonse de Lamartine *Declaration of Principles* (αναφερόμενος στη Γαλλία του 19ου αι.)

Εκείνο που συχνά διαφεύγει της προσοχής είναι ότι οι περισσότεροι άνθρωποι πλέον, κολυμπώντας στη ροή των πληροφοριών, ανακυκλώνοντας και αναπαράγοντας ειδήσεις, τροφοδοτούν κάθε μέρα μέσα τους την αίσθηση ότι είναι όντα της ιστορίας. Η ιστορικότητα της καθημερι-

ναι η φύση της ίδιας της ιστορίας. Οι σημερινοί ιστορικοί αντιμετωπίζουν τα γεγονότα ως μοναδικά κι επανάληπτα, η σύγχρονη ιστορία ως επιστήμη έχει δομηθεί σε αυτή τη λογική. Αυτή η άποψη δίνει την εντύπωση ότι η γραμμικότητα της εξέλιξης κι η «ανθρώπινη πρόοδος» δεν έχει όρια, μπορεί να συνεχίζεται εσαεί. Μια τέτοια αντίληψη, που ξεκίνησε αρκετά νωρίς και εδραιώθηκε κυρίως άμα τη εμφανίσει της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, δεν ήταν πάντα η αντίληψη των ανθρώπων για τον χρόνο και τη θέση τους σε αυτόν. Ο Θουκυδίδης, για παράδειγμα, όταν έγραψε την ιστορία του Πελοποννησιακού Πολέμου, θεωρούσε ότι η ουσία των γεγονότων θα επαναλαμβάνεται στο μέλλον κι η αξία του έργου του ήταν ακριβώς αυτή· ότι το έργο του θα χρησιμεύσει ως καταγεγραμμένη γνώση στο μέλλον.

Οι πρωτόγονες κι αρχαϊκές κοινωνίες, δηλαδή όσες ζούσαν στην τροχιά ενός άλλου ρυθμού ζωής από αυτό που ονομάζουμε σύγχρονο, νεωτερικό ή μοντέρνο –και με αυτή την έννοια συνεχίζουν να υπάρχουν τέτοιες κοινωνίες- σε κάθε τους πράξη, είτε καθημερινή είτε τελετουργική, αναγνώριζαν την κυκλικότητα του χρόνου. Κάθε ενέργεια επαναλαμβάνεται περιοδικά, αναπαράγοντας την κυκλικότητα της δημιουργίας του κόσμου. Κάθε τι στη φύση έχει έναν αέναο κύκλο ζωής, που περιλαμβάνει την γέννηση, την ανάπτυξη, τη φθορά, το θάνατο και την αναγέννηση. Αυτό δεν σημαίνει ότι όλα επαναλαμβάνονται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, αλλά ότι κινούνται σε αυτό τον κύκλο, αναδημιουργώντας παραλλαγές του κόσμου. Μια τέτοια αντίληψη δεν την είχαν μόνον λαοί όπως οι Αβορίγινες της Αυστραλίας, φυλές της Αφρικής, γηγενείς (που γεννήθηκαν από τη γη) της Αμερικής, που θα μπορούσε κάποιος να τους ονομάσει πρωτόγονους (ο όρος ιστορικά επιβλήθηκε ως υποτιμητικός και δηλώνει τον πρωτογενή), αλλά και οι αρχαίοι Βαβυλώνιοι, Ινδοί, Πέρσες, Μεσοποτάμιοι εν γένει, Έλληνες κλπ., αυτές δηλαδή που θα ονομάζαμε αρχαϊκές κοινωνίες, οι οποίες ασπάζονταν τον πολυθεϊσμό.

Οι λαοί, που ονομάστηκαν και «λαοί

αλήθεια.

Ωστόσο, ο άνθρωπος πάντα ερχόταν αντιμέτωπος με τα δεινά και τον πόνο. Πάντα καλούνταν να αντιμετωπίσει μια μεγάλη καταστροφή, είτε αυτή ήταν πόλεμος είτε λιμός είτε λοιμός. Οι παλαιοί άνθρωποι, αυτοί που ο κόσμος τους ήταν και είναι κυκλικός, έλυναν αυτά τα φαινόμενα με τρόπο απ-ενοχοποιητικό· λυτρώνονταν μέσα από την διαρκή αναγέννηση της φύσης και την ιερότητα του χρόνου. Η χριστιανική θρησκεία κατανόησε εγκαίρως αυτό το αδιέξοδο της γραμμικότητας και υιοθέτησε μια άλλη τακτική, για να διαχειριστεί τον πόνο: τον ανήγαγε σε μέσο απόδειξης της πίστης. Από τη μια, λοιπόν, οι χριστιανοί υιοθέτησαν τη λογική ότι η ιστορία οδεύει προς στην έσχατη λύση της, τη λεγόμενη «δευτέρα παρουσία», αλλά από την άλλη είχαν ένα στήριγμα, την πίστη τους, ως παραμυθία στα δύσκολα. Και μιλάμε πάντα για τους απλούς ανθρώπους, που δεν διεκδικούν οφίκια κι εξουσίες, που είναι οι πολλοί, που γεννιούνται και πεθαίνουν ανθρώπινοι, όχι ως μεγάλες «υπερβατικές» προσωπικότητες.

Σήμερα, ενώ είμαστε αντιμέτωποι με την αμείλικτη ιστορία, που προχωρά διαρκώς και αδιαλείπτως, σαρώνοντας τα πάντα στο πέρασμά της, η μνήμη δεν έχει τη σημασία που είχε στον κυκλικό χρόνο. Όλα τα γεγονότα είναι μικρές ψηφίδες, ασήμαντες μπροστά στο χείμαρρο της ιστορίας, που μόνο με το μικροσκόπιο της επιστήμης μπορούν να εξεταστούν. Δύνανται ν' αναπαράγονται, όταν είναι απαραίτητο ή χρήσιμο ή ωφέλιμο για κάποιες καταστάσεις, ως πληροφορίες. Μπορεί να εκδίδονται βιβλία, να κυκλοφορούν ταινίες και ντοκυμανταίρ για κάποιο διάστημα σχετικά με ένα ιστορικό γεγονός και μετά πάλι να ξεχνιούνται, καθώς το ποτάμι φέρνει άλλα «ψάρια», να ταΐσει και να χορτάσει άλλες συνειδήσεις. **Δεν είναι να απορεί κανείς, λοιπόν, πώς γίνεται στην εποχή της κορύφωσης της ιστορικότητας του κόσμου, να υποφέρει τόσο πολύ ο κόσμος αυτός από αμνησία.**

Η ιστορία από μόνη της διψάει για γεγονότα. Με αυτά την τροφοδοτεί πλέον η δημοσιογραφία. Είναι, όμως, αμείλικτη.

μέσα από τη μηχανή, επειδή θέλουν να ακολουθούν το πρωτότυπο, την καινοτομία, να πηγαίνουν πάντα μπροστά δίχως σταματημό. Έβγαλαν τα φρένα, επειδή δεν χρειάζεται, θαρρούν, να σταματήσουν. Κι αφήνονται και κυλούν στο ποτάμι της προόδου, προεκτείνοντας την ύπαρξή τους, το σώμα και το μυαλό τους, με πρόσθετα στηρίγματα, για να βλέπουν στο σκοτάδι, να ακούν τους χαμηλούς θορύβους, να αγγίζουν και να φιλούν από χιλιόμετρα μακριά τους αγαπημένους τους, να επικοινωνούν με τον υπολογιστή τους με ένα βλέμμα. **Τα παιδιά της ιστορίας τυφλώθηκαν από το ηλεκτρικό και ηλεκτρονικό φως. Τυφλώθηκαν από το εξωτερικό φως και δεν βλέπουν τίποτε μέσα τους. Ο φωταδισμός φτάνει στο απόγειό του.**

Τα παιδιά του κυκλικού χρόνου, όμως, ξέρουν ότι όλα κάνουν τον κύκλο τους και τελειώνουν. Και ο φωταδισμός και ο σκο-

με όλα αυτά τα εξαφανισμένα είδη που ο άνθρωπος εξαφάνισε. Θα υπάρχουν μόνο σε ψηφιακή μορφή, σε κάποιο ξεχασμένο βίντεο, που θα μαρτυρά πως κάποτε υπήρξαν· αλλά μόνο οι μηχανές θα είναι εκεί, για να το δουν. Κι ο άνθρωπος θα είναι το πρώτο –κι ίσως το μόνο– είδος που μόνο του εξαφάνισε τον εαυτό του. Γιατί κάτι χάνεται, κάτι εξαλείφεται, όταν εξαλείφεται η ίδια η ουσία του.

Οι καιροί είναι χαώδεις· οι γνώμες συγκεχυμένες· τα κόμματα ένας κυκεώνας· η γλώσσα των νέων ιδεών δεν έχει ακόμα δημιουργηθεί· τίποτε δεν είναι δυσκολότερο από το να ορίσει κανείς καλά τον εαυτό του σε σχέση με τη θρησκεία, τη φιλοσοφία, την πολιτική. Νιώθει κανείς, ζει και στην ανάγκη πεθαίνει για έναν σκοπό δίχως να μπορεί να τον ονομάσει. Το πρόβλημα των καιρών είναι να κατατάξει κανείς πράγματα και ανθρώπους… Ο κόσμος έχει μπερδέψει τον κατάλογό του.

Alphonse de Lamartine *Declaration of Principles* (αναφερόμενος στη Γαλλία του 19ου αι.)

Εκείνο που συχνά διαφεύγει της προσοχής είναι ότι οι περισσότεροι άνθρωποι πλέον, κολυμπώντας στη ροή των πληροφοριών, ανακυκλώνοντας και αναπαράγοντας ειδήσεις, τροφοδοτούν κάθε μέρα μέσα τους την αίσθηση ότι είναι όντα της ιστορίας. Η ιστορικότητα της καθημερινής μας ζωής μοιάζει αναπόφευκτη και δεδομένη. Η ροή ειδήσεων, με την οποία βομβαρδιζόμαστε κάθε μέρα από κάθε γωνιά της γης, σταθεροποιεί μέσα μας την βεβαιότητα ότι η ιστορία είναι αναπόφευκτη, σαν μοίρα, στην οποία υποκείμεθα. Μας δημιουργείται η ψευδαίσθηση πως, αναπόδραστα, αργά ή γρήγορα θα μας βρει και εμάς μια από τις μεγάλες καταστροφές της ιστορίας: ένας πόλεμος, ένα τρομοκρατικό χτύπημα, ένα ατύχημα, μια αρρώστια της εποχής (καρκίνος, καρδιακό έργου του ήταν ακριβώς αυτή· ότι το έργο του θα χρησιμεύσει ως καταγεγραμμένη γνώση στο μέλλον.

Οι πρωτόγονες κι αρχαϊκές κοινωνίες, δηλαδή όσες ζούσαν στην τροχιά ενός άλλου ρυθμού ζωής από αυτό που ονομάζουμε σύγχρονο, νεωτερικό ή μοντέρνο –και με αυτή την έννοια συνεχίζουν να υπάρχουν τέτοιες κοινωνίες- σε κάθε τους πράξη, είτε καθημερινή είτε τελετουργική, αναγνώριζαν την κυκλικότητα του χρόνου. Κάθε ενέργεια επαναλαμβάνεται περιοδικά, αναπαράγοντας την κυκλικότητα της δημιουργίας του κόσμου. Κάθε τι στη φύση έχει έναν αέναο κύκλο ζωής, που περιλαμβάνει την γέννηση, την ανάπτυξη, τη φθορά, το θάνατο και την αναγέννηση. Αυτό δεν σημαίνει ότι όλα επαναλαμβάνονται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, αλλά ότι κινούνται σε αυτό τον κύκλο, αναδημιουργώντας παραλλαγές του κόσμου. Μια τέτοια αντίληψη δεν την είχαν μόνον λαοί όπως οι Αβορίγινες της Αυστραλίας, φυλές της Αφρικής, γηγενείς (που γεννήθηκαν από τη γη) της Αμερικής, που θα μπορούσε κάποιος να τους ονομάσει πρωτόγονους (ο όρος ιστορικά επιβλήθηκε ως υποτιμητικός και δηλώνει τον πρωτογενή), αλλά και οι αρχαίοι Βαβυλώνιοι, Ινδοί, Πέρσες, Μεσοποτάμιοι εν γένει, Έλληνες κλπ., αυτές δηλαδή που θα ονομάζαμε αρχαϊκές κοινωνίες, οι οποίες ασπάζονταν τον πολυθεϊσμό.

Οι λαοί, που ονομάστηκαν και «λαοί χωρίς ιστορία», είτε δεν ενδιαφέρονταν για αυτήν είτε την απέφευγαν συνειδητά. Κάθε κύκλος του χρόνου γι' αυτούς ήταν μια ευκαιρία να καθαρθούν από το παλιό και να εισέλθουν ως αναγεννημένες υπάρξεις στο καινούργιο. Αυτή ήταν κι η σημασία του νέου έτους γι' αυτούς. Η μνήμη τους εντασσόταν στο να επαναλαμβάνεται η αναπαράσταση της δημιουργίας. Απεναντίας, λαοί όπως οι αρχαίοι Εβραίοι, οι Ρωμαίοι, θρησκείες όπως η χριστιανική κι η εβραϊκή, που άλλωστε η δεύτερη αποοδεύει προς στην έσχατη λύση της, τη λεγόμενη «δευτέρα παρουσία», αλλά από την άλλη είχαν ένα στήριγμα, την πίστη τους, ως παραμυθία στα δύσκολα. Και μιλάμε πάντα για τους απλούς ανθρώπους, που δεν διεκδικούν οφίκια κι εξουσίες, που είναι οι πολλοί, που γεννιούνται και πεθαίνουν ανθρώπινοι, όχι ως μεγάλες «υπερβατικές» προσωπικότητες.

Σήμερα, ενώ είμαστε αντιμέτωποι με την αμείλικτη ιστορία, που προχωρά διαρκώς και αδιαλείπτως, σαρώνοντας τα πάντα στο πέρασμά της, η μνήμη δεν έχει τη σημασία που είχε στον κυκλικό χρόνο. Όλα τα γεγονότα είναι μικρές ψηφίδες, ασήμαντες μπροστά στο χείμαρρο της ιστορίας, που μόνο με το μικροσκόπιο της επιστήμης μπορούν να εξεταστούν. Δύνανται ν' αναπαράγονται, όταν είναι απαραίτητο ή χρήσιμο ή ωφέλιμο για κάποιες καταστάσεις, ως πληροφορίες. Μπορεί να εκδίδονται βιβλία, να κυκλοφορούν ταινίες και ντοκυμανταίρ για κάποιο διάστημα σχετικά με ένα ιστορικό γεγονός και μετά πάλι να ξεχνιούνται, καθώς το ποτάμι φέρνει άλλα «ψάρια», να ταΐσει και να χορτάσει άλλες συνειδήσεις. **Δεν είναι να απορεί κανείς, λοιπόν, πώς γίνεται στην εποχή της κορύφωσης της ιστορικότητας του κόσμου, να υποφέρει τόσο πολύ ο κόσμος αυτός από αμνησία.**

Η ιστορία από μόνη της διψάει για γεγονότα. Με αυτά την τροφοδοτεί πλέον η δημοσιογραφία. Είναι, όμως, αμείλικτη. Κάνει τον άνθρωπο να ασφυκτιά, να υποφέρει, να νιώθει ανίσχυρος, καθώς από τη μια στιγμή στην άλλη η ιστορία μπορεί να επέλεξε τη δική του πατρίδα, για να γνωρίσει έναν πόλεμο, μια καταστροφή, ένα οικονομικό, πολιτικό ή κοινωνικό δράμα. Και πλέον οι θεοί είναι μαριονέτες, δεν έχουν σάρκα και οστά, όπως μερικούς αιώνες πρωτύτερα. Δεν θυσιάζονται, για να μας σώσουν, δεν μεθούν με κρασί, δεν έρχονται από τον υπερ-Βορρά, φέροντας το φως. Οι θεοί σιωπούν κι η ιστορία φλυα-

φτάνει στο απόγειό του.

Τα παιδιά του κυκλικού χρόνου, όμως, ξέρουν ότι όλα κάνουν τον κύκλο τους και τελειώνουν. Και ο φωταδισμός και ο σκο-

συνέχεια από τη σελ. 7 - **ΦΩΣ ΣΕ ΦΟΝΤΟ ...**

ταδισμός τελειώνουν. Έρχεται εκείνη η στιγμή του λυκόφωτος ή της αυγής που το φως είναι αρκετό, όσο και το σκοτάδι, ώστε να δεις μέσα σου. Και τότε βρίσκεις εκεί επαρκές φως και σκοτάδι, για να συνεχίσεις τον κύκλο σου χωρίς φόβο και βιασύνη.

Το πνεύμα και η ψυχή είναι ακριβώς όπως το σώμα. Αν δεν τα ταΐζεις, ατροφούν. Αν πάλι τα ταΐζεις σκουπίδια, τότε θ' αρρωστήσουν. Έτσι, λοιπόν, αν δεν ταΐζεις την ψυχή σου με θέληση και καθαρή συνείδηση, θα αρρωστήσει. Αν τρέφεις το πνεύμα σου με κακές ή ηλίθιες σκέψεις, πληροφορίες και ξερές γνώσεις, που δεν μπορείς να αξιοποιήσεις και να μοιραστείς, θα παράγει κακής ποιότητας ουσίες. Το σώμα απλώς αυτές τις αντιδράσεις τις κάνει πιο φανερά. Σε προειδοποιεί πιο άμεσα. Σου κρούει φανερότερα τους κώδωνες. Κι είναι λογικό, διότι το σώμα είναι ο οίκος που φιλοξενεί και τα υπόλοιπα.

Για να βρούμε τη σωστή αναλογία φωτός, να μην κυριαρχήσει ούτε ο σκοταδισμός ούτε ο φωταδισμός, χρειάζεται **χρόνος ιερός.** Χρειάζεται ο χρόνος να είναι τελετουργικός, να έχει ολοκληρωτική αξία από μόνος του. Χρειάζεται να μην είναι χρήσιμος ούτε ιερόσυλος. Χρειάζεται να θέσεις τον εαυτό σου ως κέντρο του σύμπαντος, όχι εγωκεντρικά, αλλά μόνο και μόνο επειδή όλοι κι ο καθένας μας είναι μια μικρο-γεωγραφία του σύμπαντος. Αυτή η γνώση είναι ιερή, για να την αμελούμε, να την παραμελούμε, να την περιφρονούμε. **Ιερή όχι μέσα στα πλαίσια μιας οιασδήποτε θεολογίας, πόσο μάλλον δομημένης θρησκείας, αλλά ως ανάκλαση μιας εσωτερικής πληρότητας, μιας πνευματικής αυτάρκειας εις θέσιν να αναπτύξει δυνάμεις, στον άνθρωπο, ικανές να τον απελευθερώσουν επί της ουσίας.** Είναι ευθύνη μας να τα κρατάμε ζωντανά. Όλα όσα κάνουμε, οι αληθινές μας δυνατότητες, μπορούν να μας βοηθήσουν, να (ξανά)βρούμε την ιερότητα της ύπαρξής μας.

Αν σταματήσουμε να είμαστε πληροφορίες, μας μένει ο ιερός χρόνος να σκεφτούμε ποιοι είμαστε και τι θέλουμε. Ο καθένας μπορεί να δώσει τη δική του απάντηση. Αρκεί να μην ξεχνάει τη γεωγραφία του.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Σχετικά βιβλία:

Giambatista Vico, *Η Νέα Επιστημονική Γνώση*, (μετάφραση από τα λατινικά: Γιώργος Κεντρωτής)

Μιρτσέα Ελιάντε, *Κόσμος και Ιστορία, Ο μύθος της Αιώνιας Επιστροφής*

Clifford Geertz, *Η ερμηνεία των πολιτισμών*

Eric Wolf, *Η Ευρώπη και οι Λαοί χωρίς ιστορία*

συνέχεια από τη σελ. 5 - **Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΑΜΠ...**

μηριώνει την χρησιμοποίηση της CIA και του Στέιτ Ντηπάρτμεντ προς όφελος των πελατών της Δικηγορικής Εταιρείας των αδελφών Φόστερ και Άλαν Ντάλες, (Υπουργού Εξωτερικών και διοικητή της CIA). Η CIA δεν υπηρετεί κανένα αμερικανικό σκοπό, μόνο τις ιδιωτικές υποθέσεις της άρχουσας τάξης, που είναι οι πραγματικοί αξιωθρήνητοι και που χρησιμοποιούν διεφθαρμένες Δυτικές κυβερνήσεις για να εξασφαλίσουν όλο το εισόδημα και τον πλούτο σε λίγα άπληστα χέρια».

των πεπαλαιωμένων εκδοχών κάθε εθνικισμού, που είχαν οι ίδιοι προηγουμένως καλλιεργήσει και υπηρετήσει και των λεγόμενων «ακραίων και επιθετικών» μορφών του, που πλέον αποτελούσαν βαρίδι στα νέα παγκοσμιοποιητικά βήματα, που είχαν συναποφασιστεί.

Είναι φανερό, ότι οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ που συγκρούονται αφ' ενός δεν έχουν σύνορα, αφ' ετέρου δεν δείχνουν για την ώρα καμμία διάθεση να υποχωρήσουν ή να συμβιβαστούν. Είναι επίσης αδιαμφισβήτητο γεγονός, ότι η κοινωνική βάση που εκπροσωπούν δεν είναι αμελητέα, αν και διαφορετικής κοινωνικής προέλευσης.

Σύμφωνα με τον καθηγητή του Στάνφορντ ***Φράνσις Φουκουγιάμα***:

«Η αποτυχία της Αμερικάνικης αριστεράς να αντιπροσωπεύσει την εργατική τάξη αντικατοπτρίζεται σε παρόμοιες αποτυχίες σε όλη την Ευρώπη. Η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία συμφιλιώθηκε με την ... *ται για ένα σταυροδρόμι τόσο σημαντικό, όσο και η πτώση του τείχους του Βερολίνου το 1989».*

Επισημαίνει ακόμη ότι ο Τραμπ κέρδισε, επειδή κατάφερε να πάρει με το μέρος του τους εργάτες των σωματείων, που είχαν δεχθεί πλήγμα από την αποβιομηχανοποίηση, υποσχόμενος να «κάνει την Αμερική μεγάλη ξανά» αποκαθιστώντας τις χαμένες θέσεις εργασίας. Όμως, ο Τραμπ έλαβε ένα τεράστιο αριθμό ψήφων και από ψηφοφόρους με υψηλό μορφωτικό επίπεδο και υψηλότερο εισόδημα, οι οποίοι δεν είναι τα θύματα της παγκοσμιοποίησης αλλά νιώθουν πως κάποιοι τους πήραν τη χώρα τους. Προσθέτει ότι αυτό ακριβώς συνέβη και με το Brexit, όπου οι υπέρμαχοι της εξόδου ήταν αντίστοιχα συγκεντρωμένοι στην ύπαιθρο και σε μικρές πόλεις εκτός Λονδίνου, στην Γαλλία, όπου οι ψηφοφόροι της εργατικής τάξης που οι γονείς τους και οι παππούδες τους ψήφιζαν κομμουνιστικά ή σοσιαλιστικά κόμματα, ψηφίζουν πλέον το Εθνικό Μέτωπο της Μαρίν Λεπέν, στην Τουρκία

αν δεν ταΐζεις την ψυχή σου με θέληση και καθαρή συνείδηση, θα αρρωστήσει. Αν τρέφεις το πνεύμα σου με κακές ή ηλίθιες σκέψεις, πληροφορίες και ξερές γνώσεις, που δεν μπορείς να αξιοποιήσεις και να μοιραστείς, θα παράγει κακής ποιότητας ουσίες. Το σώμα απλώς αυτές τις αντιδράσεις τις κάνει πιο φανερά. Σε προειδοποιεί πιο άμεσα. Σου κρούει φανερότερα τους κώδωνες. Κι είναι λογικό, διότι το μια μικρο-γεωγραφία του σύμπαντος. Αυτή η γνώση είναι ιερή, για να την αμελούμε, να την παραμελούμε, να την περιφρονούμε. **Ιερή όχι μέσα στα πλαίσια μιας οιασδήποτε θεολογίας, πόσο μάλλον δομημένης θρησκείας, αλλά ως ανάκλαση μιας εσωτερικής πληρότητας, μιας πνευματικής αυτάρκειας εις θέσιν να αναπτύξει δυνάμεις, στον άνθρωπο, ικανές να τον απελευθερώσουν επί της ουσίας.** Εί-

Σχετικά βιβλία:

Giambatista Vico, *Η Νέα Επιστημονική Γνώση*, (μετάφραση από τα λατινικά: Γιώργος Κεντρωτής)

Μιρτσέα Ελιάντε, *Κόσμος και Ιστορία, Ο μύθος της Αιώνιας Επιστροφής*

Clifford Geertz, *Η ερμηνεία των πολιτισμών*

Eric Wolf, *Η Ευρώπη και οι Λαοί χωρίς ιστορία*

συνέχεια από τη σελ. 5 - **Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΑΜΠ...**

μηριώνει την χρησιμοποίηση της CIA και του Στέητ Ντηπάρτμεντ προς όφελος των πελατών της Δικηγορικής Εταιρείας των αδελφών Φόστερ και Άλαν Ντάλες, (Υπουργού Εξωτερικών και διοικητή της CIA). Η CIA δεν υπηρετεί κανένα αμερικανικό σκοπό, μόνο τις ιδιωτικές υποθέσεις της άρχουσας τάξης, που είναι οι πραγματικοί αξιοθρήνητοι και που χρησιμοποιούν διεφθαρμένες Δυτικές κυβερνήσεις για να εξασφαλίσουν όλο το εισόδημα και τον πλούτο σε λίγα άπληστα χέρια».

Σημαντικοί, λοιπόν, εκφραστές παγκόσμιων κυριαρχικών συμφερόντων, θιασώτες του κοσμοπολιτισμού, των επιτευγμάτων της παγκοσμιοποίησης, των ανοικτών συνόρων, δεν καταλογίζουν στο «αντίπαλο» δέος μόνο ανωριμότητα, στοιχεία οπισθοδρόμησης, ανεπάρκεια, αλλά το εμφανίζουν ως το «απόλυτο κακό». Για να πείσουν σ' των πεπαλαιωμένων εκδοχών κάθε εθνικισμού, που είχαν οι ίδιοι προηγουμένως καλλιεργήσει και υπηρετήσει και των λεγόμενων «ακραίων και επιθετικών» μορφών του, που πλέον αποτελούσαν βαρίδι στα νέα παγκοσμιοποιητικά βήματα, που είχαν συναποφασιστεί.

Είναι φανερό, ότι οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ που συγκρούονται αφ' ενός δεν έχουν σύνορα, αφ' ετέρου δεν δείχνουν για την ώρα καμμία διάθεση να υποχωρήσουν ή να συμβιβαστούν. Είναι επίσης αδιαμφισβήτητο γεγονός, ότι η κοινωνική βάση που εκπροσωπούν δεν είναι αμελητέα, αν και διαφορετικής κοινωνικής προέλευσης.

Σύμφωνα με τον καθηγητή του Στάνφορντ ***Φράνσις Φουκουγιάμα***:

«Η αποτυχία της Αμερικάνικης αριστεράς να αντιπροσωπεύσει την εργατική τάξη αντικατοπτρίζεται σε παρόμοιες αποτυχίες σε όλη την Ευρώπη. Η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία συμφιλιώθηκε με την παγκοσμιοποίηση κάποιες δεκαετίες πριν, με την μορφή των κεντρώων πολιτικών του Μπλερ ή του νεοφιλελεύθερου ρεφορμισμού που προώθησαν οι Σοσιαλδημοκράτες του Γκέρχαρντ Σρέντερ το 2000.

Αλλά η ευρύτερη αποτυχία της αριστεράς είναι η ίδια με αυτήν πριν από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν όπως το έθεσε ο Βρετανός-Τσέχος φιλόσοφος Έρνεστ Γκέλνερ, ένα γράμμα που στάλθηκε σε ένα γραμματοκιβώτιο με τη λέξη «τάξη» παραδόθηκε κατά λάθος σε ένα με τη λέξη «έθνος».

Το έθνος σχεδόν πάντα υπερκεράζει την τάξη γιατί μπορεί να έχει πρόσβαση σε μια ισχυρή πηγή ταυτότητας, την επιθυμία σύνδεσης με μια οργανική πολιτιστική κοινότητα. Αυτή η λαχτάρα για ταυτότητα εκφράζεται με όχημα την αμερικάνικη εναλλακτική δεξιά, μια μέχρι πρότινος περιθωριοποιημένη ένωση ομάδων που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο υιοθετούν τον λευκό εθνικισμό. Αλλά ανεξάρτητα από αυτούς τους ακραίους, πολλοί Αμερικανοί πολίτες άρχισαν να αναλογίζονται γιατί οι κοινότητες τους γεμίζουν με μετανάστες και ποιοι *ται για ένα σταυροδρόμι τόσο σημαντικό, όσο και η πτώση του τείχους του Βερολίνου το 1989».*

Επισημαίνει ακόμη ότι ο Τραμπ κέρδισε, επειδή κατάφερε να πάρει με το μέρος του τους εργάτες των σωματείων, που είχαν δεχθεί πλήγμα από την αποβιομηχανοποίηση, υποσχόμενος να «κάνει την Αμερική μεγάλη ξανά» αποκαθιστώντας τις χαμένες θέσεις εργασίας. Όμως, ο Τραμπ έλαβε ένα τεράστιο αριθμό ψήφων και από ψηφοφόρους με υψηλό μορφωτικό επίπεδο και υψηλότερο εισόδημα, οι οποίοι δεν είναι τα θύματα της παγκοσμιοποίησης αλλά νιώθουν πως κάποιοι τους πήραν τη χώρα τους. Προσθέτει ότι αυτό ακριβώς συνέβη και με το Brexit, όπου οι υπέρμαχοι της εξόδου ήταν αντίστοιχα συγκεντρωμένοι στην ύπαιθρο και σε μικρές πόλεις εκτός Λονδίνου, στην Γαλλία, όπου οι ψηφοφόροι της εργατικής τάξης που οι γονείς τους και οι παππούδες τους ψήφιζαν κομμουνιστικά ή σοσιαλιστικά κόμματα, ψηφίζουν πλέον το Εθνικό Μέτωπο της Μαρίν Λεπέν, στην Τουρκία όπου ο Ερντογάν, έχει μια ενθουσιώδη βάση στήριξης στη συντηρητική κατώτερη μεσαία τάξη ή και στην Ουγγαρία με τον πρωθυπουργό Βίτορ Όρμπαν, να είναι δημοφιλής οπουδήποτε αλλού εκτός Βουδαπέστης.

Σύμφωνα με τον Φουκουγιάμα, «στις ΗΠΑ, υπήρξε πολιτική αποτυχία από την στιγμή που το σύστημα δεν αντιπροσώπευε όσο θα έπρεπε την παραδοσιακή εργατική τάξη. Το Ρεπουμπλικανικό κόμμα κυριαρχήθηκε από την εταιρική Αμερική και τους συμμάχους της, που είχαν επωφεληθεί από την παγκοσμιοποίηση, ενώ το Δημοκρατικό κόμμα μετατράπηκε στο κόμμα των πολιτικών της ταυτότητας: ένας συνασπισμός γυναικών, Αφροαμερικανών, Ισπανόφωνων, οικολόγων και της LGBT κοινότητας, που δεν εστίαζε πλέον σε οικονομικά θέματα».

Ο σφοδρός ανταγωνισμός ανάμεσα στις συνασπισμένες οικονομικές και πολιτικές ελίτ της κυριαρχίας, λοιπόν, δεν αφορά τις «λεπτομέρειες» της νέας παγκόσμιας τάξης, έτσι όπως αυτή παρουσιάστηκε μετά το 1989, αλλά ουσιώδη «προβλήματα» που δεν μοιάζουν να μπορούν να λυθούν αναίμακτα, ούτε με μικρές υποχωρήσεις, αλλά

συνέχεια από τη σελ. 5 - **Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΑΜΠ...**

μηριώνει την χρησιμοποίηση της CIA και του Στέητ Ντηπάρτμεντ προς όφελος των πελατών της Δικηγορικής Εταιρείας των αδελφών Φόστερ και Άλαν Ντάλες, (Υπουργού Εξωτερικών και διοικητή της CIA). Η CIA δεν υπηρετεί κανένα αμερικανικό σκοπό, μόνο τις ιδιωτικές υποθέσεις της άρχουσας τάξης, που είναι οι πραγματικοί αξιοθρήνητοι και που χρησιμοποιούν διεφθαρμένες Δυτικές κυβερνήσεις για να εξασφαλίσουν όλο το εισόδημα και τον πλούτο σε λίγα άπληστα χέρια».

Σημαντικοί, λοιπόν, εκφραστές παγκόσμιων κυριαρχικών συμφερόντων, θιασώτες του κοσμοπολιτισμού, των επιτευγμάτων της παγκοσμιοποίησης, των ανοικτών συνόρων, δεν καταλογίζουν στο «αντίπαλο» δέος μόνο ανωριμότητα, στοιχεία οπισθοδρόμησης, ανεπάρκεια, αλλά το εμφανίζουν ως το «απόλυτο κακό». Για να πείσουν σ' αυτήν την αντιπαράθεση προτάσσουν τον ορθό λόγο τον οποίο θεωρούν ιδιοκτησιακό τους σκεύος.

Έτσι οι «φωνές του ρεαλισμού» παρουσιάζουν τον κίνδυνο της αναβίωσης των εθνικισμών και τον βαπτίζουν παράταιρο με τα κυριαρχικά συμφέροντα, που εκφράζουν, λες και δεν είναι οι ίδιοι ή οι προκάτοχοί τους που τον προωθούσαν μέσω της εκπαίδευσης, των θρησκειών ή των ΜΜΕ. Το εκσυγχρονιστικό κοσμοπολίτικο σχέδιο τους, απλά, συμπεριελάμβανε απαραιτήτως και την απόρριψη οι ίδιοι προηγουμένως καλλιεργήσει και υπηρετήσει και των λεγόμενων «ακραίων και επιθετικών» μορφών του, που πλέον αποτελούσαν βαρίδι στα νέα παγκοσμιοποιητικά βήματα, που είχαν συναποφασιστεί.

Είναι φανερό, ότι οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ που συγκρούονται αφ' ενός δεν έχουν σύνορα, αφ' ετέρου δεν δείχνουν για την ώρα καμμία διάθεση να υποχωρήσουν ή να συμβιβαστούν. Είναι επίσης αδιαμφισβήτητο γεγονός, ότι η κοινωνική βάση που εκπροσωπούν δεν είναι αμελητέα, αν και διαφορετικής κοινωνικής προέλευσης.

Σύμφωνα με τον καθηγητή του Στάνφορντ ***Φράνσις Φουκουγιάμα***:

«Η αποτυχία της Αμερικάνικης αριστεράς να αντιπροσωπεύσει την εργατική τάξη αντικατοπτρίζεται σε παρόμοιες αποτυχίες σε όλη την Ευρώπη. Η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία συμφιλιώθηκε με την παγκοσμιοποίηση κάποιες δεκαετίες πριν, με την μορφή των κεντρώων πολιτικών του Μπλερ ή του νεοφιλελεύθερου ρεφορισμού που προώθησαν οι Σοσιαλδημοκράτες του Γκέρχαρντ Σρέντερ το 2000.

Αλλά η ευρύτερη αποτυχία της αριστεράς είναι η ίδια με αυτήν πριν από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν όπως το έθεσε ο Βρετανός-Τσέχος φιλόσοφος Έρνεστ Γκέλνερ, ένα γράμμα που στάλθηκε σε ένα γραμματοκιβώτιο με τη λέξη «τάξη» παραδόθηκε κατά λάθος σε ένα με τη λέξη «έθνος».

Το έθνος σχεδόν πάντα υπερκεράζει την τάξη γιατί μπορεί να έχει πρόσβαση σε μια ισχυρή πηγή ταυτότητας, την επιθυμία σύνδεσης με μια οργανική πολιτιστική κοινότητα. Αυτή η λαχτάρα για ταυτότητα εκφράζεται με όχημα την αμερικάνικη εναλλακτική δεξιά, μια μέχρι πρότινος περιθωριοποιημένη ένωση ομάδων που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο υιοθετούν τον λευκό εθνικισμό. Αλλά ανεξάρτητα από αυτούς τους ακραίους, πολλοί Αμερικανοί πολίτες άρχισαν να αναλογίζονται γιατί οι κοινότητές τους γεμίζουν με μετανάστες και ποιοι είχαν επιβάλλει ένα σύστημα πολιτικής ορθότητας που δεν επέτρεπε σε κάποιον ακόμα και να διαμαρτυρηθεί για το πρόβλημα».

Ο Φουκουγιάμα υποστηρίζει ότι η εκκωφαντική εκλογική ήττα της Χίλαρι Κλίντον αποτελεί ένα ορόσημο, όχι μόνο για την αμερικάνικη πολιτική σκηνή, αλλά για ολόκληρη την παγκόσμια τάξη, ενώ τονίζει ότι ο «*κίνδυνος να διολισθήσουμε σε ένα κόσμο ανταγωνιστικών και οξυμμένων εθνικισμών είναι τεράστιος και αν συμβεί θα πρόκει-*

του τείχους του Βερολίνου το 1989».

Επισημαίνει ακόμη ότι ο Τραμπ κέρδισε, επειδή κατάφερε να πάρει με το μέρος του τους εργάτες των σωματείων, που είχαν δεχθεί πλήγμα από την αποβιομηχανοποίηση, υποσχόμενος να «κάνει την Αμερική μεγάλη ξανά» αποκαθιστώντας τις χαμένες θέσεις εργασίας. Όμως, ο Τραμπ έλαβε ένα τεράστιο αριθμό ψήφων και από ψηφοφόρους με υψηλό μορφωτικό επίπεδο και υψηλότερο εισόδημα, οι οποίοι δεν είναι τα θύματα της παγκοσμιοποίησης αλλά νιώθουν πως κάποιοι τους πήραν τη χώρα τους. Προσθέτει ότι αυτό ακριβώς συνέβη και με το Brexit, όπου οι υπέρμαχοι της εξόδου ήταν αντίστοιχα συγκεντρωμένοι στην ύπαιθρο και σε μικρές πόλεις εκτός Λονδίνου, στην Γαλλία, όπου οι ψηφοφόροι της εργατικής τάξης που οι γονείς τους και οι παππούδες τους ψήφιζαν κομμουνιστικά ή σοσιαλιστικά κόμματα, ψηφίζουν πλέον το Εθνικό Μέτωπο της Μαρίν Λεπέν, στην Τουρκία όπου ο Ερντογάν, έχει μια ενθουσιώδη βάση στήριξης στη συντηρητική κατώτερη μεσαία τάξη ή και στην Ουγγαρία με τον πρωθυπουργό Βίτορ Όρμπαν, να είναι δημοφιλής οπουδήποτε αλλού εκτός Βουδαπέστης.

Σύμφωνα με τον Φουκουγιάμα, «στις ΗΠΑ, υπήρξε πολιτική αποτυχία από την στιγμή που το σύστημα δεν αντιπροσώπευε όσο θα έπρεπε την παραδοσιακή εργατική τάξη. Το Ρεπουμπλικανικό κόμμα κυριαρχήθηκε από την εταιρική Αμερική και τους συμμάχους της, που είχαν επωφεληθεί από την παγκοσμιοποίηση, ενώ το Δημοκρατικό κόμμα μετατράπηκε στο κόμμα των πολιτικών της ταυτότητας: ένας συνασπισμός γυναικών, Αφροαμερικανών, Ισπανόφωνων, οικολόγων και της LGBT κοινότητας, που δεν εστίαζε πλέον σε οικονομικά θέματα».

Ο σφοδρός ανταγωνισμός ανάμεσα στις συνασπισμένες οικονομικές και πολιτικές ελίτ της κυριαρχίας, λοιπόν, δεν αφορά τις «λεπτομέρειες» της νέας παγκόσμιας τάξης, έτσι όπως αυτή παρουσιάστηκε μετά το 1989, αλλά ουσιώδη «προβλήματα» που δεν μοιάζουν να μπορούν να λυθούν αναίμακτα, ούτε με μικρές υποχωρήσεις, αλλά ούτε και με συμβατικές εξισορροπήσεις ζωτικών συμφερόντων όπως παλαιότερα. Ταυτόχρονα, η ταχύτητα των εξελίξεων σε κάθε τομέα δεν καθιστά απλά αμφίβολη την «στασιμότητα», αλλά αδιανόητο σενάριο.

Επομένως, κάθε άλλο σενάριο «επιστημονικής φαντασίας» θα πρέπει να θεωρείται ενδεχόμενο.

Όσο εφιαλτικό και αν ακούγεται κάτι τέτοιο...

Συσπείρωση Αναρχικών

Χιονιάς ο Πολιτισμένος

Οι λατινογενείς γλώσσες συνήθως διαχωρίζουν τη λέξη «πολιτισμός» από τη λέξη «κουλτούρα». Στα ελληνικά, παρ' όλο που έχουμε, επίσης, τον ίδιο χαρακτηρισμό και παρ' όλο που κάθε μια απ' τις δυο έχει διαφορετικό περιεχόμενο, με ουσιαστικές προεκτάσεις, συνήθως χρησιμοποιούμε τη λέξη «πολιτισμός» και για τις περιπτώσεις που χρειάζεται να μιλήσουμε για κουλτούρα. Η κουλτούρα (Culture, Kultur κλπ.) έχει σε μεγάλο βαθμό να κάνει με την καλλιέργεια. Την καλλιέργεια με την κυριολεκτική σημασία της λέξης (καλλιεργώ τη γη) και τη μεταφορική (καλλιεργώ τον εαυτό μου, την κοινότητα/κοινωνία όπου ζω). Σημαίνει ευρύτερα την επιλογή και καλλιέργεια, δηλαδή άσκηση, ενός τρόπου ζωής, μια κοσμοθεωρία, θα μπορούσαμε να πούμε. Η κοσμοθεωρία του καθενός καθορίζει τον τρόπο που ζει. Ο πολιτισμός ενδεχομένως είναι μια έννοια που σχετίζεται με τον τρόπο που έχει καθιερωθεί να ζει μια κοινωνία, είτε της αρέσει είτε όχι. Τόσο στα ελληνικά, όσο και στις άλλες λατινογενείς γλώσσες, η έννοια σχετίζεται με την πόλη.

Οι λέξεις αυτές διαχωρίζονται, επειδή θα χρησιμοποιηθούν κατά κόρον σε αυτό το κείμενο. Όχι για ν' αναφερθούμε αυτή τη φορά σε φυλές, που ζουν ή έζησαν μακριά από τον πολιτισμό, αλλά για να μιλήσουμε για εμάς, που ζούμε στον κόσμο που έχουμε φτιάξει. Οποιοδήποτε κι αν είναι το περιβάλλον όπου διαβιούμε ως άνθρωποι, αλληλεπιδρούμε με αυτό. Δεν αποτελούμε κάτι ξεχωριστό ή οντότητες εξωτερικές από το περιβάλλον μας, ανεξάρτητες υπάρξεις. Εξαρτιόμαστε από ο,τιδήποτε μας περιβάλλει, όπως εξαρτάται κι από εμάς κι ο,τιδήποτε γύρω μας. Από ό,τι κάνουμε ή δεν κάνουμε, από ό,τι σκεφτόμαστε ή όχι, νιώθουμε ή όχι, δεν αρκεί μόνο ό,τι είμαστε, αλλά και το πού σίας αλληλοεπιδρώ με το περιβάλλον μου, αλλά από την άλλη πιστεύω ότι η ατομικότητά μου είναι ανεξάρτητη από όλα, κάτι μπλοκάρει. Πράττω σαν να είμαι εγώ ο απόλυτος ρυθμιστής των πάντων, αλλά από την άλλη, κάπου στην πίσω γωνία του μυαλού μου γνωρίζω ότι αυτό δεν είναι αλήθεια. Η καθημερινότητα έρχεται να μου το επιβεβαιώσει πολλάκις. Αλλά αντί να αποκτήσω συνείδηση της κατάστασής μου, θυμώνω με όλους τους άλλους και φοβάμαι, επειδή νιώθω αδυναμία απέναντι στο περιβάλλον.

Ζώντας σε μια πόλη, βιώνω ένα πολιτισμικό πλαίσιο, ένα περιβάλλον διαμορφωμένο, μία κοινώς αποδεκτή άποψη, στην οποία οι πολλοί υπακούουν. Όποια κι αν είναι η δική μου θέληση, για παράδειγμα, αν η πόλη όπου ζω έχει αποφασίσει ότι είναι δευτερευούσης σημασίας η αντιμετώπιση μιας έντονης χιονόπτωσης, τότε θα αποκλειστώ στα χιόνια, αν νιώθω ότι σεις πώς πρέπει να αντιμετωπίσεις αυτό τον καιρό. Τότε, ακόμη κι αν γνωρίζεις ότι ο καιρός θα βελτιωθεί σε μια εβδομάδα, συμπεριφέρεσαι με πανικό. Αφήνεις τις βρύσες σου ανοιχτές μέρα νύχτα, να μην παγώσει το νερό της οικίας σου, προκαλώντας πρόβλημα στο δίκτυο παροχής ύδρευσης. Χτυπάς με το αυτοκίνητό σου άλλα αυτοκίνητα ή ο,τιδήποτε και σηκώνεσαι να φύγεις, φοβούμενος μη σε ανακαλύψουν. Όλα λειτουργούν εις βάρος των άλλων. Αφήνεις έκθετα τα σκουπίδια σου, ακόμη κι αν ξέρεις ότι κανείς δε θα τα μαζέψει στις βροχοπτώσεις και δεν σε νοιάζει που θα παρασυρθούν από την έντονη βροχή. Οι υπεύθυνοι φταίνε που δεν ήρθαν να τα μαζέψουν. Και τότε το κράτος κερδίζει, γιατί εμφανίζεται ως απαραίτητο.

Εσύ και το περιβάλλον σου γίνατε δύο πεδία εχθρικά. Ακόμη κι αν ξέρεις ότι είσαι κομμάτι έστω της πόλης όπου ζεις, δεν κάνεις τίποτε γι' αυτό. Εσύ είσαι ο μοναδικός

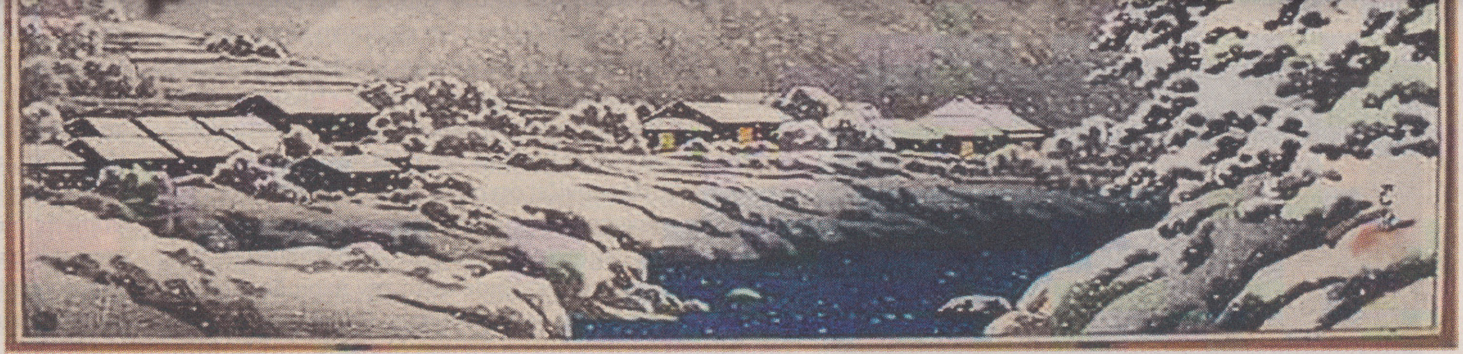
Έτσι, τα πάντα βρίσκονται σε μια διαρκή σχέση. Απ' τη μια φαίνονται όλα σε συνεχή αλλαγή, απ' την άλλη μένουν αναλλοίωτα, διατηρώντας την ουσία τους αδιαίρετη. Ξεχνάμε συχνά ότι η φύση δεν είναι ένα σύμβολο, είναι αυτή που είναι, ώστε να λειτουργεί σε αυτό τον αέναο κύκλο γέννησης και θανάτου, φθοράς και αναγέννησης. Συχνά εμείς τα ανθρώπινα πλάσματα την αντιμετωπίζουμε ως αναπαράσταση, την βλέπουμε μόνο ως σύμβολο. Ξεχνάμε αυτή τη διαρκή σχέση στην οποία βρισκόμαστε, το δεσμό που συνδέει τα πάντα. Βλέπουμε τον ίδιο τον εαυτό μας αποκομμένο και συμβολικό, δεν πιστεύουμε ότι το περιβάλλον μάς εμπεριέχει, όσο το εμπεριέχουμε κι εμείς. Κάνουμε την ίδια μας την ύπαρξη μια αναπαράσταση.

Κάθε γενιά υποδεικνύει στην επόμενη μια γνώση για τον κόσμο. Ο προηγούμενος δίνει στον επόμενο ένα κλειδί ερμηνείας. Μπορεί αυτό το κλειδί, αν δεν χρησιμο-

μιλήσουμε για κουλτούρα. Η κουλτούρα (Culture, Kultur κλπ.) έχει σε μεγάλο βαθμό να κάνει με την καλλιέργεια. Την καλλιέργεια με την κυριολεκτική σημασία της λέξης (καλλιεργώ τη γη) και τη μεταφορική (καλλιεργώ τον εαυτό μου, την κοινότητα/κοινωνία όπου ζω). Σημαίνει ευρύτερα την επιλογή και καλλιέργεια, δηλαδή άσκηση, ενός τρόπου ζωής, μια κοσμοθεωρία, θα μπορούσαμε να πούμε. Η κοσμοθεωρία του καθενός καθορίζει τον τρόπο που ζει. Ο πολιτισμός ενδεχομένως είναι μια έννοια που σχετίζεται με τον τρόπο που έχει καθιερωθεί να ζει μια κοινωνία, είτε της αρέσει είτε όχι. Τόσο στα ελληνικά, όσο και στις άλλες λατινογενείς γλώσσες, η έννοια σχετίζεται με την πόλη.

Οι λέξεις αυτές διαχωρίζονται, επειδή θα χρησιμοποιηθούν κατά κόρον σε αυτό το κείμενο. Όχι για ν' αναφερθούμε αυτή τη φορά σε φυλές, που ζουν ή έζησαν μακριά από τον πολιτισμό, αλλά για να μιλήσουμε για εμάς, που ζούμε στον κόσμο που έχουμε φτιάξει. Οποιοδήποτε κι αν είναι το περιβάλλον όπου διαβιούμε ως άνθρωποι, αλληλεπιδρούμε με αυτό. Δεν αποτελούμε κάτι ξεχωριστό ή οντότητες εξωτερικές από το περιβάλλον μας, ανεξάρτητες υπάρξεις. Εξαρτιόμαστε από ο,τιδήποτε μας περιβάλλει, όπως εξαρτάται κι από εμάς κι ο,τιδήποτε γύρω μας. Από ό,τι κάνουμε ή δεν κάνουμε, από ό,τι σκεφτόμαστε ή όχι, νιώθουμε ή όχι, δεν αρκεί μόνο ό,τι είμαστε, αλλά και το πού είμαστε.

Θα μπορούσε να πει ενδεχομένως κάποιος, διαβάζοντας τις παραπάνω γραμμές, «μα αυτά είναι κοινοτοπίες, δεν χρειάζεται καν να ειπωθούν». Κι όμως χρειάζεται, επειδή δεν είναι στην πράξη τόσο αυτονόητα. Όταν, ενώ ξέρω ότι επί της ουσίας αλληλοεπιδρώ με το περιβάλλον μου, αλλά από την άλλη πιστεύω ότι η ατομικότητά μου είναι ανεξάρτητη από όλα, κάτι μπλοκάρει. Πράττω σαν να είμαι εγώ ο απόλυτος ρυθμιστής των πάντων, αλλά από την άλλη, κάπου στην πίσω γωνία του μυαλού μου γνωρίζω ότι αυτό δεν είναι αλήθεια. Η καθημερινότητα έρχεται να μου το επιβεβαιώσει πολλάκις. Αλλά αντί να αποκτήσω συνείδηση της κατάστασής μου, θυμώνω με όλους τους άλλους και φοβάμαι, επειδή νιώθω αδυναμία απέναντι στο περιβάλλον.

Ζώντας σε μια πόλη, βιώνω ένα πολιτισμικό πλαίσιο, ένα περιβάλλον διαμορφωμένο, μία κοινώς αποδεκτή άποψη, στην οποία οι πολλοί υπακούουν. Όποια κι αν είναι η δική μου θέληση, για παράδειγμα, αν η πόλη όπου ζω έχει αποφασίσει ότι είναι δευτερεύουσας σημασίας η αντιμετώπιση μιας έντονης χιονόπτωσης, τότε θα αποκλειστώ στα χιόνια, αν νιώθω ότι αυτό εκεί έξω δεν με αφορά, αν η κουλτούρα μου είναι αυτή που με διαβεβαιώνει ότι εγώ πρέπει να κοιτώ αποκλειστικά τον εαυτό μου, επειδή δεν μπορώ να κάνω κάτι. Αν πάλι έχω την κουλτούρα ότι μαζί με τους συνανθρώπους μου, που μένουν δίπλα μου, μπορούμε να αλληλοβοηθηθούμε και δεν βασίζομαι σε ένα κράτος, κουτσό ή με πόδια, τότε θα τα καταφέρω. Αντιθέτως, το να βλέπω πολύ χιόνι να πέφτει και να σκέφτομαι ότι είναι ευκαιρία για σκι, να βρεθώ σε σαλέ με ζεστή σοκολάτα κι «αποδράσεις» του σαββατοκύριακου, είναι τελείως διαφορετικό από το να σκέφτομαι πώς θα τα βγάλω πέρα κι αν έκανα τις απαραίτητες προετοιμασίες για το χειμώνα.

σεις πώς πρέπει να αντιμετωπίσεις αυτό τον καιρό. Τότε, ακόμη κι αν γνωρίζεις ότι ο καιρός θα βελτιωθεί σε μια εβδομάδα, συμπεριφέρεσαι με πανικό. Αφήνεις τις βρύσες σου ανοιχτές μέρα νύχτα, να μην παγώσει το νερό της οικίας σου, προκαλώντας πρόβλημα στο δίκτυο παροχής ύδρευσης. Χτυπάς με το αυτοκίνητό σου άλλα αυτοκίνητα ή ο,τιδήποτε και σηκώνεσαι να φύγεις, φοβούμενος μη σε ανακαλύψουν. Όλα λειτουργούν εις βάρος των άλλων. Αφήνεις έκθετα τα σκουπίδια σου, ακόμη κι αν ξέρεις ότι κανείς δε θα τα μαζέψει στις βροχοπτώσεις και δεν σε νοιάζει που θα παρασυρθούν από την έντονη βροχή. Οι υπεύθυνοι φταίνε που δεν ήρθαν να τα μαζέψουν. Και τότε το κράτος κερδίζει, γιατί εμφανίζεται ως απαραίτητο.

Εσύ και το περιβάλλον σου γίνατε δύο πεδία εχθρικά. Ακόμη κι αν ξέρεις ότι είσαι κομμάτι έστω της πόλης όπου ζεις, δεν κάνεις τίποτε γι' αυτό. Εσύ είσαι ο μοναδικός που το περιβάλλον οφείλει να σέβεται. Κι αυτή είναι η κουλτούρα σου. Είσαι τυφλός και νομίζεις ότι βλέπεις. Είσαι κουφός και νομίζεις ότι ακούς. Η συνήθειά σου σε καθοδηγεί· αυτή είναι το μπαστούνι σου. Φέρεσαι πάντα με τον ίδιο εγωπαθή τρόπο ό,τι κι αν γίνει, σε κάθε καιρική συνθήκη. Κι αυτό είναι άσχετο με το αν έχεις χρήματα ή όχι. Απλώς στην δεύτερη περίπτωση είσαι σε μειονεκτική θέση κι έχεις κι άλλες δικαιολογίες να προβάλλεις. Επειδή αν είσαι φτωχός κι εγωιστής, το μόνο που σε νοιάζει είναι να γίνεις πλούσιος κι εγωιστής.

Το περιβάλλον –με την έννοια τού ό,τι μας περιβάλλει– δεν υπάρχει έξω από εμάς. Δεν είναι απλώς ο τρόπος που κα-

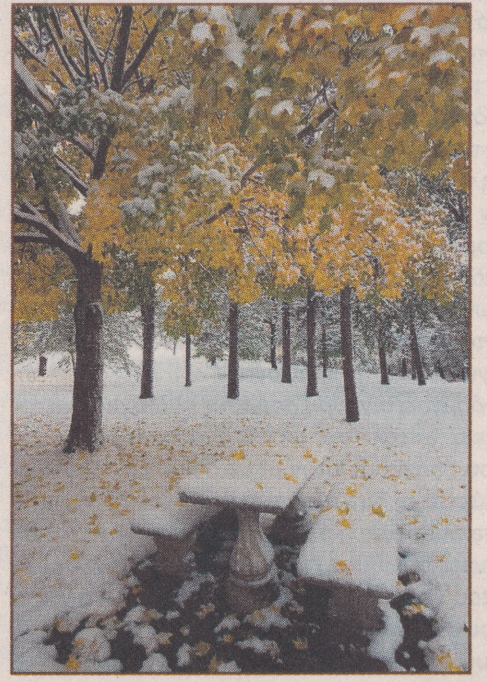
Έτσι, τα πάντα βρίσκονται σε μια διαρκή σχέση. Απ' τη μια φαίνονται όλα σε συνεχή αλλαγή, απ' την άλλη μένουν αναλλοίωτα, διατηρώντας την ουσία τους αδιαίρετη. Ξεχνάμε συχνά ότι η φύση δεν είναι ένα σύμβολο, είναι αυτή που είναι, ώστε να λειτουργεί σε αυτό τον αέναο κύκλο γέννησης και θανάτου, φθοράς και αναγέννησης. Συχνά εμείς τα ανθρώπινα πλάσματα την αντιμετωπίζουμε ως αναπαράσταση, την βλέπουμε μόνο ως σύμβολο. Ξεχνάμε αυτή τη διαρκή σχέση στην οποία βρισκόμαστε, το δεσμό που συνδέει τα πάντα. Βλέπουμε τον ίδιο τον εαυτό μας αποκομμένο και συμβολικό, δεν πιστεύουμε ότι το περιβάλλον μάς εμπεριέχει, όσο το εμπεριέχουμε κι εμείς. Κάνουμε την ίδια μας την ύπαρξη μια αναπαράσταση.

Κάθε γενιά υποδεικνύει στην επόμενη μια γνώση για τον κόσμο. Ο προηγούμενος δίνει στον επόμενο ένα κλειδί ερμηνείας. Μπορεί αυτό το κλειδί, αν δεν χρησιμοποιηθεί για καιρό, να σκουριάσει. Για να μπορέσει να χρησιμοποιηθεί κάθε φορά, χρειάζεται η προσωπική μύηση του καθενός στον κόσμο της γνώσης, όχι μόνο μέσα από την απόδειξη, αλλά και μέσα από τη διαίσθηση. Μας δίδεται το κλειδί, αλλά την πύλη που θα ανοίξουμε την βρίσκουμε μονάχοι μας. Αυτή η μύηση κρατάει τον κόσμο τού καθενός ζωντανό, ξαναγεννά τη ζωή, επειδή βιώνεται. Αλλιώς, μένει μια αναπαράσταση.

Μέσα σε έναν κυρίαρχο πολιτισμό, ωστόσο, υπάρχουν πολλές κουλτούρες. Δεν είναι όλοι τυφλοί και κουφοί. Υπάρχεις κι εσύ που είσαι έτοιμος να αντιμετωπίσεις ό,τι έρχεται. Κατανοείς τις συνθήκες και δρας αναλόγως. Κάθε σου πράξη έ-

Οι λέξεις αυτές διαχωρίζονται, επειδή θα χρησιμοποιηθούν κατά κόρον σε αυτό το κείμενο. Όχι για ν' αναφερθούμε αυτή τη φορά σε φυλές, που ζουν ή έζησαν μακριά από τον πολιτισμό, αλλά για να μιλήσουμε για εμάς, που ζούμε στον κόσμο που έχουμε φτιάξει. Οποιοδήποτε κι αν είναι το περιβάλλον όπου διαβιούμε ως άνθρωποι, αλληλεπιδρούμε με αυτό. Δεν αποτελούμε κάτι ξεχωριστό ή οντότητες εξωτερικές από το περιβάλλον μας, ανεξάρτητες υπάρξεις. Εξαρτιόμαστε από ο,τιδήποτε μας περιβάλλει, όπως εξαρτάται κι από εμάς κι ο,τιδήποτε γύρω μας. Από ό,τι κάνουμε ή δεν κάνουμε, από ό,τι σκεφτόμαστε ή όχι, νιώθουμε ή όχι, δεν αρκεί μόνο ό,τι είμαστε, αλλά και το πού είμαστε.

Θα μπορούσε να πει ενδεχομένως κάποιος, διαβάζοντας τις παραπάνω γραμμές, «μα αυτά είναι κοινοτοπίες, δεν χρειάζεται καν να ειπωθούν». Κι όμως χρειάζεται, επειδή δεν είναι στην πράξη τόσο αυτονόητα. Όταν, ενώ ξέρω ότι επί της ουσίας από την άλλη, κάπου στην πίσω γωνία του μυαλού μου γνωρίζω ότι αυτό δεν είναι αλήθεια. Η καθημερινότητα έρχεται να μου το επιβεβαιώσει πολλάκις. Αλλά αντί να αποκτήσω συνείδηση της κατάστασής μου, θυμώνω με όλους τους άλλους και φοβάμαι, επειδή νιώθω αδυναμία απέναντι στο περιβάλλον.

Ζώντας σε μια πόλη, βιώνω ένα πολιτισμικό πλαίσιο, ένα περιβάλλον διαμορφωμένο, μία κοινώς αποδεκτή άποψη, στην οποία οι πολλοί υπακούουν. Όποια κι αν είναι η δική μου θέληση, για παράδειγμα, αν η πόλη όπου ζω έχει αποφασίσει ότι είναι δευτερευούσης σημασίας η αντιμετώπιση μιας έντονης χιονόπτωσης, τότε θα αποκλειστώ στα χιόνια, αν νιώθω ότι αυτό εκεί έξω δεν με αφορά, αν η κουλτούρα μου είναι αυτή που με διαβεβαιώνει ότι εγώ πρέπει να κοιτώ αποκλειστικά τον εαυτό μου, επειδή δεν μπορώ να κάνω κάτι. Αν πάλι έχω την κουλτούρα ότι μαζί με τους συνανθρώπους μου, που μένουν δίπλα μου, μπορούμε να αλληλοβοηθηθούμε και δεν βασίζομαι σε ένα κράτος, κουτσό ή με πόδια, τότε θα τα καταφέρω. Αντιθέτως, το να βλέπω πολύ χιόνι να πέφτει και να σκέφτομαι ότι είναι ευκαιρία για σκι, να βρεθώ σε σαλέ με ζεστή σοκολάτα κι «αποδράσεις» του σαββατοκύριακου, είναι τελείως διαφορετικό από το να σκέφτομαι πώς θα τα βγάλω πέρα κι αν έκανα τις απαραίτητες προετοιμασίες για το χειμώνα.

Παλιά οι άνθρωποι, όπου κι αν ζούσαν, προετοιμάζονταν όσο μπορούσαν για τον χειμώνα. Τα χιόνια σήμαιναν ευκαιρία για μάζεμα γύρω από τη φωτιά, αφού είχαν διασφαλιστεί οι προμήθειες και τα ξύλα. Η αλληλεπίδραση με το περιβάλλον δεν συνέβαινε με διαμεσολάβηση από υπεύθυνους κι αρμόδιους. Ακόμη και η γνώση της πρόβλεψης του καιρού, που μας προσέφερε ο σύγχρονος πολιτισμός δεν έχει καμιά αξία, όταν δε συνειδητοποιή- παγώσει το νερό της οικίας σου, προκαλώντας πρόβλημα στο δίκτυο παροχής ύδρευσης. Χτυπάς με το αυτοκίνητό σου άλλα αυτοκίνητα ή ο,τιδήποτε και σηκώνεσαι να φύγεις, φοβούμενος μη σε ανακαλύψουν. Όλα λειτουργούν εις βάρος των άλλων. Αφήνεις έκθετα τα σκουπίδια σου, ακόμη κι αν ξέρεις ότι κανείς δε θα τα μαζέψει στις βροχοπτώσεις και δεν σε νοιάζει που θα παρασυρθούν από την έντονη βροχή. Οι υπεύθυνοι φταίνε που δεν ήρθαν να τα μαζέψουν. Και τότε το κράτος κερδίζει, γιατί εμφανίζεται ως απαραίτητο.

Εσύ και το περιβάλλον σου γίνατε δύο πεδία εχθρικά. Ακόμη κι αν ξέρεις ότι είσαι κομμάτι έστω της πόλης όπου ζεις, δεν κάνεις τίποτε γι' αυτό. Εσύ είσαι ο μοναδικός που το περιβάλλον οφείλει να σέβεται. Κι αυτή είναι η κουλτούρα σου. Είσαι τυφλός και νομίζεις ότι βλέπεις. Είσαι κουφός και νομίζεις ότι ακούς. Η συνήθειά σου σε καθοδηγεί· αυτή είναι το μπαστούνι σου. Φέρεσαι πάντα με τον ίδιο εγωπαθή τρόπο ό,τι κι αν γίνει, σε κάθε καιρική συνθήκη. Κι αυτό είναι άσχετο με το αν έχεις χρήματα ή όχι. Απλώς στην δεύτερη περίπτωση είσαι σε μειονεκτική θέση κι έχεις κι άλλες δικαιολογίες να προβάλλεις. Επειδή αν είσαι φτωχός κι εγωιστής, το μόνο που σε νοιάζει είναι να γίνεις πλούσιος κι εγωιστής.

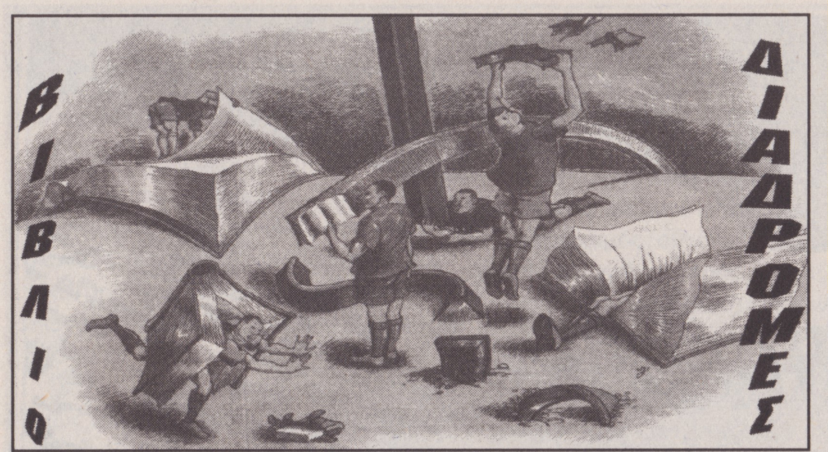
Το περιβάλλον –με την έννοια τού ό,τι μας περιβάλλει– δεν υπάρχει έξω από εμάς. Δεν είναι απλώς ο τρόπος που κατανοούμε και αλληλεπιδρούμε μαζί του. Μας διαπερνάει, είμαστε συνδεδεμένοι μαζί του. Δεν είναι μια στατική κατάσταση, ένας στατικός χώρος που μένει αδρανής και περιμένει από εμάς να το δαμάσουμε ή όχι, να το διαμορφώσουμε ή όχι, να το σεβαστούμε ή όχι. Δεν καθορίζουμε εμείς το περιβάλλον, με οποιαδήποτε πράξη μας περισσότερο από όσο μας καθορίζει αυτό. Αφήνει διαρκώς τα αποτυπώματά του μέσα μας.

σύμβολο, είναι αυτή που είναι, ώστε να λειτουργεί σε αυτό τον αέναο κύκλο γέννησης και θανάτου, φθοράς και αναγέννησης. Συχνά εμείς τα ανθρώπινα πλάσματα την αντιμετωπίζουμε ως αναπαράσταση, την βλέπουμε μόνο ως σύμβολο. Ξεχνάμε αυτή τη διαρκή σχέση στην οποία βρισκόμαστε, το δεσμό που συνδέει τα πάντα. Βλέπουμε τον ίδιο τον εαυτό μας αποκομμένο και συμβολικό, δεν πιστεύουμε ότι το περιβάλλον μάς εμπεριέχει, όσο το εμπεριέχουμε κι εμείς. Κάνουμε την ίδια μας την ύπαρξη μια αναπαράσταση.

Κάθε γενιά υποδεικνύει στην επόμενη μια γνώση για τον κόσμο. Ο προηγούμενος δίνει στον επόμενο ένα κλειδί ερμηνείας. Μπορεί αυτό το κλειδί, αν δεν χρησιμοποιηθεί για καιρό, να σκουριάσει. Για να μπορέσει να χρησιμοποιηθεί κάθε φορά, χρειάζεται η προσωπική μύηση του καθενός στον κόσμο της γνώσης, όχι μόνο μέσα από την απόδειξη, αλλά και μέσα από τη διαίσθηση. Μας δίδεται το κλειδί, αλλά την πύλη που θα ανοίξουμε την βρίσκουμε μονάχοι μας. Αυτή η μύηση κρατάει τον κόσμο τού καθενός ζωντανό, ξαναγεννά τη ζωή, επειδή βιώνεται. Αλλοιώς, μένει μια αναπαράσταση.

Μέσα σε έναν κυρίαρχο πολιτισμό, ωστόσο, υπάρχουν πολλές κουλτούρες. Δεν είναι όλοι τυφλοί και κουφοί. Υπάρχεις κι εσύ που είσαι έτοιμος να αντιμετωπίσεις ό,τι έρχεται. Κατανοείς τις συνθήκες και δρας αναλόγως. Κάθε σου πράξη ξέρεις ότι έχει μιαν αντίδραση κι ένα αποτέλεσμα. Είσαι κομμάτι αυτού του κόσμου και το ξέρεις. Το χιόνι γίνεται πολιτισμένο, επειδή ζούμε ως πολίτες. Ας κάτσουμε να σκεφτούμε τι θα κάνουμε με αυτό, ποια είναι η κουλτούρα μας. Έστω και σε αυτό τον κόσμο όπως είναι. Έχουμε ακόμη να ξεκινήσουμε από τους βασικούς ορισμούς.

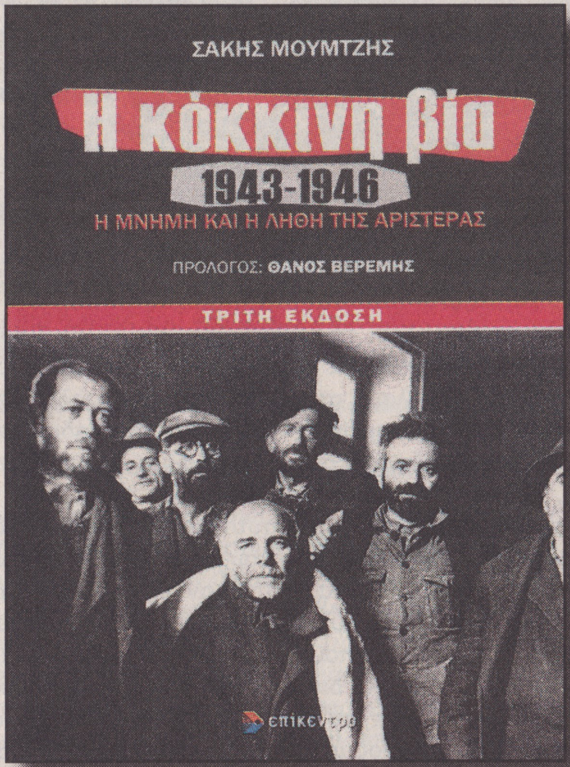
σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Η κόκκινη βία, 1943-1946

Η ΜΝΗΜΗ ΚΑΙ Η ΛΗΘΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Σάκης Μουμτζής

Εκδ. Επίκεντρο
Πρώτη έκδοση, Θεσσαλονίκη 2013
σελ. 362

Ο ***Σάκης Μουμτζής*** στην ***Εισαγωγή***, εκτός των άλλων, ξεκαθαρίζει ότι αυτό, που έχει να προσφέρει δεν

Στο ***πρώτο κεφάλαιο*** με τίτλο ***Η βία και ο εμφύλιος πόλεμος ως μορφές πολιτικής πρακτικής***, ο συγγραφέας τοποθετεί ως πρωταρχικό του καθήκον να παρουσιάσει τη δεσπόζουσα και κυρίαρχη θέση, που κατείχε η βία –σ' όλες της τις μορφές: εμφύλιος πόλεμος, τρομοκρατία, εκτόπιση, ομηρία, φυσική εξόντωση– στην λενινιστική θεωρία και πρακτική, όπως αυτή αποτυπώθηκε στη δράση των κομμάτων της Γ΄ Διεθνούς. Στην συνέχεια ο Μουμτζής τονίζει ότι αυτή ακριβώς η αφετηρία της βίας, που σάρωσε όλες τις περιοχές της χώρας, παρ' ότι επρόκειτο για περιοχές με ανόμοια χαρακτηριστικά, που προσδιόρισε και χαρακτήρισε αυτή την περίοδο, δηλαδή το **1943** και το **1944**, ως Εαμοκρατία, βρισκόταν ακριβώς στη θεωρία και στην πρακτική που έφερναν στις ιδεολογικοπολιτικές τους αποσκευές τα κόμματα της Γ΄ Διεθνούς.

Στην συνέχεια υπενθυμίζει ότι οι δυο βασικοί πυλώνες του μαρξισμού είναι η πάλη των τάξεων ως κινητήρια δύναμη της ιστορίας και τη ταξική πάλη ως πολιτική πάλη, δηλαδή πάλη για την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας και «τσακίσματος» του αστικού κράτους:

«Ιστορικό υποκείμενο αυτής της διαδικασίας είναι το προλεταριάτο που μετατρέπεται από τάξη καθεαυτή σε τάξη για τον εαυτό της, δηλαδή από μια τάξη που αντικειμενικά υπάρχει, σε τάξη συνειδητοποιημένη, που γνωρίζει τα συμφέροντά της χάρη στην πολιτική δράση του επαναστατικού κόμματος επαγγελματιών επαναστατών. Η εισαγωγή της επαναστατικής συνείδησης στο προλεταριάτο από το κόμμα που βρίσκεται πάνω από αυτό και που γνωρίζει καλύτερα από αυτό τα συμφέροντά του αποτελεί κομβικό σημείο της λενινιστικής θεωρίας».

Ο ***Μουμτζής*** θεωρεί αυθαίρετη την κοινωνική κατηγοριοποίηση, που επέβαλλε ο μαρξισμός, αφού *«η ταξινόμηση των ανθρώπων σύμφωνα με τις επιταγές του επιστημονικού σοσιαλισμού φωτογραφίζει, παγώνει την εικόνα της κοινωνικής τους θέσης στη δεδομένη ιστορική στιγμή εγκλωβίζοντάς τους ερμηνευτικά στον όρο κοινω-*

τεχνική. Η τελειοποίηση των τεχνικών, η τεχνογνωσία της τρομοκρατίας δηλαδή, απορρέει από την απαίτηση της σταλινικής ηγεσίας για αποτελεσματικότητα. Η ορθολογικότητα στην άσκηση της, η μεθοδικότητα στην εκτέλεση της συνδυάζεται με το απρόβλεπτο, δηλαδή οι θύτες δεν γνωρίζουν, εάν στο επόμενο κύμα διώξεων θα είναι αυτοί τα θύματα. ***Το απρόβλεπτο φέρνει τον φόβο, μια σημαντική πτυχή της τρομοκρατίας, γιατί εάν η φυσική εξόντωση, η φυσική εξουδετέρωση αφορά αποκλειστικά αυτούς εναντίον των οποίων ασκείται, η απειλή της φυσικής εξόντωσης αφορά όλους τους υπόλοιπους και αυτό οδηγεί στην παράλυση στον φόβο.*** *Η φυσική εξόντωση αυτή καθεαυτή και η απειλή της είναι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος που ονομάζεται τρομοκρατία».*

Δεν είναι τυχαίο, λοιπόν, όπως, θεωρεί ο συγγραφέας, ότι από πολύ νωρίς στο ιδεολογικό οπλοστάσιο των κομμουνιστών, είτε επρόκειτο για πολιτικούς, είτε για διανοούμενους, εμφανίστηκε ο όρος «***αντίδραση***», και ο χαρακτηρισμός «***αντιδραστικός***».

«Πολύ γρήγορα ως αντιδραστικοί θεωρήθηκαν και αυτοί που απλώς διαφωνούσαν με την πολιτική των κομμουνιστών. Έτσι, με την διασταλτική ερμηνεία και κυρίως με την διασταλτική εφαρμογή αυτής της έννοιας –που εισήχθη στην πολιτική από τον χώρο των Φυσικών επιστημών– πλάι στους αστούς και στους ιδιοκτήτες γης προστέθηκαν και απλοί άνθρωποι –μεροκαματιάρηδες– αυτοί που στην εκ των υστέρων αυτοκριτική που έκαναν οι κομμουνιστές για την εξόντωσή τους, τους αποκαλούσαν ''φουκαράδες''».

Το πρώτο κεφάλαιο κλείνει με δύο μικρές υποενότητες που τιτλοφορούνται αντίστοιχα: ***Οι Πλάστες της κοινωνίας*** και ***Η πολιτική στράτευση και η θεολογική της διάσταση***.

Το **δεύτερο κεφάλαιο** τιτλοφορείται, ***Το κρίσιμο 1943-44: Διεθνείς εξελίξεις και εσωτερικά μέτωπα***, αφού, σύμφωνα με τον συγγραφέα, το 1943 ήταν η κρισιμότερη χρονιά του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, καθώς όλες οι σημα-

Εκδ. Επίκεντρο
Πρώτη έκδοση, Θεσσαλονίκη 2013
σελ. 362

Ο ***Σάκης Μουμτζής*** στην ***Εισαγωγή,*** εκτός των άλλων, ξεκαθαρίζει ότι αυτό, που έχει να προσφέρει δεν είναι μια νέα ερμηνεία που κανείς ιστορικός μέχρι τώρα δεν έχει διατυπώσει, αφού θεωρεί ότι για την συγκεκριμένη ιστορική περίοδο «*δεν υπάρχει τίποτα το ανείπωτο*». Αυτό, λοιπόν, που προσπαθεί να επιτύχει με το βιβλίο του είναι να φωτίσει πτυχές αυτής της περιόδου, που βρίσκονται μάλλον σκόπιμα στο ημίφως από τον κυρίαρχο μεταπολιτευτικό λόγο, να αναδείξει στο μέτρο των ικανοτήτων του, τους παράγοντες εκείνους που σταδιακά, ανεπαίσθητα, αλλά σταθερά από το **1943** ωθούσαν τη χώρα στην εμφύλια διαμάχη και, το κυριότερο, να προσθέσει μια ακόμη φωνή σ' αυτές που –σε αντίθεση με την «επίσημη αφήγηση»– υποστηρίζουν πως παράλληλα

Στο ***πρώτο κεφάλαιο*** με τίτλο ***Η βία και ο εμφύλιος πόλεμος ως μορφές πολιτικής πρακτικής***, ο συγγραφέας τοποθετεί ως πρωταρχικό του καθήκον να παρουσιάσει τη δεσπόζουσα και κυρίαρχη θέση, που κατείχε η βία –σ' όλες της τις μορφές: εμφύλιος πόλεμος, τρομοκρατία, εκτόπιση, ομηρία, φυσική εξόντωση– στην λενινιστική θεωρία και πρακτική, όπως αυτή αποτυπώθηκε στη δράση των κομμάτων της Γ΄ Διεθνούς. Στην συνέχεια ο Μουμτζής τονίζει ότι αυτή ακριβώς η αφετηρία της βίας, που σάρωσε όλες τις περιοχές της χώρας, παρ' ότι επρόκειτο για περιοχές με ανόμοια χαρακτηριστικά, που προσδιόρισε και χαρακτήρισε αυτή την περίοδο, δηλαδή το **1943** και το **1944,** ως Εαμοκρατία, βρισκόταν ακριβώς στη θεωρία και στην πρακτική που έφερναν στις ιδεολογικοπολιτικές τους αποσκευές τα κόμματα της Γ΄ Διεθνούς.

Στην συνέχεια υπενθυμίζει ότι οι δυο βασικοί πυλώνες του μαρξισμού είναι η πάλη των τάξεων ως κινητήρια δύναμη της ιστορίας και τη ταξική πάλη ως πολιτική πάλη, δηλαδή πάλη για την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας και «τσακίσματος» του αστικού κράτους:

«*Ιστορικό υποκείμενο αυτής της διαδικασίας είναι το προλεταριάτο που μετατρέπεται από τάξη καθεαυτή σε τάξη για τον εαυτό της, δηλαδή από μια τάξη που αντικειμενικά υπάρχει, σε τάξη συνειδητοποιημένη, που γνωρίζει τα συμφέροντά της χάρη στην πολιτική δράση του επαναστατικού κόμματος επαγγελματιών επαναστατών. Η εισαγωγή της επαναστατικής συνείδησης στο προλεταριάτο από το κόμμα που βρίσκεται πάνω από αυτό και που γνωρίζει καλύτερα από αυτό τα συμφέροντά του αποτελεί κομβικό σημείο της λενινιστικής θεωρίας*».

Ο ***Μουμτζής*** θεωρεί αυθαίρετη την κοινωνική κατηγοριοποίηση, που επέβαλλε ο μαρξισμός, αφού «*η ταξινόμηση των ανθρώπων σύμφωνα με τις επιταγές του επιστημονικού σοσιαλισμού φωτογραφίζει, παγώνει την εικόνα της κοινωνικής τους θέσης στη δεδομένη ιστορική στιγμή εγκλωβίζοντάς τους ερμηνευτικά στον όρο κοινωνική τάξη, προκειμένου μάλιστα για την αστική τάξη και τους αστούς η κατηγοριοποίηση δεν έχει απλώς ταξινομητικό χαρακτήρα, αλλά βαθύτατα ιδεολογικό και πολιτικό [...] Αυτούς τους ανθρώπους που η θεωρία ταξινόμησε στην αστική τάξη και αυτούς που θεωρεί και χαρακτήρισε συμμάχους της αστικής τάξης ο πολιτικός και κοινωνικός ευγονισμός του μαρξισμού του καταδικάζει σε συρρίκνωση μέχρι της τελικής εξαφάνισής τους μέσω πολύπλοκων αλλά και κάθετων συγκρουσιακών σχέσεων (μέθοδος τρομοκρατίας) μεταξύ αυτών των ανθρώπων, των κουλάκων, των μικροαστών με το νέο προλεταριακό κράτος*».

Ο συγγραφέας υπογραμμίζει ότι η κόκκινη τρομοκρατία

τεχνική. Η τελειοποίηση των τεχνικών, η τεχνογνωσία της τρομοκρατίας δηλαδή, απορρέει από την απαίτηση της σταλινικής ηγεσίας για αποτελεσματικότητα. Η ορθολογικότητα στην άσκηση της, η μεθοδικότητα στην εκτέλεση της συνδυάζεται με το απρόβλεπτο, δηλαδή οι θύτες δεν γνωρίζουν, εάν στο επόμενο κύμα διώξεων θα είναι αυτοί τα θύματα. ***Το απρόβλεπτο φέρνει τον φόβο, μια σημαντική πτυχή της τρομοκρατίας, γιατί εάν η φυσική εξόντωση, η φυσική εξουδετέρωση αφορά αποκλειστικά αυτούς εναντίον των οποίων ασκείται, η απειλή της φυσικής εξόντωσης αφορά όλους τους υπόλοιπους και αυτό οδηγεί στην παράλυση στον φόβο****. Η φυσική εξόντωση αυτή καθεαυτή και η απειλή της είναι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος που ονομάζεται τρομοκρατία*».

Δεν είναι τυχαίο, λοιπόν, όπως, θεωρεί ο συγγραφέας, ότι από πολύ νωρίς στο ιδεολογικό οπλοστάσιο των κομμουνιστών, είτε επρόκειτο για πολιτικούς, είτε για διανοούμενους, εμφανίστηκε ο όρος «***αντίδραση***», και ο χαρακτηρισμός «***αντιδραστικός***».

«*Πολύ γρήγορα ως αντιδραστικοί θεωρήθηκαν και αυτοί που απλώς διαφωνούσαν με την πολιτική των κομμουνιστών. Έτσι, με την διασταλτική ερμηνεία και κυρίως με την διασταλτική εφαρμογή αυτής της έννοιας –που εισήχθη στην πολιτική από τον χώρο των Φυσικών επιστημών– πλάι στους αστούς και στους ιδιοκτήτες γης προστέθηκαν και απλοί άνθρωποι –μεροκαματιάρηδες– αυτοί που στην εκ των υστέρων αυτοκριτική που έκαναν οι κομμουνιστές για την εξόντωσή τους, τους αποκαλούσαν ''φουκαράδες''*».

Το πρώτο κεφάλαιο κλείνει με δύο μικρές υποενότητες που τιτλοφορούνται αντίστοιχα: ***Οι Πλάστες της κοινωνίας*** και ***Η πολιτική στράτευση και η θεολογική της διάσταση***.

Το **δεύτερο κεφάλαιο** τιτλοφορείται, ***Το κρίσιμο 1943-44: Διεθνείς εξελίξεις και εσωτερικά μέτωπα***, αφού, σύμφωνα με τον συγγραφέα, το 1943 ήταν η κρισιμότερη χρονιά του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, καθώς όλες οι σημαντικές αποφάσεις ελήφθησαν αυτή τη χρονιά και υλοποιήθηκαν είτε το ίδιο έτος είτε το 1944.

«*Στα πεδία των μαχών η ήττα των ναζί στο Στάλινγκραντ, η απόβαση των Συμμάχων στη Σικελία, η αδυναμία των Γερμανών να νικήσουν τα σοβιετικά τανκς στο Κουρσκ ήταν μερικά από τα γεγονότα που ουσιαστικά καθόρισαν τους νικητές του πολέμου. Άγνωστο αλλά πολύ σημαντικό, ο χρόνος λήξης του. Στο διπλωματικό τομέα το 1943 χαρακτηρίζεται από συνεχείς επαφές των συμμάχων σε όλα τα επίπεδα με αποκορύφωμα τη συνάντηση των τριών στην Τεχεράνη στα τέλη Νοεμβρίου 1943*».

Στην υποενότητα με τον τίτλο ***Ελλάδα 1943***, ο συγγρα-

Εκδ. Επίκεντρο
Πρώτη έκδοση, Θεσσαλονίκη 2013
σελ. 362

Ο ***Σάκης Μουμτζής*** στην ***Εισαγωγή***, εκτός των άλλων, ξεκαθαρίζει ότι αυτό, που έχει να προσφέρει δεν είναι μια νέα ερμηνεία που κανείς ιστορικός μέχρι τώρα δεν έχει διατυπώσει, αφού θεωρεί ότι για την συγκεκριμένη ιστορική περίοδο «*δεν υπάρχει τίποτα το ανείπωτο*». Αυτό, λοιπόν, που προσπαθεί να επιτύχει με το βιβλίο του είναι να φωτίσει πτυχές αυτής της περιόδου, που βρίσκονται μάλλον σκόπιμα στο ημίφως από τον κυρίαρχο μεταπολιτευτικό λόγο, να αναδείξει στο μέτρο των ικανοτήτων του, τους παράγοντες εκείνους που σταδιακά, ανεπαίσθητα, αλλά σταθερά από το **1943** ωθούσαν τη χώρα στην εμφύλια διαμάχη και, το κυριότερο, να προσθέσει μια ακόμη φωνή σ' αυτές που –σε αντίθεση με την «επίσημη αφήγηση»– υποστηρίζουν πως παράλληλα με τον αντιστασιακό αγώνα διεξαγόταν από την άνοιξη του **1943** ένας σκληρός εμφύλιος πόλεμος με διακύβευμα τον έλεγχο των μεταπελευθερωτικών εξελίξεων, ένας εμφύλιος πόλεμος που ουσιαστικά οδήγησε στην επιβολή της ***ΕΑΜοκρατίας***.

Ο συγγραφέας διευκρινίζει, επίσης, σ' αυτό το σημείο, ότι θέλει να δείξει με το πόνημα αυτό, πως σε εποχές, όπως αυτή που βίωσε η χώρα στην κατοχή, το χρώμα που κυριαρχεί είναι αυτό των αλληλοσυμπλεκόμενων και αλληλοκαλυπτόμενων αποχρώσεων. Γι' αυτόν, ακριβώς, τον λόγο θεωρεί ότι ερμηνείες, που κινούνται στο πεδίο του «φωτός» εναντίον του «σκότους», του απόλυτου καλού εναντίον του απόλυτου κακού, μετατρέπουν την ερμηνεία σε απολογία, την ιστορική τεκμηρίωση σε πολιτική θέση, την κατανόηση σε καταγγελία.

Ο ***Σάκης Μουμτζής*** χωρίζει το βιβλίο σε ***επτά κεφαλαία***.

και «τσακίσματος» του αστικού κράτους:

«*Ιστορικό υποκείμενο αυτής της διαδικασίας είναι το προλεταριάτο που μετατρέπεται από τάξη καθεαυτή σε τάξη για τον εαυτό της, δηλαδή από μια τάξη που αντικειμενικά υπάρχει, σε τάξη συνειδητοποιημένη, που γνωρίζει τα συμφέροντά της χάρη στην πολιτική δράση του επαναστατικού κόμματος επαγγελματιών επαναστατών. Η εισαγωγή της επαναστατικής συνείδησης στο προλεταριάτο από το κόμμα που βρίσκεται πάνω από αυτό και που γνωρίζει καλύτερα από αυτό τα συμφέροντά του αποτελεί κομβικό σημείο της λενινιστικής θεωρίας*».

Ο ***Μουμτζής*** θεωρεί αυθαίρετη την κοινωνική κατηγοριοποίηση, που επέβαλλε ο μαρξισμός, αφού «*η ταξινόμηση των ανθρώπων σύμφωνα με τις επιταγές του επιστημονικού σοσιαλισμού φωτογραφίζει, παγώνει την εικόνα της κοινωνικής τους θέσης στη δεδομένη ιστορική στιγμή εγκλωβίζοντάς τους ερμηνευτικά στον όρο κοινωνική τάξη, προκειμένου μάλιστα για την αστική τάξη και τους αστούς η κατηγοριοποίηση δεν έχει απλώς ταξινομητικό χαρακτήρα, αλλά βαθύτατα ιδεολογικό και πολιτικό [...] Αυτούς τους ανθρώπους που η θεωρία ταξινόμησε στην αστική τάξη και αυτούς που θεωρεί και χαρακτήρισε συμμάχους της αστικής τάξης ο πολιτικός και κοινωνικός ευγονισμός του μαρξισμού του καταδικάζει σε συρρίκνωση μέχρι της τελικής εξαφάνισής τους μέσω πολύπλοκων αλλά και κάθετων συγκρουσιακών σχέσεων (μέθοδος τρομοκρατίας) μεταξύ αυτών των ανθρώπων, των κουλάκων, των μικροαστών με το νέο προλεταριακό κράτος*».

Ο συγγραφέας υπογραμμίζει ότι η κόκκινη τρομοκρατία ήταν το φυσικό επακόλουθο του συνδυασμού των παραπάνω θεωρητικών απόψεων με το πολιτικό γεγονός της αντίστασης αυτών, που οι Μπολσεβίκοι προόριζαν για εξαφάνιση, αφού όπως είχε υποστηρίξει και ο επί δέκα έτη ***Κομισάριος Κούρσκι*** (1918-1928): «*τα επαναστατικά δικαστήρια δεν έχουν καμία σχέση με αστικά δικαστήρια. Είναι δικαστήρια της δικτατορίας του προλεταριάτου και ενδιαφέρονται κυρίως να εξαλείψουν και όχι να δικάσουν*».

Έτσι, όπως, τονίζει ο ***Μουμτζής***, η έκταση του φαινομένου στην ***δεκαετία του '30*** και η απαίτηση για αποτελεσματικότητα οδήγησε τους διώκτες στην τυποποίηση των τεχνικών της άσκησης βίας, στην τελειοποίηση των μεθόδων με στόχο την επίτευξη των πλάνων, που έθετε η πυραμίδα της Σοβιετικής εξουσίας.

«*Αυτό σε καμία περίπτωση δεν αλλοιώνει τον πολιτικό χαρακτήρα της εξουσίας, δεν τον υποβιβάζει σε απλή τοί που απλώς διαφωνούσαν με την πολιτική των κομμουνιστών. Έτσι, με την διασταλτική ερμηνεία και κυρίως με την διασταλτική εφαρμογή αυτής της έννοιας –που εισήχθη στην πολιτική από τον χώρο των Φυσικών επιστημών– πλάι στους αστούς και στους ιδιοκτήτες γης προστέθηκαν και απλοί άνθρωποι –μεροκαματιάρηδες– αυτοί που στην εκ των υστέρων αυτοκριτική που έκαναν οι κομμουνιστές για την εξόντωσή τους, τους αποκαλούσαν "φουκαράδες"*».

Το πρώτο κεφάλαιο κλείνει με δύο μικρές υποενότητες που τιτλοφορούνται αντίστοιχα: ***Οι Πλάστες της κοινωνίας*** και ***Η πολιτική στράτευση και η θεολογική της διάσταση***.

Το **δεύτερο κεφάλαιο** τιτλοφορείται, ***Το κρίσιμο 1943-44: Διεθνείς εξελίξεις και εσωτερικά μέτωπα***, αφού, σύμφωνα με τον συγγραφέα, το 1943 ήταν η κρισιμότερη χρονιά του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, καθώς όλες οι σημαντικές αποφάσεις ελήφθησαν αυτή τη χρονιά και υλοποιήθηκαν είτε το ίδιο έτος είτε το 1944.

«*Στα πεδία των μαχών η ήττα των ναζί στο Στάλινγκραντ, η απόβαση των Συμμάχων στη Σικελία, η αδυναμία των Γερμανών να νικήσουν τα σοβιετικά τανκς στο Κουρσκ ήταν μερικά από τα γεγονότα που ουσιαστικά καθόρισαν τους νικητές του πολέμου. Άγνωστο αλλά πολύ σημαντικό, ο χρόνος λήξης του. Στο διπλωματικό τομέα το 1943 χαρακτηρίζεται από συνεχείς επαφές των συμμάχων σε όλα τα επίπεδα με αποκορύφωμα τη συνάντηση των τριών στην Τεχεράνη στα τέλη Νοεμβρίου 1943*».

Στην υποενότητα με τον τίτλο ***Ελλάδα 1943***, ο συγγραφέας εξ αρχής τονίζει ότι το ζητούμενο στην ιστορική έρευνα δεν είναι η εισαγωγή στην υπό εξέτασιν περίοδο των γνώσεων, των προκαταλήψεων, των πολιτισμικών στοιχείων του ιστορικού ερευνητή, αλλά το τί γνώριζαν, ποιο ήταν το επίπεδο συνείδησης και πώς αυτό διαμορφωνόταν στους πρωταγωνιστές. «*Το να την προσεγγίζουμε εμφυτεύοντας στους ανθρώπους τα γνωστικά εργαλεία, την κατακτημένη γνώση και τις ιδεολογικές αναφορές του σήμερα θα μας οδηγήσει σίγουρα σε λάθος συμπεράσματα*».

Στην συνέχεια ασχολείται με τις διαδικασίες και τις αποφάσεις που οδήγησαν στην μετατροπή των διασκορπισμένων αντάρτικων δυνάμεων, που είχαν την νοοτροπία του «κατσαπλιάδικου», σε συγκροτημένα και πειθαρχημένα στρατιωτικά τμήματα με ιεραρχία υπό την άμεση καθοδήγηση του γενικού στρατηγείου ΕΛΑΣ. Την απόφαση αυτή ενέκρινε το Πολιτικό Γραφείο του ΚΚΕ και στις 16 Ιουνίου 1943 υιοθετήθηκε από την Κεντρική Επιτροπή του

ΕΛΑΣ, ενώ τον ίδιο μήνα, διόλου τυχαία, το ΚΚΕ προσχωρεί στο αντιμοναρχικό πρωτόκολλο, με επιστολή του Σιάντου στον Σοφούλη.

Όπως παρατηρεί ο συγγραφέας, «έχει προηγηθεί η *''προσχώρηση του Στέφανου Σαράφη στον ΕΛΑΣ, που έθεσε το πράσινο φως για την ένταξη σ' αυτόν και άλλων αξιωματικών κυρίως από τον χώρο των αποτάκτων του 1935''*», ενώ «*όπως παραδέχεται και ο Χατζής (γεν. γραμμ. του ΕΑΜ) η μετατροπή του ΕΛΑΣ από αντάρτικο σε τακτικό στρατό δεν δικαιολογείται ούτε από τον αριθμό των ενόπλων (κατά Χατζή περίπου 20.000) ούτε από την ποιότητα και την ποσότητα του οπλισμού, αλλά, κυρίως, ούτε από την φύση του αγώνα που έπρεπε να δώσει*».

Ο Σάκης Μουμτζής, λοιπόν, την καταγράφει ως πολιτική απόφαση, που ελήφθη από συγκεκριμένα κομματικά στελέχη του ΚΚΕ, για να δοθεί στο ΕΑΜ η πολιτική και στρατιωτική στήριξη ενός στρατού οργανωμένου σύμφωνα με πρότυπα ενός τακτικού στρατού με κύρος στις πλατύτερες μάζες, αλλά και ενός στρατού που θα μπορούσε να γίνει πόλος έλξης για αξιωματικούς του ελληνικού στρατού.

«*Αυτή λοιπόν η στρατιωτικοπολιτική διαδικασία, που ξεκίνησε τον Μάιο του 1943 και ολοκληρώθηκε ουσιαστικά τον Αύγουστο του ιδίου έτους έτρεχε παράλληλα και με τις διαπραγματεύσεις μεταξύ ΕΛΑΣ και βρετανικού στρατιωτικού αρχηγείου για την σύσταση του αρχηγείου των ανταρτικών δυνάμεων που κατέληξαν σε συμφωνία στις 15/7/1943. Τότε υπογράφηκε συμφωνητικό μεταξύ ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και συμμαχικού στρατηγείου Μέσης Ανατολής*».

Στις 9 Σεπτεμβρίου 1943 η Ιταλία συνθηκολογεί και ο ΕΛΑΣ, που έχει μετατραπεί σε τακτικό στρατό, κατάσχει ή αγοράζει κατόπιν συμφωνίας με τον στρατηγό Ινφάντι τον κύριο όγκο του οπλισμού της μεραρχίας Πινερόλε. Ο αφοπλισμός της ιταλικής μεραρχίας ολοκληρώνεται την 13 Οκτωβρίου 1943 και τρεις ημέρες αργότερα ξεσπούν συγκρούσεις μεταξύ του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ. Ο ΕΛΑΣ εξοπλίζεται, επίσης, με τον οπλισμό του συντάγματος ιππικού της μεραρχίας ΑΟΣΤΑ και των φρουρών των θεσσαλικών πόλεων, ενώ ο ιταλικός οπλισμός, που περνάει στα χέρια του στην υπόλοιπη Ελλάδα παρ' ότι υπολείπεται, σαφώς, είναι αρκετός για να αλλάξουν οι συσχετισμοί δύναμης μεταξύ ΕΛΑΣ και εθνικιστών, κυρίως, στην Πελοπόννησο.

«*Το ΚΚΕ πλέον αισθάνεται πανίσχυρο στο εσωτερικό μέτωπο και αποκτά την αίσθηση ότι μπορεί να κυριαρχήσει σ' αυτό*»

της Αθήνας-Οκτώβριος 1944, ο συγγραφέας αναφέρεται στα γεγονότα, που ακολούθησαν μετά την αποχώρηση των γερμανικών στρατευμάτων από την πόλη στις 12 Οκτωβρίου 1944 και στο καθεστώς, που επικράτησε και είχε συμφωνηθεί στην Γκαζέρτα στις 26 Σεπτεμβρίου 1944. Βασικότερο και καθοριστικότερο σημείο αυτής της συμφωνίας ανάμεσα στους Βρετανούς και της ελληνικής κυβέρνησης και των αντιστασιακών οργανώσεων του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ υπήρξε η απαγόρευση εισόδου των στρατευμάτων του ΕΛΑΣ στην πόλη των Αθηνών και της Θεσσαλονίκης. Περιγράφονται στην συνέχεια τα γεγονότα της 15ης Οκτωβρίου και οι μετέπειτα καθημερινές συγκρούσεις στο κέντρο και τις συνοικίες μεταξύ κομμουνιστών και εθνικιστών, άλλοτε ένοπλες, άλλοτε με την μορφή προπηλακισμών, συλλήψεων ή κακοποιήσεων.

Το κεφάλαιο κλείνει με δύο υποενότητες με τους τίτλους ***Η δύναμη του ΕΑΜ κατά την απελευθέρωση*** και ***Τα δυο καθοριστικά γεγονότα του Νοεμβρίου του 1944***.

Στο **πέμπτο** και πιο εκτενές **κεφάλαιο** με τίτλο **Δεκεμβριανά**, ο συγγραφέας με επιμονή επιχειρηματολογεί υπέρ της αποσύνδεσης της μάχης των Αθηνών από τους πυροβολισμούς της 3ης Δεκεμβρίου. «*Όλα τα σχέδια εκ-*

ματος του ΕΛΑΣ του οποίου ήταν καπετάνιος. Ο συγγραφέας συνεχίζει με τις ***Επιθέσεις του ΕΛΑΣ στα Αστυνομικά Τμήματα***, με τις οποίες εκτιμά ότι ο ΕΛΑΣ άπλωσε και μάλιστα με λιγοστές δυνάμεις τον έλεγχο και την εξουσία του σχεδόν σε όλη την Αθήνα, για να ακολουθήσουν οι υποενότητες με τους τίτλους ***Το πολεμικό τοπίο μετά τις 20 Δεκεμβρίου 1944-σχόλιο***, η ***«Πτώση» της Καισαριανής***, ***Ο ρόλος των ελληνικών κυβερνητικών δυνάμεων στα Δεκεμβριανά***, ***Η σύσκεψη στο Υπουργείο Εξωτερικών στις 26 και 27 Δεκεμβρίου και οι προτάσεις-όροι του Σιάντου για ανακωχή***.

Στην επόμενη υποενότητα του πέμπτου κεφαλαίου με τον τίτλο ***Ήταν αυθόρμητη η εξέγερση των Δεκεμβριανών;*** ο συγγραφέας κατηγορηματικά στέκεται αρνητικά στο ερώτημα αυτό αφού θεωρεί ότι ο μηχανισμός δράσης ενός σταλινικού κόμματος δεν αφήνει σε καμία περίπτωση περιθώρια για αυθορμητισμούς και μάλιστα μαζικής έκτασης. «*Αυτό το σύστημα αυτός ο μηχανισμός ήταν το κύριο χαρακτηριστικό των σταλινικών κομμάτων σ' όλο τον κόσμο. Υπάρχει μια τάση να αποδοθούν οι ακρότητες της ΟΠΛΑ και της πολιτοφυλακής και όχι μόνο –γιατί και η σπουδάζουσα του ΚΚΕ έλαβε μέρος σε εκτελέσεις– σε αυθόρμητη δράση και ανεξέλεγχτες συμπεριφορές οργανωμένων μικροομάδων ή και τυχοδιωκτικών λούμπεν στοιχείων, που είχαν εισχωρήσει στις γραμμές των οργανώσεων του ΚΚΕ. Αυτή η τάση αν δεν είναι απολογητική γι' αυτές τις συμπεριφορές σίγουρα δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Όλη η Δεκεμβριανή σύρραξη οργανώθηκε και εκτελέστηκε με κεντρικό σχεδιασμό και καθοδήγηση*».

Στην ακόλουθη υποενότητα, με τον τίτλο ***Η ΟΠΛΑ και η πολιτοφυλακή, η ομηρία και οι εκτελέσεις***, ο συγγραφέας αρχικά κάνει την παρατήρηση ότι η ομηρία, οι εκτελέσεις της ΟΠΛΑ και της πολιτοφυλακής κατά την διάρκεια των Δεκεμβριανών, ο οργανωμένος και μαζικός χαρακτήρας τους ήταν αφ' ενός πρωτόγνωρος για τους κατοίκους της πόλης των Αθηνών και αφ' ετέρου εντελώς ξένες με την μέση πολιτική συνείδηση και κουλτούρα.

«*Στην περίοδο της ΕΑΜοκρατίας από το φθινόπωρο του 1943 ως και την απελευθέρωση των 15.000 περίπου ομήρων –Μάρτιος του 1945– ασκήθηκε σε όλη την Ελλάδα ταυτόχρονα και ομοιόμορφα βία και καταπίεση εναντίον αυτών που χαρακτηρίστηκαν ''αντιδραστικοί''.*

τακτικό στρατό δεν δικαιολογείται ούτε από τον αριθμό των ενόπλων (κατά Χατζή περίπου 20.000) ούτε από την ποιότητα και την ποσότητα του οπλισμού, αλλά, κυρίως, ούτε από την φύση του αγώνα που έπρεπε να δώσει».

Ο Σάκης Μουμτζής, λοιπόν, την καταγράφει ως πολιτική απόφαση, που ελήφθη από συγκεκριμένα κομματικά στελέχη του ΚΚΕ, για να δοθεί στο ΕΑΜ η πολιτική και στρατιωτική στήριξη ενός στρατού οργανωμένου σύμφωνα με πρότυπα ενός τακτικού στρατού με κύρος στις πλατύτερες μάζες, αλλά και ενός στρατού που θα μπορούσε να γίνει πόλος έλξης για αξιωματικούς του ελληνικού στρατού.

«Αυτή λοιπόν η στρατιωτικοπολιτική διαδικασία, που ξεκίνησε τον Μάιο του 1943 και ολοκληρώθηκε ουσιαστικά τον Αύγουστο του ιδίου έτους έτρεχε παράλληλα και με τις διαπραγματεύσεις μεταξύ ΕΛΑΣ και βρετανικού στρατιωτικού αρχηγείου για την σύσταση του αρχηγείου των ανταρτικών δυνάμεων που κατέληξαν σε συμφωνία στις 15/7/1943. Τότε υπογράφηκε συμφωνητικό μεταξύ ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και συμμαχικού στρατηγείου Μέσης Ανατολής».

Στις 9 Σεπτεμβρίου 1943 η Ιταλία συνθηκολογεί και ο ΕΛΑΣ, που έχει μετατραπεί σε τακτικό στρατό, κατάσχει ή αγοράζει κατόπιν συμφωνίας με τον στρατηγό Ινφάντι τον κύριο όγκο του οπλισμού της μεραρχίας Πινερόλε. Ο αφοπλισμός της ιταλικής μεραρχίας ολοκληρώνεται την 13 Οκτωβρίου 1943 και τρεις ημέρες αργότερα ξεσπούν συγκρούσεις μεταξύ του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ. Ο ΕΛΑΣ εξοπλίζεται, επίσης, με τον οπλισμό του συντάγματος ιππικού της μεραρχίας ΑΟΣΤΑ και των φρουρών των θεσσαλικών πόλεων, ενώ ο ιταλικός οπλισμός, που περνάει στα χέρια του στην υπόλοιπη Ελλάδα παρ' ότι υπολείπεται, σαφώς, είναι αρκετός για να αλλάξουν οι συσχετισμοί δύναμης μεταξύ ΕΛΑΣ και εθνικιστών, κυρίως, στην Πελοπόννησο.

«Το ΚΚΕ πλέον αισθάνεται πανίσχυρο στο εσωτερικό μέτωπο και αποκτά την αίσθηση ότι μπορεί να κυριαρχήσει σ' αυτό».

Το κεφάλαιο αυτό περιλαμβάνει ακόμη τις υποενότητες που τιτλοφορούνται ***Η είδηση και η ταχύτητα κυκλοφορίας της, Στρατός: ο ρόλος του το 1943-44, Απόtακτοι, Οι Αποτάκτοι και τα Τάγματα Ασφαλείας, Κίνημα 1935-Δεκεμβριανά 1944: από διαφορετικές αφετηρίες στην ίδια κατάληξη, Τα κινήματα του 1943 στη Μέση Ανατολή***, και ***Το ΚΚΕ και τα γεγονότα στην Μέση Ανατολή***.

Στο ***τρίτο κεφάλαιο*** με τον τίτλο Η ***Οικονομική Κατάσταση κατά την Κατοχή***, ο συγγραφέας εντοπίζει ως τα κυρίαρχα οικονομικά φαινόμενα της κατοχής, την λειτουργία της μαύρης αγοράς χωρισμένης σε δύο φάσεις και με διαφορετικούς λόγους δημιουργίας η καθεμία και τον υπερπληθωρισμό.

«Ο τρόπος με τον οποίο έγινε η προσέγγιση της μαύρης αγοράς και, ακολούθως, ο ηθικός στιγματισμός του ''μαυραγορίτη'', τελικά συσκότισε τη διερεύνηση των λειτουρ-

δου των στρατευμάτων του ΕΛΑΣ στην πόλη των Αθηνών και της Θεσσαλονίκης. Περιγράφονται στην συνέχεια τα γεγονότα της 15ης Οκτωβρίου και οι μετέπειτα καθημερινές συγκρούσεις στο κέντρο και τις συνοικίες μεταξύ κομμουνιστών και εθνικιστών, άλλοτε ένοπλες, άλλοτε με την μορφή προπηλακισμών, συλλήψεων ή κακοποιήσεων.

Το κεφάλαιο κλείνει με δύο υποενότητες με τους τίτλους ***Η δύναμη του ΕΑΜ κατά την απελευθέρωση*** και ***Τα δυο καθοριστικά γεγονότα του Νοεμβρίου του 1944***.

Στο ***πέμπτο*** και πιο εκτενές ***κεφάλαιο*** με τίτλο ***Δεκεμβριανά***, ο συγγραφέας με επιμονή επιχειρηματολογεί υπέρ της αποσύνδεσης της μάχης των Αθηνών από τους πυροβολισμούς της 3ης Δεκεμβρίου. *«Όλα τα σχέδια εκπονήθηκαν την 1η και 2α Δεκεμβρίου. Για δε την 4η Δεκεμβρίου 1944 προβλεπόταν πολιτική απεργία, όπως ακριβώς είχε προγραμματιστεί από την Κεντρική Επιτροπή του ΕΑΜ. Η διαμόρφωση νέων πολιτικών ισορροπιών που θα αποκαθιστούσαν τον ρυθμιστικό και πρωταγωνιστικό ρόλο του ΚΚΕ θα γινόταν είτε στις 3/12/1944 με την κατάλυση της πολιτικής τάξης που θέσπισε το σύμφωνο του Λιβάνου είτε με τα όπλα».*

Ο Σάκης Μουμτζής, πριν προχωρήσει στην ανάπτυξη του κεφαλαίου των Δεκεμβριανών, κάνει μια συνοπτική αλλά απαραίτητη κατά την γνώμη του αναφορά στο κυρίαρχο θέμα της αποστράτευσης των ένοπλων αντάρτικων ομάδων.

Ακολουθεί η υποενότητα με τον τίτλο ***Η Κατάληψη της εξουσίας του ΚΚΕ κατά την Δεκεμβριανή σύγκρουση*** για να φθάσουμε στην επόμενη με τον τίτλο ***Δεκέμβριος 1944***.

κών στις 26 και 27 Δεκεμβρίου και οι προτάσεις-όροι του Σιάντου για ανακωχή.

Στην επόμενη υποενότητα του πέμπτου κεφαλαίου με τον τίτλο ***Ήταν αυθόρμητη η εξέγερση των Δεκεμβριανών;*** ο συγγραφέας κατηγορηματικά στέκεται αρνητικά στο ερώτημα αυτό αφού θεωρεί ότι ο μηχανισμός δράσης ενός σταλινικού κόμματος δεν αφήνει σε καμία περίπτωση περιθώρια για αυθορμητισμούς και μάλιστα μαζικής έκτασης. *«Αυτό το σύστημα αυτός ο μηχανισμός ήταν το κύριο χαρακτηριστικό των σταλινικών κομμάτων σ' όλο τον κόσμο. Υπάρχει μια τάση να αποδοθούν οι ακρότητες της ΟΠΛΑ και της πολιτοφυλακής και όχι μόνο –γιατί και η σπουδάζουσα του ΚΚΕ έλαβε μέρος σε εκτελέσεις– σε αυθόρμητη δράση και ανεξέλεγκτες συμπεριφορές οργανωμένων μικροομάδων ή και τυχοδιωκτικών λούμπεν στοιχείων, που είχαν εισχωρήσει στις γραμμές των οργανώσεων του ΚΚΕ. Αυτή η τάση αν δεν είναι απολογητική γι' αυτές τις συμπεριφορές σίγουρα δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Όλη η Δεκεμβριανή σύρραξη οργανώθηκε και εκτελέστηκε με κεντρικό σχεδιασμό και καθοδήγηση».*

Στην ακόλουθη υποενότητα, με τον τίτλο ***Η ΟΠΛΑ και η πολιτοφυλακή, η ομηρία και οι εκτελέσεις***, ο συγγραφέας αρχικά κάνει την παρατήρηση ότι η ομηρία, οι εκτελέσεις της ΟΠΛΑ και της πολιτοφυλακής κατά την διάρκεια των Δεκεμβριανών, ο οργανωμένος και μαζικός χαρακτήρας τους ήταν αφ' ενός πρωτόγνωρος για τους κατοίκους της πόλης των Αθηνών και αφ' ετέρου εντελώς ξένες με την μέση πολιτική συνείδηση και κουλτούρα.

«Στην περίοδο της ΕΑΜοκρατίας από το φθινόπωρο του 1943 ως και την απελευθέρωση των 15.000 περίπου ομήρων –Μάρτιος του 1945– ασκήθηκε σε όλη την Ελλάδα ταυτόχρονα και ομοιόμορφα βία και καταπίεση εναντίον αυτών που χαρακτηρίστηκαν ''αντιδραστικοί''. Πρέπει να προσέξουμε τον επιθετικό προσδιορισμό. Όχι βασιλόφρονες, δεξιοί, συνεργάτες των Γερμανών, αλλά αυτοί που αντιδρούν στη νεοδιαμορφούμενη κατάσταση. Την κεντρική καθοδήγηση του ΚΚΕ, το Πολιτικό Γραφείο και τις τοπικές καθοδηγήσεις τις ενδιαφέρει το παρόν και το μέλλον. Όποιος εναντιώνεται στο συλλογικό όραμα και τις δραστηριότητες του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ, θεωρείται αντιδραστικός. Διώκεται και αυτός και η οικογένειά του, εγκλείονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και εκεί ανάλογα με τις αντιλήψεις και την προσωπικότητα του στρατοπεδάρχη είτε θανατώνονται είτε κρατούνται. Η αντίδραση στο ΕΑΜ συγκεκριμενοποιείται είτε με δημόσια διαφωνία, μέσα στα όρια της μικροκοινωνίας, είτε με άρνηση καταβολής της φορολογίας είτε με συμπεριφορά που κρίνεται από τους τοπικούς παράγοντες του ΚΚΕ γενικά ως μη φίλα προσκείμενη προς αυτό. Φυσικά, αν κάποιο μέλος οικογένειας έχει καταταγεί στα Τάγματα Ασφαλείας, ή σε εθνική

ΕΛΑΣ και συμμαχικού στρατηγείου Μέσης Ανατολής».

Στις 9 Σεπτεμβρίου 1943 η Ιταλία συνθηκολογεί και ο ΕΛΑΣ, που έχει μετατραπεί σε τακτικό στρατό, κατάσχει ή αγοράζει κατόπιν συμφωνίας με τον στρατηγό Ινφάντι τον κύριο όγκο του οπλισμού της μεραρχίας Πινερόλε. Ο αφοπλισμός της ιταλικής μεραρχίας ολοκληρώνεται την 13 Οκτωβρίου 1943 και τρεις ημέρες αργότερα ξεσπούν συγκρούσεις μεταξύ του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ. Ο ΕΛΑΣ εξοπλίζεται, επίσης, με τον οπλισμό του συντάγματος ιππικού της μεραρχίας ΑΟΣΤΑ και των φρουρών των θεσσαλικών πόλεων, ενώ ο ιταλικός οπλισμός, που περνάει στα χέρια του στην υπόλοιπη Ελλάδα παρ' ότι υπολείπεται, σαφώς, είναι αρκετός για να αλλάξουν οι συσχετισμοί δύναμης μεταξύ ΕΛΑΣ και εθνικιστών, κυρίως, στην Πελοπόννησο.

«Το ΚΚΕ πλέον αισθάνεται πανίσχυρο στο εσωτερικό μέτωπο και αποκτά την αίσθηση ότι μπορεί να κυριαρχήσει σ' αυτό».

Το κεφάλαιο αυτό περιλαμβάνει ακόμη τις υποενότητες που τιτλοφορούνται ***Η είδηση και η ταχύτητα κυκλοφορίας της***, ***Στρατός: ο ρόλος του το 1943-44***, ***Απότακτοι***, ***Οι Απότακτοι και τα Τάγματα Ασφαλείας***, ***Κίνημα 1935-Δεκεμβριανά 1944: από διαφορετικές αφετηρίες στην ίδια κατάληξη***, ***Τα κινήματα του 1943 στη Μέση Ανατολή***, και ***Το ΚΚΕ και τα γεγονότα στην Μέση Ανατολή***.

Στο ***τρίτο κεφάλαιο*** με τον τίτλο Η ***Οικονομική Κατάσταση κατά την Κατοχή***, ο συγγραφέας εντοπίζει ως τα κυρίαρχα οικονομικά φαινόμενα της κατοχής, την λειτουργία της μαύρης αγοράς χωρισμένης σε δύο φάσεις και με διαφορετικούς λόγους δημιουργίας η καθεμία και τον υπερπληθωρισμό.

«Ο τρόπος με τον οποίο έγινε η προσέγγιση της μαύρης αγοράς και, ακολούθως, ο ηθικός στιγματισμός του ''μαυραγορίτη'', τελικά συσκότισε τη διερεύνηση των λειτουργιών της και οδήγησαν τους ιστορικούς στο εύληπτο σχήμα: μαυραγορίτης=συνεργάτης των δυνάμεων κατοχής και άρα, εχθρός των δυνάμεων της αντίστασης και άρα, ασήμαντη μειοψηφία ηθικά στιγματισμένη. Όμως, όλες οι έρευνες έδειξαν και δείχνουν ότι η μαύρη αγορά και μεγάλη έκταση είχε ως οικονομική λειτουργία και πολλοί, εκατοντάδες χιλιάδες ενεπλάκησαν σ' αυτήν, τόσο στην πόλη όσο και στην ύπαιθρο».

Το σύντομο αυτό κεφάλαιο κλείνει με τις υποενότητες ***Η Μαύρη Αγορά***, και ***Οι Πλουτίσαντες επί Κατοχής***.

Στο ***τέταρτο κεφάλαιο*** με τον τίτλο ***Η Απελευθέρωση*** στην πραγματικότητα. Όλη η Δεκεμβριανή σύρραξη οργανώθηκε και εκτελέστηκε με κεντρικό σχεδιασμό και καθοδήγηση»...

Στο ***πέμπτο*** και πιο εκτενές ***κεφάλαιο*** με τίτλο ***Δεκεμβριανά***, ο συγγραφέας με επιμονή επιχειρηματολογεί υπέρ της αποσύνδεσης της μάχης των Αθηνών από τους πυροβολισμούς της 3ης Δεκεμβρίου. *«Όλα τα σχέδια εκπονήθηκαν την 1η και 2η Δεκεμβρίου. Για δε την 4η Δεκεμβρίου 1944 προβλεπόταν πολιτική απεργία, όπως ακριβώς είχε προγραμματιστεί από την Κεντρική Επιτροπή του ΕΑΜ. Η διαμόρφωση νέων πολιτικών ισορροπιών που θα αποκαθιστούσαν τον ρυθμιστικό και πρωταγωνιστικό ρόλο του ΚΚΕ θα γινόταν είτε στις 3/12/1944 με την κατάλυση της πολιτικής τάξης που θέσπισε το σύμφωνο του Λιβάνου είτε με τα όπλα».*

Ο Σάκης Μουμτζής, πριν προχωρήσει στην ανάπτυξη του κεφαλαίου των Δεκεμβριανών, κάνει μια συνοπτική αλλά απαραίτητη κατά την γνώμη του αναφορά στο κυρίαρχο θέμα της αποστράτευσης των ένοπλων αντάρτικων ομάδων.

Ακολουθεί η υποενότητα με τον τίτλο ***Η Κατάληψη της εξουσίας του ΚΚΕ κατά την Δεκεμβριανή σύγκρουση*** για να φθάσουμε στην επόμενη με τον τίτλο ***Δεκέμβριος 1944***.

Εδώ περιγράφονται με εκτενή τρόπο τα γεγονότα της 3ης Δεκέμβρη, το σχέδιο που εκπονείται λίγες ημέρες πριν από το 1ο Σώμα Στρατού του ΕΛΑΣ, σχέδιο που θεωρούσε δεδομένη την επίθεση που θα δεχθούν οι δυνάμεις του από τις κυβερνητικές και σε απάντηση της οποίας θα τεθεί αυτό σε εφαρμογή, αλλά και οι λόγοι της αποτυχίας του ΕΛΑΣ να επιτύχει τους στόχους του στο διάστημα 9, 10, 11 Δεκεμβρίου, αποτυχία που καθόρισε και την έκβαση των Δεκεμβριανών.

Στην επόμενη υποενότητα με τον τίτλο ***Η Αφήγηση του Νικηφόρου***, ο συγγραφέας παραθέτει την αναφορά του Νικηφόρου (Δημητρίου) στην αιχμαλωσία του 2ου Συντάγ-

Στην ακόλουθη υποενότητα, με τον τίτλο ***Η ΟΠΛΑ και η πολιτοφυλακή, η ομηρία και οι εκτελέσεις***, ο συγγραφέας αρχικά κάνει την παρατήρηση ότι η ομηρία, οι εκτελέσεις της ΟΠΛΑ και της πολιτοφυλακής κατά την διάρκεια των Δεκεμβριανών, ο οργανωμένος και μαζικός χαρακτήρας τους ήταν αφ' ενός πρωτόγνωρος για τους κατοίκους της πόλης των Αθηνών και αφ' ετέρου εντελώς ξένες με την μέση πολιτική συνείδηση και κουλτούρα.

«Στην περίοδο της ΕΑΜοκρατίας από το φθινόπωρο του 1943 ως και την απελευθέρωση των 15.000 περίπου ομήρων –Μάρτιος του 1945– ασκήθηκε σε όλη την Ελλάδα ταυτόχρονα και ομοιόμορφα βία και καταπίεση εναντίον αυτών που χαρακτηρίστηκαν ''αντιδραστικοί''. Πρέπει να προσέξουμε τον επιθετικό προσδιορισμό. Όχι βασιλόφρονες, δεξιοί, συνεργάτες των Γερμανών, αλλά αυτοί που αντιδρούν στη νεοδιαμορφούμενη κατάσταση. Την κεντρική καθοδήγηση του ΚΚΕ, το Πολιτικό Γραφείο και τις τοπικές καθοδηγήσεις τις ενδιαφέρει το παρόν και το μέλλον. Όποιος εναντιώνεται στο συλλογικό όραμα και τις δραστηριότητες του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ, θεωρείται αντιδραστικός. Διώκεται και αυτός και η οικογένειά του, εγκλείονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και εκεί ανάλογα με τις αντιλήψεις και την προσωπικότητα του στρατοπεδάρχη είτε θανατώνονται είτε κρατούνται. Η αντίδραση στο ΕΑΜ συγκεκριμενοποιείται είτε με δημόσια διαφωνία, μέσα στα όρια της μικροκοινωνίας, είτε με άρνηση καταβολής της φορολογίας είτε με συμπεριφορά που κρίνεται από τους τοπικούς παράγοντες του ΚΚΕ γενικά ως μη φίλα προσκείμενη προς αυτό. Φυσικά, αν κάποιο μέλος οικογένειας έχει καταταγεί στα Τάγματα Ασφαλείας, ή σε εθνική οργάνωση αντιστασιακή ή μη, αυτονοήτως στο πλαίσιο της συλλογικής ευθύνης όλη η οικογένεια χαρακτηρίζεται αντιδραστική με τις γνωστές συνέπειες».

Ο συγγραφέας πιστεύει ότι η συνειδητή αποσιώπηση των όσων έγιναν κατά την περίοδο της ΕΑΜκρατίας 1943-1944, η «απώλεια μνήμης» για όλη αυτή την περίοδο μπροστά στην οποία «αμήχανα» στέκονται οι ιστοριογράφοι της αριστεράς, καθιστά εκ των πραγμάτων και την υπόλοιπη αφήγησή τους δυσερμήνευτη και ως εκ τούτου διαβλητή.

συνέχεια στη σελ. 12

Οι έρευνες για τη ζάχαρη και η δημοσιογραφία

συνέχεια από τη σελ. 11

Στην Πελοπόννησο λειτούργησαν τα παρακάτω στρατόπεδα συγκέντρωσης: στη Χαλβατζού, και στη Γαράτζα, περιοχή Μεσσηνίας, τρία στρατόπεδα στον Δήμο Φαρών Αχαΐας, στο Μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου στο Φενεό, στη Βάχλα Γορτυνίας κοντά στη Κοντοβάζαινα, στο Σιγκούνι, στο Λαγοβούνι και στα Σούδενα της περιοχής Καλαβρύτων, στο Συρμπάνι, στο Γεράκι Λακωνίας, στη Βυτίνα και στο Γεωργίτσι, στο Χάραδρο Κυνουρίας, στη Μονή Ορθόκωστα, στη Μαύρη Τρύπα, στο Μπεζεστένι, στο Μελιγαλά, στη Μονή Βελανιδιάς και στη Μονή Δημιόβης, επίσης στον Ταΰγετο.

«Σ' αυτά τα στρατόπεδα σύμφωνα με τις μαρτυρίες όσων πέρασαν και επέζησαν, αλλά και από τις απολογίες των κατηγορουμένων στις δίκες που έγιναν από το 1945 έως και το 1947, εκτός από τόπος κράτησης και ταλαιπωριών ήταν και τόπος εκτελέσεων. Κάθε στρατοπεδάρχης ήταν κυρίαρχος επί της ζωής των κρατουμένων. Κάποιοι απ' αυτούς έδειξαν απίστευτη σκληρότητα, με αποτέλεσμα να διαγραφούν και από το ίδιο το ΚΚΕ».

Οι διαγραφές, οι καθαιρέσεις ακόμη και οι φυλακίσεις όσων το «παράκαναν» δεν αναιρεί βέβαια, σε καμία περίπτωση, την μεθοδευμένη κεντρικά βία και τρομοκρατία που άσκησαν οι οργανώσεις του ΚΚΕ, όσο και αν κάτι τέτοιο όπως ειπώθηκε αποτέλεσε και αποτελεί ακόμη «απαγορευμένο έδαφος» για σημαντική μερίδα ιστοριογράφων.

«Πόσοι απ' αυτούς που δολοφονήθηκαν, φυλακίστηκαν και ταλαιπωρήθηκαν είχαν συνεργασία με τις αρχές κατοχής ή τη δικτατορία Μεταξά και πόσοι απλώς τιμωρήθηκαν για την ταξική τους καταγωγή ή τις πολιτικές τους πεποιθήσεις είναι πολύ δύσκολο να διακριβωθεί και σήμερα, 65 χρόνια μετά, μάλλον είναι και άνευ νοήματος. Μέσα στη γενική ανάφλεξη της Δεκεμβριανής σύγκρουσης το ΚΚΕ βρίσκει την ευκαιρία να κλείσει –όπως αρμόζει σε ένα σταλινικό κόμμα– τους λογαριασμούς του με τους τροτσκιστές, τους αρχειομαρξιστές, τους αντιφρονούντες συνδικαλιστές και όσους κομμουνιστές διαφώνησαν κατά καιρούς με την πολιτική του. Εκατοντάδες συλλαμβάνονται από την ΟΠΛΑ και εκτελούνται μαζί με τους "ταξικούς εχθρούς"».

Στη συνέχεια ο συγγραφέας αναφέρεται στο ζήτημα των 12.000 περίπου ομήρων που χρησιμοποίησε ως ασπίδα το ΚΚΕ στην αποχώρηση των ηττημένων δυνάμεων του από την Αθήνα, ενώ προχωρά και σε μια γενικότερη αποτίμηση της δράσης της ΟΠΛΑ.

Το κεφάλαιο κλείνει με ορισμένες ακόμη υποενότητες με τους τίτλους ***Επίλογος για τα Δεκεμβριανά, Θεσσαλονίκη, Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1944***, και ***Σιάντος, Ιωαννίδης, Παπανδρέου: οι πρωταγωνιστές της σύγκρουσης που χάραξε την πορεία της χώρας για τα επόμενα 30 χρόνια.***

Στο ***έκτο κεφάλαιο*** με τον τίτλο ***Συγκριτική Μελέτη Γαλλία, Βέλγιο, Ιταλία, Ελλάδα, 1944***, ο συγγραφέας επιχειρεί πολύ συνοπτικά να περιγράψει τι έγινε στην Γαλλία, στο Βέλγιο και δευτερευόντως στην Ιταλία με το θέμα του αφοπλισμού των αντάρτικων δυνάμεων.

Στο ***έβδομο*** και τελευταίο κεφάλαιο με τον τίτλο ***1945-1946*** ο Σάκης Μουμτζής

Είναι δεδομένη και με κάθε ευκαιρία, γίνεται γνωστή από τη πλευρά μας, η σημασία που δίνουμε στους τομείς παραγωγής και διακίνησης τροφίμων και όλα τα εξαρτώμενα με εκείνη σημεία, όπως σπόροι και τρόποι/μέθοδοι παραγωγής. Αυτή μας η «εμμονή» παραμένει αμείωτη, τόσο γιατί υπάρχουν συνεχώς νέα δεδομένα στη γεωργία και στο τρόφιμο, αλλά, επίσης, επειδή παρατηρείται να αναπτύσσεται μια αρθρογραφία στον τύπο –έντυπο και ηλεκτρονικό– στη βάση υποτίμησης και απαξίωσης της κάθε κριτικής άποψης και θέσης στις αποφάσεις των κυρίαρχων πολυεθνικών.

Στα περισσότερα κείμενα που γράφονται απλά για να απαξιώσουν, καταλήγουν στο να στοιβάζονται όλα μαζί: διαφορετικές μη κυρίαρχες απόψεις, λούμπεν δημοσιογραφία, ακροδεξιά παράσιτα τύπου Σώρρα και ό,τι κατεβάσει η κούτρα τους. Τελευταίο παράδειγμα η κ. Γιούλη Επτακοίλη στη «Καθημερινή» (15/01/2017 - Τι τρώνε οι «κυρίαρχοι του κόσμου»;) όπου σημειώνει: *«Ζούμε σε κοινωνίες που έχουν γίνει εξαιρετικά περίπλοκες. Η αδυναμία κατανόησης και ένταξης του εαυτού μας μέσα σ' έναν τόσο σύνθετο κόσμο οδηγεί ολοένα συχνότερα τα τελευταία χρόνια –τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό– σε «παρηγορητικές» ερμηνείες. Που πάντα είναι οι πιο απλοϊκές και σχεδόν πάντα φλερτάρουν με τη συνωμοσιολογία· [...] Από το πεδίο της συνωμοσιολογίας δεν θα μπορούσε να λείπει ο διατροφικός τομέας».*

Συμφωνούμε ότι υπάρχει πεδίο λαμπρό για την ανάπτυξη λογής-λογής «συνωμοσιολογίας» για κάθε κλάδο και συχνά πολλοί δεν προσπαθούν να ερμηνεύσουν και να αναλύσουν τις καταστάσεις «ορθολογικά» αλλά αποδεχόμενοι, υπό καθεστώς παραίτησης, μια άλλη εικονική πραγματικότητα. Συνεχίζει,

ερευνήτρια δημοσιογράφο και ντοκυμαντερίστα, που έχει ασχοληθεί αναλυτικά με την εταιρεία Monsanto. Ο οποιοσδήποτε μπορεί ελεύθερα να παρακολουθήσει διαδικτυακά το ντοκυμαντέρ της για τη Monsanto. Στο συγκεκριμένο απόσπασμα, που παραθέτει η δημοσιογράφος, δεν διαπιστώνεται ο Ταγκίεφ να κατατάσσει την Μ.Μ. Ρομπέν στους «αλλοπαρμένους συνωμοσιολόγους της οικολογίας», αλλά αυτό δεν την εμποδίζει να καταλήξει στο εξής: *«Η ρητορική είναι σχεδόν πάντα η ίδια. Οι απόκρυφες δυνάμεις, οι κακές πολυεθνικές, οι κακές εταιρείες που εμπορεύονται λιπάσματα, οι κακοί μεγάλοι παραγωγοί, οι υπόγειες διασυνδέσεις με τις χρηματιστηριακές εταιρείες, τις σκοτεινές πολιτικές δυνάμεις, τους πανίσχυρους του πλανήτη που κινούν τα νήματα. Η καχυποψία, η κατασκευή εχθρών, η πίστη σε απίστευτες θεωρίες, είναι ένα ασφαλές καταφύγιο για όσους δεν διαθέτουν τα απαραίτητα εργαλεία ερμηνείας και αποκωδικοποίησης του σύγχρονου κόσμου. Δυστυχώς, είναι πολλοί. Είτε πρόκειται για την 9/11 και τα τρόφιμα είτε για τα δισεκατομμύρια του Σώρρα».*

Πραγματικά θα αδυνατούσαμε να αντιληφθούμε το άλμα από τη κριτική στις πρακτικές των πολυεθνικών της αγροδιατροφής στον Σώρρα, εάν δεν ήμασταν μαθημένοι από τα δημοσιεύματα το τελευταίο διάστημα. Συνηθίσαμε... Θεωρούμε, ωστόσο, άκρως επικίνδυνο κάποιος που έχει διαβάσει μελέτες και έρευνες που επιχειρηματολογούν ενάντια σε συγκεκριμένες επιλογές των εταιρειών να αναρωτιέται εάν είναι ακόμη ένα ευκολόπιστο χαϊβάνι, όπως τόσοι και τόσοι που ακολουθούν τον Σώρρα. Και αυτές οι γενικεύσεις και ομαδοποιήσεις, επιδεικνύοντας έναν ελιτισμό σκέψης, που αφ' υψηλού αντιμετωπίζονται όσοι διαφωνούν αντιμετωπίζονται ως «ολίγον ελαφρό-

σαν, αλλά και από τις απολογίες των κατηγορουμένων στις δίκες που έγιναν από το 1945 έως και το 1947, εκτός από τόπος κράτησης και ταλαιπωριών ήταν και τόπος εκτελέσεων. Κάθε στρατοπεδάρχης ήταν κυρίαρχος επί της ζωής των κρατουμένων. Κάποιοι απ' αυτούς έδειξαν απίστευτη σκληρότητα, με αποτέλεσμα να διαγραφούν και από το ίδιο το ΚΚΕ».

Οι διαγραφές, οι καθαιρέσεις ακόμη και οι φυλακίσεις όσων το «παράκαναν» δεν αναιρεί βέβαια, σε καμία περίπτωση, την μεθοδευμένη κεντρικά βία και τρομοκρατία που άσκησαν οι οργανώσεις του ΚΚΕ, όσο και αν κάτι τέτοιο όπως ειπώθηκε αποτέλεσε και αποτελεί ακόμη «απαγορευμένο έδαφος» για σημαντική μερίδα ιστοριογράφων.

«***Πόσοι απ' αυτούς που δολοφονήθηκαν, φυλακίστηκαν και ταλαιπωρήθηκαν είχαν συνεργασία με τις αρχές κατοχής ή τη δικτατορία Μεταξά και πόσοι απλώς τιμωρήθηκαν για την ταξική τους καταγωγή ή τις πολιτικές τους πεποιθήσεις είναι πολύ δύσκολο να διακριβωθεί και σήμερα, 65 χρόνια μετά, μάλλον είναι και άνευ νοήματος. Μέσα στη γενική ανάφλεξη της Δεκεμβριανής σύγκρουσης το ΚΚΕ βρίσκει την ευκαιρία να κλείσει –όπως αρμόζει σε ένα σταλινικό κόμμα– τους λογαριασμούς του με τους τροτσκιστές, τους αρχειομαρξιστές, τους αντιφρονούντες συνδικαλιστές και όσους κομμουνιστές διαφώνησαν κατά καιρούς με την πολιτική του. Εκατοντάδες συλλαμβάνονται από την ΟΠΛΑ και εκτελούνται μαζί με τους "ταξικούς εχθρούς"***».

Στη συνέχεια ο συγγραφέας αναφέρεται στο ζήτημα των 12.000 περίπου ομήρων που χρησιμοποίησε ως ασπίδα το ΚΚΕ στην αποχώρηση των ηττημένων δυνάμεων του από την Αθήνα, ενώ προχωρά και σε μια γενικότερη αποτίμηση της δράσης της ΟΠΛΑ.

Το κεφάλαιο κλείνει με ορισμένες ακόμη υποενότητες με τους τίτλους ***Επίλογος για τα Δεκεμβριανά, Θεσσαλονίκη, Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1944***, και ***Σιάντος, Ιωαννίδης, Παπανδρέου: οι πρωταγωνιστές της σύγκρουσης που χάραξε την πορεία της χώρας για τα επόμενα 30 χρόνια.***

Στο ***έκτο κεφάλαιο*** με τον τίτλο ***Συγκριτική Μελέτη Γαλλία, Βέλγιο, Ιταλία, Ελλάδα, 1944***, ο συγγραφέας επιχειρεί πολύ συνοπτικά να περιγράψει τι έγινε στην Γαλλία, στο Βέλγιο και δευτερευόντως στην Ιταλία με το θέμα του αφοπλισμού των αντάρτικων δυνάμεων.

Στο ***έβδομο*** και τελευταίο κεφάλαιο με τον τίτλο ***1945-1946*** ο Σάκης Μουμτζής αναφέρεται στο χρονικό διάστημα από την συμφωνία της Βάρκιζας έως και το δημοψήφισμα της 1ης Σεπτεμβρίου 1946, θεωρώντας την περίοδο αυτή ίσως το κρισιμότερο διάστημα της μεταπολεμικής περιόδου.

Ο συγγραφέας διαφωνεί ρητά με τις απόψεις, που έχουν διατυπωθεί επανειλημμένα και από διαφορετικές πλευρές, ότι η μόνη δυνατότητα του ΚΚΕ ήταν να εγκολπωθεί κεντρικά τον εμφύλιο πόλεμο που ξεκίνησε «η επαρχιακή εκδοχή της αριστεράς».

Έτσι, υποστηρίζει, ότι «*η λευκή τρομοκρατία ήταν ένα υπαρκτό πολιτικό φαινόμενο, περιορισμένο όμως σε συγκεκριμένες περιοχές της υπαίθρου και ως εκ τούτου μειωμένης πολιτικής εμβέλειας. Άλλωστε οι ασύντακτες ομάδες της άκρας δεξιάς δραστηριοποιούνταν με όρους προσωπικής πολιτικής βεντέτας, χωρίς καθοδήγηση και χωρίς συγκεκριμένο πολιτικό στόχο. Αργότερα, από τα μέσα του 1946, η δράση τους συντονίστηκε στην προοπτική της επαναφοράς του Γεωργίου Β. Οι ίδιοι οι παράγοντες της δεξιάς παραδέχονταν ότι η ένοπλη δράση των ομάδων του ΚΚΕ δεν μπορούσε να αντιμετωπιστεί από τους ένοπλους της δεξιάς, οι οποίοι δραστηριοποιούμενοι σε διάσπαρτες ομάδες υστερούσαν σε δυναμικότητα απέναντι στους ένοπλους αριστερούς*».

για και στο τρόφιμο, αλλά, επίσης, επειδή παρατηρείται να αναπτύσσεται μια αρθρογραφία στον τύπο –έντυπο και ηλεκτρονικό– στη βάση υποτίμησης και απαξίωσης της κάθε κριτικής άποψης και θέσης στις αποφάσεις των κυρίαρχων πολυεθνικών.

Στα περισσότερα κείμενα που γράφονται απλά για να απαξιώσουν, καταλήγουν στο να στοιβάζονται όλα μαζί: διαφορετικές μη κυρίαρχες απόψεις, λούμπεν δημοσιογραφία, ακροδεξιά παράσιτα τύπου Σώρρα και ό,τι κατεβάσει η κούτρα τους. Τελευταίο παράδειγμα η κ. Γιούλη Επτακοίλη στη «Καθημερινή» (15/01/2017 - Τι τρώνε οι «κυρίαρχοι του κόσμου»;) όπου σημειώνει: «*Ζούμε σε κοινωνίες που έχουν γίνει εξαιρετικά περίπλοκες. Η αδυναμία κατανόησης και ένταξης του εαυτού μας μέσα σ' έναν τόσο σύνθετο κόσμο οδηγεί ολοένα συχνότερα τα τελευταία χρόνια –τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό– σε «παρηγορητικές» ερμηνείες. Που πάντα είναι οι πιο απλοϊκές και σχεδόν πάντα φλερτάρουν με τη συνωμοσιολογία· [...] Από το πεδίο της συνωμοσιολογίας δεν θα μπορούσε να λείπει ο διατροφικός τομέας*».

Συμφωνούμε ότι υπάρχει πεδίο λαμπρό για την ανάπτυξη λογής-λογής «συνωμοσιολογίας» για κάθε κλάδο και συχνά πολλοί δεν προσπαθούν να ερμηνεύσουν και να αναλύσουν τις καταστάσεις «ορθολογικά» αλλά αποδεχόμενοι, υπό καθεστώς παραίτησης, μια άλλη εικονική πραγματικότητα. Συνεχίζει, λοιπόν, η κ. Επτακοίλη: «*Στο βιβλίο του «Σύντομη πραγματεία περί συνωμοσιολογίας», που μόλις κυκλοφόρησε στα ελληνικά από τις εκδόσεις Πατάκη, ο Γάλλος φιλόσοφος και πολιτικός επιστήμονας Πιερ Αντρέ Ταγκιέφ –έχει ασχοληθεί εκτενώς με το θέμα– γράφει: «Η κριτική ορισμένων πρακτικών των πολυεθνικών εταιρειών είναι φυσικά θεμιτή και αναγκαία, στο όνομα της διαφάνειας, της καταπολέμησης του υποσιτισμού και της διατροφικής ασφάλειας. Αλλά, σε αυτό τον τομέα, η κριτική της κατάχρησης εξουσίας ή των αμφίβολων χειρισμών μάς παρασύρει σε κατηγορητήριο εναντίον των "κυρίαρχων του κόσμου", στο οποίο μπορούμε να αναγνωρίσουμε τα βασικά στοιχεία της συνωμοσιολογικής οπτικής. Μια αριστερή μαχητική δημοσιογράφος, η Μαρί-Μονίκ Ρομπέν, σκη-*

«*αλλοπαρμένους συνωμοσιολόγους της οικολογίας*», αλλά αυτό δεν την εμποδίζει να καταλήξει στο εξής: «*Η ρητορική είναι σχεδόν πάντα η ίδια. Οι απόκρυφες δυνάμεις, οι κακές πολυεθνικές, οι κακές εταιρείες που εμπορεύονται λιπάσματα, οι κακοί μεγάλοι παραγωγοί, οι υπόγειες διασυνδέσεις με τις χρηματιστηριακές εταιρείες, τις σκοτεινές πολιτικές δυνάμεις, τους πανίσχυρους του πλανήτη που κινούν τα νήματα. Η καχυποψία, η κατασκευή εχθρών, η πίστη σε απίστευτες θεωρίες, είναι ένα ασφαλές καταφύγιο για όσους δεν διαθέτουν τα απαραίτητα εργαλεία ερμηνείας και αποκωδικοποίησης του σύγχρονου κόσμου. Δυστυχώς, είναι πολλοί. Είτε πρόκειται για την 9/11 και τα τρόφιμα είτε για τα δισεκατομμύρια του Σώρρα*».

Πραγματικά θα αδυνατούσαμε να αντιληφθούμε το άλμα από τη κριτική στις πρακτικές των πολυεθνικών της αγροδιατροφής στον Σώρρα, εάν δεν ήμασταν μαθημένοι από τα δημοσιεύματα το τελευταίο διάστημα. Συνηθίσαμε... Θεωρούμε, ωστόσο, άκρως επικίνδυνο κάποιος που έχει διαβάσει μελέτες και έρευνες που επιχειρηματολογούν ενάντια σε συγκεκριμένες επιλογές των εταιρειών να αναρωτιέται εάν είναι ακόμη ένα ευκολόπιστο χαϊβάνι, όπως τόσοι και τόσοι που ακολουθούν τον Σώρρα. Και αυτές οι γενικεύσεις και ομαδοποιήσεις, επιδεικνύοντας έναν ελιτισμό σκέψης, που αφ' υψηλού αντιμετωπίζονται όσοι διαφωνούν αντιμετωπίζονται ως «ολίγον ελαφρόμυαλοι, ολίγον παραπλανημένοι», βάζοντας στο ίδιο τσουβάλι όσους ασκούν κριτική στις μεγάλες εταιρίες με τους «σωρρικούς», τους φασίστες και τους εθνοφαντασμένους.

Σύμφωνα, όμως, με τη λογική που αναπτύσσεται από τη κ. Επτακοίλη και ο συνάδελφος της Τ. Τέλλογλου, είτε παραπλανήθηκε είτε συνωμοσιολογεί, αφού την ίδια μέρα στην ίδια εφημερίδα έγραφε για τις φαρμακοβιομηχανίες: «*Το 2010,(...) ένα μέρος των δαπανών προώθησης μεταφέρθηκε σε δαπάνες εταιρικής κοινωνικής ευθύνης (μέσω της οποίας, διαφημιστικές κατηύθυναν χρήματα σε* ***«φορείς επίδρασης αποφάσεων»*** *και του* ***Τύπο****) και τις λεγόμενες* ***κλινικές μελέτες. Αυτές αποτελούν μείζον ζήτημα της έρευνας των αμερικανικών αρχών για τη Novartis»*** (επισημάνσεις δικές μας).

συνδικαλιστές και όσους κομμουνιστές διαφώνησαν κατά καιρούς με την πολιτική του. Εκατοντάδες συλλαμβάνονται από την ΟΠΛΑ και εκτελούνται μαζί με τους "ταξικούς εχθρούς"».

Στη συνέχεια ο συγγραφέας αναφέρεται στο ζήτημα των 12.000 περίπου ομήρων που χρησιμοποίησε ως ασπίδα το ΚΚΕ στην αποχώρηση των ηττημένων δυνάμεων του από την Αθήνα, ενώ προχωρά και σε μια γενικότερη αποτίμηση της δράσης της ΟΠΛΑ.

Το κεφάλαιο κλείνει με ορισμένες ακόμη υποενότητες με τους τίτλους ***Επίλογος για τα Δεκεμβριανά, Θεσσαλονίκη, Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1944***, και ***Σιάντος, Ιωαννίδης, Παπανδρέου: οι πρωταγωνιστές της σύγκρουσης που χάραξε την πορεία της χώρας για τα επόμενα 30 χρόνια.***

Στο ***έκτο κεφάλαιο*** με τον τίτλο ***Συγκριτική Μελέτη Γαλλία, Βέλγιο, Ιταλία, Ελλάδα, 1944***, ο συγγραφέας επιχειρεί πολύ συνοπτικά να περιγράψει τι έγινε στην Γαλλία, στο Βέλγιο και δευτερευόντως στην Ιταλία με το θέμα του αφοπλισμού των αντάρτικων δυνάμεων.

Στο ***έβδομο*** και τελευταίο κεφάλαιο με τον τίτλο ***1945-1946*** ο Σάκης Μουμτζής αναφέρεται στο χρονικό διάστημα από την συμφωνία της Βάρκιζας έως και το δημοψήφισμα της 1ης Σεπτεμβρίου 1946, θεωρώντας την περίοδο αυτή ίσως το κρισιμότερο διάστημα της μεταπολεμικής περιόδου.

Ο συγγραφέας διαφωνεί ρητά με τις απόψεις, που έχουν διατυπωθεί επανειλημμένα και από διαφορετικές πλευρές, ότι η μόνη δυνατότητα του ΚΚΕ ήταν να εγκολπωθεί κεντρικά τον εμφύλιο πόλεμο που ξεκίνησε «η επαρχιακή εκδοχή της αριστεράς».

Έτσι, υποστηρίζει, ότι «*η λευκή τρομοκρατία ήταν ένα υπαρκτό πολιτικό φαινόμενο, περιορισμένο όμως σε συγκεκριμένες περιοχές της υπαίθρου και ως εκ τούτου μειωμένης πολιτικής εμβέλειας. Άλλωστε οι ασύντακτες ομάδες της άκρας δεξιάς δραστηριοποιούνταν με όρους προσωπικής πολιτικής βεντέτας, χωρίς καθοδήγηση και χωρίς συγκεκριμένο πολιτικό στόχο. Αργότερα, από τα μέσα του 1946, η δράση τους συντονίστηκε στην προοπτική της επαναφοράς του Γεωργίου Β. Οι ίδιοι οι παράγοντες της δεξιάς παραδέχονταν ότι η ένοπλη δράση των ομάδων του ΚΚΕ δεν μπορούσε να αντιμετωπιστεί από τους ένοπλους της δεξιάς, οι οποίοι δραστηριοποιούμενοι σε διάσπαρτες ομάδες υστερούσαν σε δυναμικότητα απέναντι στους ένοπλους αριστερούς*».

Το κεφάλαιο αυτό περικλείει πλήθος υποενοτήτων με τους τίτλους: ***Τι είναι η πολιτική περιθωριοποίηση του αντιπάλου, Η Βρετανική πολιτική μετά τα Δεκεμβριανά, Συνοπτική περιγραφή της οικονομικής κατάστασης του 1946, Λευκή Τρομοκρατία: οι διαστάσεις της, Αιτήματα της βάσης, επιλογές της ηγεσίας, Οι εκλογές του 1946 και η αποχή, Η εθνικόφρων παράταξη και η λογική της σύγκρουσης, Ήταν υπαρκτή η Σλαβική επιβουλή; Ένας ενδιαφέρων διάλογος: ο Ζέβγος συζητά με τον Κοστόφ, Μπουλκές, Είχε κοινωνικές αιτίες ο εμφύλιος πόλεμος; Διεθνής κατάσταση 1945-1946, Οι αγγλοσοβιετικές σχέσεις διαρκούντος του πολέμου, Ιράν, Νοέμβριος 1945-Μάιος 1946, Η διάσκεψη του Μπρέντον Γουντς και η Σοβιετική Ένωση*** και τέλος ***Το γερμανικό πρόβλημα- μερικά σχόλια.***

Συσπείρωση Αναρχικών

του εαυτού μας μέσα σ' έναν τόσο σύνθετο κόσμο οδηγεί ολοένα συχνότερα τα τελευταία χρόνια –τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό– σε «παρηγορητικές» ερμηνείες. Που πάντα είναι οι πιο απλοϊκές και σχεδόν πάντα φλερτάρουν με τη συνωμοσιολογία· [...] Από το πεδίο της συνωμοσιολογίας δεν θα μπορούσε να λείπει ο διατροφικός τομέας».

Συμφωνούμε ότι υπάρχει πεδίο λαμπρό για την ανάπτυξη λογής-λογής «συνωμοσιολογίας» για κάθε κλάδο και συχνά πολλοί δεν προσπαθούν να ερμηνεύσουν και να αναλύσουν τις καταστάσεις «ορθολογικά» αλλά αποδεχόμενοι, υπό καθεστώς παραίτησης, μια άλλη εικονική πραγματικότητα. Συνεχίζει, λοιπόν, η κ. Επτακοίλη: *«Στο βιβλίο του «Σύντομη πραγματεία περί συνωμοσιολογίας», που μόλις κυκλοφόρησε στα ελληνικά από τις εκδόσεις Πατάκη, ο Γάλλος φιλόσοφος και πολιτικός επιστήμονας Πιερ Αντρέ Ταγκιέφ –έχει ασχοληθεί εκτενώς με το θέμα– γράφει: «Η κριτική ορισμένων πρακτικών των πολυεθνικών εταιρειών είναι φυσικά θεμιτή και αναγκαία, στο όνομα της διαφάνειας, της καταπολέμησης του υποσιτισμού και της διατροφικής ασφάλειας. Αλλά, σε αυτό τον τομέα, η κριτική της κατάχρησης εξουσίας ή των αμφίβολων χειρισμών μάς παρασύρει σε κατηγορητήριο εναντίον των "κυρίαρχων του κόσμου", στο οποίο μπορούμε να αναγνωρίσουμε τα βασικά στοιχεία της συνωμοσιολογικής οπτικής. Μια αριστερή μαχητική δημοσιογράφος, η Μαρί-Μονίκ Ρομπέν, σκηνοθέτρια ντοκυμανταίρ για τη γεωργία –η οποία, κατά τη γνώμη της, βρίσκεται στα χέρια ανεύθυνων και κυνικών ανθρώπων– και οπαδός της «αγροοικολογίας», στηλιτεύει με πάθος τις πολυεθνικές εταιρείες και τις μεθόδους κερδοφορίας τους. Συγχρόνως, προσπαθεί να αποκαλύψει και να διαλύσει τα διεστραμμένα συστήματα και τις χειριστικές λειτουργίες που αποτελούν μέρος των απόκρυφων δυνάμεων κυριαρχίας».*

Ο Ταγκιέφ αναφέρεται σε μια πολύ γνωστή

Πραγματικά θα αδυνατούσαμε να αντιληφθούμε το άλμα από τη κριτική στις πρακτικές των πολυεθνικών της αγροδιατροφής στον Σώρρα, εάν δεν ήμασταν μαθημένοι από τα δημοσιεύματα το τελευταίο διάστημα. Συνηθίσαμε... Θεωρούμε, ωστόσο, άκρως επικίνδυνο κάποιος που έχει διαβάσει μελέτες και έρευνες που επιχειρηματολογούν ενάντια σε συγκεκριμένες επιλογές των εταιρειών να αναρωτιέται εάν είναι ακόμη ένα ευκολόπιστο χαϊβάνι, όπως τόσοι και τόσοι που ακολουθούν τον Σώρρα. Και αυτές οι γενικεύσεις και ομαδοποιήσεις, επιδεικνύοντας έναν ελιτισμό σκέψης, που αφ' υψηλού αντιμετωπίζονται όσοι διαφωνούν αντιμετωπίζονται ως «ολίγον ελαφρόμυαλοι, ολίγον παραπλανημένοι», βάζοντας στο ίδιο τσουβάλι όσους ασκούν κριτική στις μεγάλες εταιρίες με τους «σωρρικούς», τους φασίστες και τους εθνοφαντασμένους.

Σύμφωνα, όμως, με τη λογική που αναπτύσσεται από τη κ. Επτακοίλη και ο συνάδελφος της Τ. Τέλλογλου, είτε παραπλανήθηκε είτε συνωμοσιολογεί, αφού την ίδια μέρα στην ίδια εφημερίδα έγραφε για τις φαρμακοβιομηχανίες: «*Το 2010,(...) ένα μέρος των δαπανών προώθησης μεταφέρθηκε σε δαπάνες εταιρικής κοινωνικής ευθύνης (μέσω της οποίας, διαφημιστικές κατηύθυναν χρήματα σε* ***«φορείς επίδρασης αποφάσεων»*** *και τον* ***Τύπο)*** *και τις λεγόμενες* ***κλινικές μελέτες. Αυτές αποτελούν μείζον ζήτημα της έρευνας των αμερικανικών αρχών για τη Novartis»*** (επισημάνσεις δικές μας).

Είναι οξύμωρο να πιστεύει κάποιος ότι οι διώξεις κρατικών αρχών κατά εταιρειών αγροδιατροφής (βλέπε Monsanto), φαρμακευτικών (βλέπε Novartis), αυτοκινητοβιομηχανιών (βλέπε VW) είναι προϊόν συνωμοσιολογίας. **Είναι, απλούστατα, προϊόν υπερεθνικών ανταγωνισμών, αγώνας υποκλοπών και βιομηχανικής κατασκοπείας, όπου η κάθε πλευρά προσπαθεί να στριμώξει τον «αντίπαλο».** Ένας αδηφάγος ενδοκαπιταλιστικός αγώνας με τις εξάρσεις και τις εντάσεις

του, ο οποίος ενίοτε «βγάζει τα άπλυτα στη φόρα» και όπου αποδεικνύονται οι λογικές και πρακτικές των ισχυρών. Πρόσφατα, οι New York Times ασχολήθηκαν λεπτομερώς με το κεφάλαιο *ζάχαρη* στη διατροφή του ανθρώπου (*How the Sugar Industry Shifted Blame to Fat, 12.09.16-NYT*). **Τελευταία, ερευνητής στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια ανακάλυψε εσωτερικά έγγραφα βιομηχανίας ζάχαρης, που φανερώνουν ότι για πέντε δεκαετίες πολλές από τις διατροφικές συστάσεις και έρευνες, που εξέταζαν τη σχέση της διατροφής με τις καρδιακές παθήσεις, διαμορφώνονταν σε μεγάλο βαθμό από τη βιομηχανία ζάχαρης.** «Ήταν σε θέση να εκτροχιάζουν τη συζήτηση σχετικά με τη ζάχαρη για δεκαετίες», δήλωσε ο Stanton Glantz, καθηγητής ιατρικής στο U.C.S.F. και συγγραφέας του JAMA Internal Medicine. Τα έγγραφα δείχνουν ότι το Sugar Foundation, κατέβαλε, το 1967, σε τρεις επιστήμονες του Harvard από 50.000$ για να δημοσιεύσουν αναθεώρηση έρευνας σχετικά με τη ζάχαρη, το λίπος και τις καρδιακές παθήσεις. Το άρθρο, το οποίο δημοσιεύθηκε στο διάσημο περιοδικό New England Journal of Medicine, ελαχιστοποιούσε τη σύνδεση μεταξύ της ζάχαρης και την υγεία της καρδιάς και έριχνε συκοφαντίες για το ρόλο των κορεσμένων λιπαρών. Πέρυσι, ένα άρθρο στην εφημερίδα των «The New York Times» αποκάλυψε ότι η Coca-Cola, είχε παράσχει εκατομμύρια δολάρια σε ερευνητές για χρηματοδότηση ώστε να υποβαθμιστεί η σχέση μεταξύ ζαχαρούχων ποτών και παχυσαρκίας.

Τα έγγραφα δείχνουν, λοιπόν, ότι το 1964, ο John Hickson, κορυφαίο στέλεχος της βιομηχανίας ζάχαρης, συζήτησε ένα σχέδιο με άλλους αυτής της βιομηχανίας τρόπους για να επηρεασθεί η κοινή γνώμη «μέσα από την έρευνα». Εκείνη την εποχή, μελέτες είχαν αρχίσει να δείχνουν τη σχέση μεταξύ δίαιτας υψηλής περιεκτικότητας σε ζάχαρη και υψηλών ποσοστών καρδιακών παθήσεων σε όλη τη χώρα. Μερικές δεκαετίες αργότερα, άλλες μελέτες δείχνουν ότι η ζάχαρη είναι η νέα κοκαΐνη και όσοι κάνουν υπερκατανάλωση θα πρέπει να αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο όπως και άλλοι χρήστες ναρκωτικών. Σύμφωνα με τους ερευνητές του Queensland University of Technology (QUT), η υπερβολική κατανάλωση ζάχαρης αυξάνει τα επίπεδα ντοπαμίνης όπως η κοκαΐνη. Η μακροχρόνια κατανάλωση ζάχαρης προκαλεί τελικά μείωση των επιπέδων ντοπαμίνης. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα οι άνθρωποι να πρέπει να καταναλώνουν όλο και περισσότερη ζάχαρη, ώστε να φτάσουν σε εκείνα τα επίπεδα για να μην πάθουν κατάθλιψη. Επίσης, άλλοι ερευνητές, έδειξαν ότι η χρόνια χρήση σακχαρόζης μπορεί να προκαλέσει διατροφικές διαταραχές, καθώς και **την αλλαγή της συμπεριφοράς των ατόμων.**

Αλλά η πικρή ιστορία της ζάχαρης δεν ξεκινά τη δεκαετία του '60, αλλά μερικούς αιώνες ενωρίτερα (εισήχθη στην Ευρώπη τον 12ο αι.) όταν ο «λευκός χρυσός», που είχε συναρπάσει την τότε ευρωπαϊκή «ελίτ» και

GROUP OF SLAVE-CHILDREN ON BOARD THE "DAPHNE."

πολύτιμα γουναρικά από τους Ινδιάνους της Βόρειας Αμερικής και να τα πουλήσει πανάκριβα στην Ευρώπη. Το διεθνές εμπόριο άρχισε να μπαίνει σε σταθερές βάσεις, με τη Βρετανία να ηγείται σε αυτήν την κατεύθυνση. Άλλωστε, είναι εκείνοι που κατάφεραν να καταστήσουν την εκμετάλλευση της ζάχαρης και της μελάσσας μονοπώλιο και το 1733 νομοθέτησαν και επέβαλαν υψηλό φόρο στη ζάχαρη και στη μελάσσα που προερχόταν από οποιαδήποτε τρίτη χώρα, πλην των αποικιών της Καραϊβικής. Εν τω μεταξύ, η Γαλλία είχε αναπτύξει μεγάλη βιομηχανία στον τομέα της επεξεργασίας της ζάχαρης, αφού εισαγόταν ανεπεξέργαστη στην Ευρώπη. Όταν, λοιπόν, οι βρετανοί επέβαλλαν εμπάργκο στην εισαγωγή ζάχαρης, αναπτύχθηκαν έρευνες ώστε να εξαχθεί ζάχαρη όχι μόνο μέσω του σακχαροκάλαμου, αλλά και από τα τεύτλα. Προς τα τέλη του 18ου αι. τα κα-

του, ο οποίος ενίοτε «βγάζει τα άπλυτα στη φόρα» και όπου αποδεικνύονται οι λογικές και πρακτικές των ισχυρών. Πρόσφατα, οι New York Times ασχολήθηκαν λεπτομερώς με το κεφάλαιο *ζάχαρη* στη διατροφή του ανθρώπου (*How the Sugar Industry Shifted Blame to Fat, 12.09.16-NYT*). **Τελευταία, ερευνητής στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια ανακάλυψε εσωτερικά έγγραφα βιομηχανίας ζάχαρης, που φανερώνουν ότι για πέντε δεκαετίες πολλές από τις διατροφικές συστάσεις και έρευνες, που εξέταζαν τη σχέση της διατροφής με τις καρδιακές παθήσεις, διαμορφώνονταν σε μεγάλο βαθμό από τη βιομηχανία ζάχαρης.** «Ήταν σε θέση να εκτροχιάζουν τη συζήτηση σχετικά με τη ζάχαρη για δεκαετίες», δήλωσε ο Stanton Glantz, καθηγητής ιατρικής στο U.C.S.F. και συγγραφέας του JAMA Internal Medicine. Τα έγγραφα δείχνουν ότι το Sugar Foundation, κατέβαλε, το 1967, σε τρεις επιστήμονες του Harvard από 50.000$ για να δημοσιεύσουν ανασκόπηση έρευνας σχετικά με τη ζάχαρη, το λίπος και τις καρδιακές παθήσεις. Το άρθρο, το οποίο δημοσιεύθηκε στο διάσημο περιοδικό New England Journal of Medicine, ελαχιστοποιούσε τη σύνδεση μεταξύ της ζάχαρης και την υγεία της καρδιάς και έριχνε συκοφαντίες για το ρόλο των κορεσμένων λιπαρών. Πέρυσι, ένα άρθρο στην εφημερίδα των «The New York Times» αποκάλυψε ότι η Coca-Cola, είχε παράσχει εκατομμύρια δολάρια σε ερευνητές για χρηματοδότηση ώστε να υποβαθμιστεί η σχέση μεταξύ ζαχαρούχων ποτών και παχυσαρκίας.

Τα έγγραφα δείχνουν, λοιπόν, ότι το 1964, ο John Hickson, κορυφαίο στέλεχος της βιομηχανίας ζάχαρης, συζήτησε ένα σχέδιο με άλλους αυτής της βιομηχανίας τρόπους για να επηρεασθεί η κοινή γνώμη «μέσα από την έρευνα». Εκείνη την εποχή, μελέτες είχαν αρχίσει να δείχνουν τη σχέση μεταξύ δίαιτας υψηλής περιεκτικότητας σε ζάχαρη και υψηλών ποσοστών καρδιακών παθήσεων σε όλη τη χώρα. Μερικές δεκαετίες αργότερα, άλλες μελέτες δείχνουν ότι η ζάχαρη είναι η νέα κοκαΐνη και όσοι κάνουν υπερκατανάλωση θα πρέπει να αντι-

ωση των επιπέδων ντοπαμίνης. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα οι άνθρωποι να πρέπει να καταναλώνουν όλο και περισσότερη ζάχαρη, ώστε να φτάσουν σε εκείνα τα επίπεδα για να μην πάθουν κατάθλιψη. Επίσης, άλλοι ερευνητές, έδειξαν ότι η χρόνια χρήση σακχαρόζης μπορεί να προκαλέσει διατροφικές διαταραχές, καθώς και **την αλλαγή της συμπεριφοράς των ατόμων.**

Αλλά η πικρή ιστορία της ζάχαρης δεν ξεκινά τη δεκαετία του '60, αλλά μερικούς αιώνες ενωρίτερα (εισήχθη στην Ευρώπη τον 12° αι.) όταν ο «λευκός χρυσός», που είχε συναρπάσει την τότε ευρωπαϊκή «ελίτ» και επωλείτο στα φαρμακεία σε πολύ υψηλή τιμή, συνδέθηκε με την αποικιοκρατία. Με την ανακάλυψη του Νέου Κόσμου, όπου το κλίμα ήταν θερμότερο και ευνοούσε την καλλιέργεια τού ζαχαροκάλαμου, οι αποικιοκράτες δεν άφησαν την ευκαιρία ανεκμετάλλευτη, καθώς δημιούργησαν φυτείες, στις οποίες εργάζονταν σκλάβοι. Μάλιστα, η ζάχαρη αποτέλεσε μια από τις αιτίες για την αύξηση του δουλεμπορίου ανθρώπων που επιστρατεύονταν στην καλλιέργεια και τη συγκομιδή της ζάχαρης. Οι Πορτογάλοι, για παράδειγμα, μετέφεραν τους καταδίκους των φυλακών τους στην Βραζιλία προκειμένου να δουλέψουν

GROUP OF SLAVE-CHILDREN ON BOARD THE "DAPHNE."

ταλλευση της ζάχαρης και της μελάσσας μονοπώλιο και το 1733 νομοθέτησαν και επέβαλαν υψηλό φόρο στη ζάχαρη και στη μελάσσα που προερχόταν από οποιαδήποτε τρίτη χώρα, πλην των αποικιών της Καραϊβικής. Εν τω μεταξύ, η Γαλλία είχε αναπτύξει μεγάλη βιομηχανία στον τομέα της επεξεργασίας της ζάχαρης, αφού εισαγόταν ανεπεξέργαστη στην Ευρώπη. Όταν, λοιπόν, οι βρετανοί επέβαλλαν εμπάργκο στην εισαγωγή ζάχαρης, αναπτύχθηκαν έρευνες ώστε να εξαχθεί ζάχαρη όχι μόνο μέσω του σακχαροκαλάμου, αλλά και από τα τεύτλα. Προς τα τέλη του 18ου αι. τα κατάφεραν και ξεκίνησε η μαζική καλλιέργεια τεύτλων και αργότερα στην Ελλάδα.

Η ένταση και το πλήθος των κειμένων που στρέφονται απαξιωτικά και παραπλανητικά σε όσους προσπαθούν να διαφοροποιηθούν, στο μέτρον του δυνατού, από τις κυρίαρχες επιταγές συνάδει με την περίοδο ανακατατάξεων και αναδιάταξης που εφαρμόζεται από την πολιτική και οικονομική ελίτ παγκοσμίως. Οφείλουμε να συνεχίσουμε να πορευόμαστε με ελεύθερη (και άρα κριτική) σκέψη γνωρίζοντας ότι πρέπει να είμαστε ταυτόχρονα προσεκτικότεροι, αφού οι κακοτοπιές είναι πολλές. Το διαδίκτυο, ιδιαίτερα, προσφέρεται για

ότι για πέντε δεκαετίες πολλές από τις διατροφικές συστάσεις και έρευνες, που εξέταζαν τη σχέση της διατροφής με τις καρδιακές παθήσεις, διαμορφώνονταν σε μεγάλο βαθμό από τη βιομηχανία ζάχαρης.** «Ήταν σε θέση να εκτροχιάζουν τη συζήτηση σχετικά με τη ζάχαρη για δεκαετίες», δήλωσε ο Stanton Glantz, καθηγητής ιατρικής στο U.C.S.F. και συγγραφέας του JAMA Internal Medicine. Τα έγγραφα δείχνουν ότι το Sugar Foundation, κατέβαλε, το 1967, σε τρεις επιστήμονες του Harvard από 50.000$ για να δημοσιεύσουν αναθεώρηση έρευνας σχετικά με τη ζάχαρη, το λίπος και τις καρδιακές παθήσεις. Το βαθμιστεί η σχέση μεταξύ ζαχαρούχων ποτών και παχυσαρκίας.

Τα έγγραφα δείχνουν, λοιπόν, ότι το 1964, ο John Hickson, κορυφαίο στέλεχος της βιομηχανίας ζάχαρης, συζήτησε ένα σχέδιο με άλλους αυτής της βιομηχανίας τρόπους για να επηρεασθεί η κοινή γνώμη «μέσα από την έρευνα». Εκείνη την εποχή, μελέτες είχαν αρχίσει να δείχνουν τη σχέση μεταξύ δίαιτας υψηλής περιεκτικότητας σε ζάχαρη και υψηλών ποσοστών καρδιακών παθήσεων σε όλη τη χώρα. Μερικές δεκαετίες αργότερα, άλλες μελέτες δείχνουν ότι η ζάχαρη είναι η νέα κοκαΐνη και όσοι κάνουν υπερκατανάλωση θα πρέπει να αντι-

GROUP OF SLAVE-CHILDREN ON BOARD THE "DAPHNE."

ώνες ενωρίτερα (εισήχθη στην Ευρώπη τον 12ο αι.) όταν ο «λευκός χρυσός», που είχε συναρπάσει την τότε ευρωπαϊκή «ελίτ» και επωλείτο στα φαρμακεία σε πολύ υψηλή τιμή, συνδέθηκε με την αποικιοκρατία. Με την ανακάλυψη του Νέου Κόσμου, όπου το κλίμα ήταν θερμότερο και ευνοούσε την καλλιέργεια τού ζαχαροκάλαμου, οι αποικιοκράτες δεν άφησαν την ευκαιρία ανεκμετάλλευτη, καθώς δημιούργησαν φυτείες, στις οποίες εργάζονταν σκλάβοι. Μάλιστα, η ζάχαρη αποτέλεσε μια από τις αιτίες για την αύξηση του δουλεμπορίου ανθρώπων που επιστρατεύονταν στην καλλιέργεια και τη συγκομιδή της ζάχαρης. Οι Πορτογάλοι, για παράδειγμα, μετέφεραν τους καταδίκους των φυλακών τους στην Βραζιλία προκειμένου να δουλέψουν στις φυτείες του σακχαροκαλάμου. Στα μέσα του 16ου αιώνα, η βασίλισσα της Αγγλίας Ελισάβετ καθιέρωσε και επίσημα το δουλεμπόριο, και δημιούργησε κρατικό μονοπώλιο σκλαβοπάζαρου από τη Δυτική Αφρική.

Οι Άγγλοι, με την προσάρτηση των δυτικών Ινδιών, περιοχές πλούσιες στη καλλιέργεια σακχαροκαλάμου, άρχισαν να επεξεργάζονται τον χυμό του για να παρασκευάσουν ρούμι, ένα επίσης πολύ επικερδές αλκοολούχο ποτό. Με ρούμι αξίας μίας πένας, μπορούσε κανείς να αγοράσει έρευνες ώστε να εξαχθεί ζάχαρη όχι μόνο μέσω του σακχαροκαλάμου, αλλά και από τα τεύτλα. Προς τα τέλη του 18ου αι. τα κατάφεραν και ξεκίνησε η μαζική καλλιέργεια τεύτλων και αργότερα στην Ελλάδα.

Η ένταση και το πλήθος των κειμένων που στρέφονται απαξιωτικά και παραπλανητικά σε όσους προσπαθούν να διαφοροποιηθούν, στο μέτρον του δυνατού, από τις κυρίαρχες επιταγές συνάδει με την περίοδο ανακατατάξεων και αναδιάταξης που εφαρμόζεται από την πολιτική και οικονομική ελίτ παγκοσμίως. Οφείλουμε να συνεχίσουμε να πορευόμαστε με ελεύθερη (και άρα κριτική) σκέψη γνωρίζοντας ότι πρέπει να είμαστε ταυτόχρονα προσεκτικότεροι, αφού οι κακοτοπιές είναι πολλές. Το διαδίκτυο, ιδιαίτερα, προσφέρεται για τέτοιες, αφού οι κατασκευαστές «ψευδών ειδήσεων» παρασκευάζουν το οπλοστάσιο των ισχυρών πολυεθνικών. Αφήνουν να αναπαράγεται μια «ψευδής είδηση» για καιρό και την κατάλληλη χρονική στιγμή αποδεικνύουν ότι η Χ, Ψ μελέτη/είδηση δεν ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα. Στέλνουν, έτσι, το μήνυμα: *μην πιστεύετε κανέναν και καμία, μόνο εμάς*. Μια μορφή ολοκληρωτισμού την οποία ζούμε, δυστυχώς...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Οι αιματηρές διαδηλώσεις κατά της στρατολόγησης στην Νέα Υόρκη τον Ιούλιο του 1863

Ένοπλες συγκρούσεις των εξεγερμένων με τους στρατιώτες στους δρόμους της Νέας Υόρκης.

Οι διαδηλώσεις στρατολόγησης στη Νέα Υόρκη (13 - 16 Ιουλίου 1863), γνωστές τότε ως Εβδομάδα Στρατολόγησης, ήταν βίαιες διαδηλώσεις, που θεωρούνται ευρέως ως το αποκορύφωμα της εκδήλωσης δυσαρέσκειας στους νέους νόμους που ψηφίστηκαν από το Κογκρέσο εκείνο το έτος, για να στρατολογηθούν επιπλέον άνδρες και να πολεμήσουν στον συνεχιζόμενο αμερικανικό Εμφύλιο Πόλεμο. Οι εξαιρετικά βίαιες αυτές ταραχές παραμένουν από τις μεγαλύτερες στην αμερικανική ιστορία, εκτός από τον ίδιο τον τετραετή Εμφύλιο Πόλεμο (1861-1865).

Ο ιδιόμορφος αυτός Εμφύλιος Πόλεμος χαρακτηρίστηκε ως απελευθερωτικός, γιατί ως κύριο πρόσχημα είχε την κατάργηση της δουλείας, όμως τα πράγματα δεν ήταν τόσο απλά όσο παρουσιάστηκαν στα κατοπινά χρόνια. Στην πραγματικότητα τίθετο θέμα επιβίωσης των Ηνωμένων Πολιτειών ως ηνωμένων!!! Είναι αξιοσημείωτο, ότι και πριν και κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου Πολέμου, πραγματοποιούνται απεργίες σε ολόκληρη τη χώρα. Οι εφημερίδες της εποχής καταγράφουν ότι κατά τη διάρκεια του 1863, έχουν απεργήσει εργάτες από σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. Όμως, παρ' ότι ο πόλεμος αυτός χαρακτηρίστηκε απελευθερωτικός, οι εργάτες δέχονταν επιθέσεις από στρατιώτες όταν απεργούσαν, οι Ινδιάνοι σφαγιάζονταν από στρατεύματα των Ηνωμένων Πολιτειών και όσοι τολμούσαν να ασκήσουν κριτική στην πολιτική Λίνκολν φυλακίζονταν με συνοπτικές διαδικασίες και χωρίς δίκη. Ο αριθμός των λεγόμενων πολιτικών κρατουμένων της εποχής έφτανε τις 30.000 περίπου!

Ο, ούτε λίγο ούτε πολύ, καθαγιασμένος πρόεδρος

Και σε αυτό το σημείο ο Λίνκολν κέρδιζε ήδη τον πόλε-

πλήθος εξεγερμένων ξεχύνεται στους δρόμους, καταστρέ-

τον Ιούλιο του 1863

Οι διαδηλώσεις στρατολόγησης στη Νέα Υόρκη (13 - 16 Ιουλίου 1863), γνωστές τότε ως Εβδομάδα Στρατολόγησης, ήταν βίαιες διαδηλώσεις, που θεωρούνται ευρέως ως το αποκορύφωμα της εκδήλωσης δυσαρέσκειας στους νέους νόμους που ψηφίστηκαν από το Κογκρέσο εκείνο το έτος, για να στρατολογηθούν επιπλέον άνδρες και να πολεμήσουν στον συνεχιζόμενο αμερικανικό Εμφύλιο Πόλεμο. Οι εξαιρετικά βίαιες αυτές ταραχές παραμένουν από τις μεγαλύτερες στην αμερικανική ιστορία, εκτός από τον ίδιο τον τετραετή Εμφύλιο Πόλεμο (1861-1865).

Ο ιδιόμορφος αυτός Εμφύλιος Πόλεμος χαρακτηρίστηκε ως απελευθερωτικός, γιατί ως κύριο πρόσχημα είχε την κατάργηση της δουλείας, όμως τα πράγματα δεν ήταν τόσο απλά όσο παρουσιάστηκαν στα κατοπινά χρόνια. Στην πραγματικότητα τίθετο θέμα επιβίωσης των Ηνωμένων Πολιτειών ως ηνωμένων!!! Είναι αξιοσημείωτο, ότι και πριν και κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου Πολέμου, πραγματοποιούνται απεργίες σε ολόκληρη τη χώρα. Οι εφημερίδες της εποχής καταγράφουν ότι κατά τη διάρκεια του 1863, έχουν απεργήσει εργάτες από σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. Όμως, παρ' ότι ο πόλεμος αυτός χαρακτηρίστηκε απελευθερωτικός, οι εργάτες δέχονταν επιθέσεις από στρατιώτες όταν απεργούσαν, οι Ινδιάνοι σφαγιάζονταν από στρατεύματα των Ηνωμένων Πολιτειών και όσοι τολμούσαν να ασκήσουν κριτική στην πολιτική Λίνκολν φυλακίζονταν με συνοπτικές διαδικασίες και χωρίς δίκη. Ο αριθμός των λεγόμενων πολιτικών κρατουμένων της εποχής έφτανε τις 30.000 περίπου!

Ο, ούτε λίγο ούτε πολύ, καθαγιασμένος πρόεδρος Αβραάμ Λίνκολν, μάλλον, δεν είχε ποτέ του εκφράσει σαφή άποψη περί της δουλείας. Ακόμη και η περιβόητη «*Διακήρυξη Χειραφέτησης*» που εκδόθηκε την 1η Ιανουαρίου 1863, εν μέσω του Εμφυλίου Πολέμου, φαίνεται ότι τελικά αποσκοπούσε στο να γύρει αριθμητικά η ζυγαριά υπέρ των Βορείων. Κι αυτό γιατί, αμέσως μετά την ανακοίνωσή της, περί τις 200.000 μαύρων κατατάχτηκαν στις ένοπλες δυνάμεις των Βορείων και στο πλευρό του Αβραάμ Λίνκολν. «Χωρίς τη βοήθεια των μαύρων, ο Βορράς δεν θα μπορούσε να είχε κερδίσει τον πόλεμο τόσο σύντομα και ίσως ακόμη και να τον είχε χάσει», αναφέρει χαρακτηριστικά ο ιστορικός Τζέιμς ΜακΦίρσον. Το κείμενο της «Διακήρυξη Χειραφέτησης» αναφέρει ότι όσοι μαύροι δούλοι βρίσκονται στις περιοχές του Νότου που κατακτά ο Βορράς δεν θα μπορούν να πουληθούν ξανά σαν σκλάβοι. Όπως επισήμαιναν και οι τότε δημοσιογρά-

Ένοπλες συγκρούσεις των εξεγερμένων με τους στρατιώτες στους δρόμους της Νέας Υόρκης.

Και σε αυτό το σημείο ο Λίνκολν κέρδιζε ήδη τον πόλεμο σε ουσία, διότι ήξερε, ότι οι απώλειες κοστίζουν στον Νότο που δεν είχε αποθέματα, ενώ εκείνος διέθετε πολλά. Στα λιμάνια του Βορρά οι νέοι άποικοι που έφθαναν είχαν να διαλέξουν μεταξύ της υποχρεωτικής στράτευσης ή της επιστροφής τους. Για αρκετούς από αυτούς, που έφθαναν σε άθλια κατάσταση από την άλλη άκρη του Ατλαντικού, ο στρατός ήταν μια λύση ένδυσης και σίτισης. Ο Βορράς, μεταξύ 1862 και 1864 κατάφερε να στρατολογήσει μ' αυτόν τον τρόπο περίπου 150.000 επιπλέον στρατιώτες και μετά από τις έκτακτες υποχρεωτικές στρατεύσεις –που προκάλεσαν μεγάλες λαϊκές διαδηλώσεις στην Νέα Υόρκη– άλλους 400.000, παρουσιάζοντας πρόσθετες ενισχύσεις που ισοδυναμούσαν με όλο το αρχικό δυναμικό του Νότου. Η αναλογία 2,5:1 σε ανθρώπινο υλικό υπέρ του Βορρά το 1860, μετετράπη σε 3:1 στα τέλη του 1862 και έφτασε το 10:1 στα τέλη του 1864. Η πορεία προς την

πλήθος εξεγερμένων ξεχύνεται στους δρόμους, καταστρέφοντας το κεντρικό Στρατολογικό Γραφείο της Νέας Υόρκης. Τις επόμενες μέρες, ομάδες λευκών εργατών –στην πλειοψηφία τους Ιρλανδοί– περιφέρονται στην πόλη, καταστρέφοντας κτίρια, εργοστάσια, γραμμές του τραμ και σπίτια. Οι ταραχές που ξεσπούν, με αφορμή την στρατολόγηση, είναι ποικιλόμορφες. Στρέφονται εναντίον των μαύρων, τους οποίους θεωρούν υπεύθυνους για τον πόλεμο που μαστίζει την χώρα, των πλουσίων και των ρεπουμπλικάνων. Αρχικά επιτίθενται στα κέντρα στρατολόγησης, στη συνέχεια σε σπίτια πλουσίων και στο τέλος αρχίζουν να δολοφονούν μαύρους. Περιφέρονται στους δρόμους, προκαλούν κλείσιμο εργοστασίων και στρατολογούν μέλη από τον συγκεντρωμένο κόσμο. Προκαλούν τον ολοσχερή εμπρησμό ενός ορφανοτροφείου που φιλοξενεί τα μαύρα παιδιά της πόλης. Πυροβολούν, καίνε και κρεμούν όσους μαύρους συναντούν στους δρόμους, ενώ

την κατάργηση της δουλείας, όμως τα πράγματα δεν ήταν τόσο απλά όσο παρουσιάστηκαν στα κατοπινά χρόνια. Στην πραγματικότητα τίθετο θέμα επιβίωσης των Ηνωμένων Πολιτειών ως ηνωμένων!!! Είναι αξιοσημείωτο, ότι και πριν και κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου Πολέμου, πραγματοποιούνται απεργίες σε ολόκληρη τη χώρα. Οι εφημερίδες της εποχής καταγράφουν ότι κατά τη διάρκεια του 1863, έχουν απεργήσει εργάτες από σχεδόν όλους τους κλάδους της βιομηχανίας. Όμως, παρ' ότι ο πόλεμος αυτός χαρακτηρίστηκε απελευθερωτικός, οι εργάτες δέχονταν επιθέσεις από στρατιώτες όταν απεργούσαν, οι Ινδιάνοι σφαγιάζονταν από στρατεύματα των Ηνωμένων Πολιτειών και όσοι τολμούσαν να ασκήσουν κριτική στην πολιτική Λίνκολν φυλακίζονταν με συνοπτικές διαδικασίες και χωρίς δίκη. Ο αριθμός των λεγόμενων πολιτικών κρατουμένων της εποχής έφτανε τις 30.000 περίπου!

Ο, ούτε λίγο ούτε πολύ, καθαγιασμένος πρόεδρος Αβραάμ Λίνκολν, μάλλον, δεν είχε ποτέ του εκφράσει σαφή άποψη περί της δουλείας. Ακόμη και η περιβόητη «*Διακήρυξη Χειραφέτησης*» που εκδόθηκε την 1η Ιανουαρίου 1863, εν μέσω του Εμφυλίου Πολέμου, φαίνεται ότι τελικά αποσκοπούσε στο να γύρει αριθμητικά η ζυγαριά υπέρ των Βορείων. Κι αυτό γιατί, αμέσως μετά την ανακοίνωσή της, περί τις 200.000 μαύρων κατατάχτηκαν στις ένοπλες δυνάμεις των Βορείων και στο πλευρό του Αβραάμ Λίνκολν. «Χωρίς τη βοήθεια των μαύρων, ο Βορράς δεν θα μπορούσε να είχε κερδίσει τον πόλεμο τόσο σύντομα και ίσως ακόμη και να τον είχε χάσει», αναφέρει χαρακτηριστικά ο ιστορικός Τζέιμς ΜακΦίρσον. Το κείμενο της «Διακήρυξη Χειραφέτησης» αναφέρει ότι όσοι μαύροι δούλοι βρίσκονται στις περιοχές του Νότου που κατακτά ο Βορράς δεν θα μπορούν να πουληθούν ξανά σαν σκλάβοι. Όπως επισήμαιναν και οι τότε δημοσιογράφοι, το κείμενο ήταν πολύ προσεγμένο ώστε τελικά να μην υπάρχουν επιπτώσεις, γιατί δεν ελευθέρωνε τους δούλους που υπήρχαν ήδη στον Βορρά, ούτε καν όσους πολεμούσαν για τους Βόρειους, αλλά έδινε υπόσχεση ελευθέρωσης σε εκείνους του Νότου, εφ' όσον ο στρατός των Βορείων εισέλθει μια μέρα νικητής στην περιοχή τους. Εξαιρούσε, δε, τους δούλους που ήδη υπήρχαν στις «ουδέτερες πολιτείες».

Όλα αυτά, όμως, δεν μπορούσαν να κρύψουν την σκληρή πραγματικότητα, τους πάνω από 240.000 νεκρούς στρατιώτες από την αρχή του Εμφυλίου Πολέμου και από τα δύο μέρη. Θα ακολουθούσαν και πολλοί άλλοι!

Ένοπλες συγκρούσεις των εξεγερμένων με τους στρατιώτες στους δρόμους της Νέας Υόρκης.

Και σε αυτό το σημείο ο Λίνκολν κέρδιζε ήδη τον πόλεμο σε ουσία, διότι ήξερε, ότι οι απώλειες κοστίζουν στον Νότο που δεν είχε αποθέματα, ενώ εκείνος διέθετε πολλά. Στα λιμάνια του Βορρά οι νέοι άποικοι που έφθαναν είχαν να διαλέξουν μεταξύ της υποχρεωτικής στράτευσης ή της επιστροφής τους. Για αρκετούς από αυτούς, που έφθαναν σε άθλια κατάσταση από την άλλη άκρη του Ατλαντικού, ο στρατός ήταν μια λύση ένδυσης και σίτισης. Ο Βορράς, μεταξύ 1862 και 1864 κατάφερε να στρατολογήσει μ' αυτόν τον τρόπο περίπου 150.000 επιπλέον στρατιώτες και μετά από τις έκτακτες υποχρεωτικές στρατεύσεις –που προκάλεσαν μεγάλες λαϊκές διαδηλώσεις στην Νέα Υόρκη– άλλους 400.000, παρουσιάζοντας πρόσθετες ενισχύσεις που ισοδυναμούσαν με όλο το αρχικό δυναμικό του Νότου. Η αναλογία 2,5:1 σε ανθρώπινο υλικό υπέρ του Βορρά το 1860, μετετράπη σε 3:1 στα τέλη του 1862 και έφτασε το 10:1 στα τέλη του 1864. Η πορεία προς την ήττα του Νότου ήταν εξασφαλισμένη, απλά δεν είχε συμπληρωθεί ακόμα η μοιραία λίστα όλων των απωλειών που θα ήταν αναγκαίες.

Ο εν λόγω «Νόμος περί Στρατολόγησης» του 1863 επέτρεπε, σε όσους μπορούσαν, να μην υπηρετήσουν στον στρατό, πληρώνοντας 300 δολλάρια (ισοδύναμο με $ 5.835 το 2016), είτε προσλαμβάνοντας έναν αντικαταστάτη. [Ο ίδιος νόμος περί απαλλαγής των εύπορων ίσχυε, (συμπτωματικά;) και στο Νότο].

Το τετραήμερο 13-16 Ιουλίου 1863 στιγματίζεται από τις «Διαδηλώσεις της Στρατολόγησης», με τις ταραχές να φθάνουν μέχρι την καρδιά της ίδιας της Νέας Υόρκης. Ένα πλήθος εξεγερμένων ξεχύνεται στους δρόμους, καταστρέφοντας το κεντρικό Στρατολογικό Γραφείο της Νέας Υόρκης. Τις επόμενες μέρες, ομάδες λευκών εργατών –στην πλειοψηφία τους Ιρλανδοί– περιφέρονται στην πόλη, καταστρέφοντας κτίρια, εργοστάσια, γραμμές του τραμ και σπίτια. Οι ταραχές που ξεσπούν, με αφορμή την στρατολόγηση, είναι ποικιλόμορφες. Στρέφονται εναντίον των μαύρων, τους οποίους θεωρούν υπεύθυνους για τον πόλεμο που μαστίζει την χώρα, των πλουσίων και των ρεπουμπλικάνων. Αρχικά επιτίθενται στα κέντρα στρατολόγησης, στη συνέχεια σε σπίτια πλουσίων και στο τέλος αρχίζουν να δολοφονούν μαύρους. Περιφέρονται στους δρόμους, προκαλούν κλείσιμο εργοστασίων και στρατολογούν μέλη από τον συγκεντρωμένο κόσμο. Προκαλούν τον ολοσχερή εμπρησμό ενός ορφανοτροφείου που φιλοξενεί τα μαύρα παιδιά της πόλης. Πυροβολούν, καίνε και κρεμούν όσους μαύρους συναντούν στους δρόμους, ενώ άλλους τους πετούν στο ποτάμι για να πνιγούν.

Ο Λίνκολν κατέφυγε σε ακραία μέτρα: έθεσε την πολιτεία υπό στρατιωτικό νόμο και απέστειλε στρατιωτικά τμήματα, τα οποία επέστρεφαν από την μάχη του Γκέτισμπεργκ, για την καταστολή των εξεγέρσεων. Οι δυνάμεις κατέφθασαν το ίδιο απόγευμα, αναλαμβάνοντας δράση: εισέβαλαν στα σπίτια σφαγιάζοντας αδιάκριτα, ενώ συστοιχίες πυροβόλων σάρωναν τους δρόμους της Νέας Υόρκης εξοντώνοντας μαζικά 1.000 περίπου διαδηλωτές. Η δυσαρέσκεια προς το πρόσωπο του Λίνκολν ήταν τόσο έντονη ώστε κατέφυγε πλέον σε εκβιασμούς για να διατηρήσει την συνοχή του κόμματός του.

ΧΡΟΝΙΚΟ

Πλήθη εξαγριωμένων εργατών διαδηλώνουν και προβαίνουν σε καταστροφές και εμπρησμούς κτιρίων, εργοστασίων και κατοικιών

Δευτέρα 13 Ιουλίου 1863

Υπάρχουν αναφορές για ταραχές στο Μπάφαλο της Νέας Υόρκης και σε κάποιες άλλες πόλεις, αλλά η πρώτη διαδήλωση ενάντια στη Στρατολόγηση πραγματοποιείται το Σάββατο 11 Ιουλίου, ειρηνικά, στο Μανχάτταν. Η δεύτερη διαδήλωση οργανώνεται την Δευτέρα 13 Ιουλίου, δέκα ημέρες μετά την νίκη στο Γκέτισμπουργκ της νότιας Πενσιλβάνια. Στις 10π.μ. οργισμένο πλήθος περίπου 500 ατόμων, υπό την καθοδήγηση εθελοντών πυροσβεστών, επιτίθεται στο 9ο αστυνομικό τμήμα, το οποίο είναι και στρατολογικό γραφείο. Το πλήθος πετάει πέτρες πεζοδρομίου στα τζάμια και πυρπολεί το κτίριο, ενώ καίει πυροσβεστικό όχημα που πλησιάζει το σημείο. Μάλιστα, για να μην γίνουν αμέσως γνωστά τα γεγονότα, κόβουν τα καλώδια του τηλέγραφου. Στην περιοχή καταφθάνει ο Τζ. Α. Κένεντυ, υψηλόβαθμο στέλεχος της αστυνομίας, με πολιτική περιβολή, αλλά αναγνωρίζεται από το πλήθος και χτυπιέται μέχρις αναισθησίας στο κεφάλι, ενώ δέχεται επίθεση και με μαχαίρι στο χέρι. Οι λιγοστές αστυνομικές δυνάμεις που σπεύδουν στο σημείο ανοίγουν πυρ, αλλά αφοπλίζονται.

Ένα ξενοδοχείο που αρνείται να δώσει αλκοόλ σε εξεγερμένους πυρπολείται, όπως, επίσης, και το σπίτι του δημάρχου, δύο άλλα κτίρια, καθώς και τα γραφεία των New York Times. Αργότερα το απόγευμα οι αρχές σκοτώνουν έναν διαδηλωτή, κατά τη διάρκεια επίθεσης σε οπλοστάσιο στο Second Avenue και 21st Street. Ο κόσμος σπάει όλα τα παράθυρα με πλάκες που ξήλωσε από το δρόμο.

Οι διαδηλωτές στρέφονται ενάντια στους μαύρους ως εξιλαστήρια θύματα, βλέποντας τους ελεύθερους μαύρους, ως ανταγωνιστές για τις λιγοστές θέσεις εργασίας. Ο όχλος χτυπά, βασανίζει και σκοτώνει πολλούς μαύρους. Ένας, μάλιστα, δέχεται επίθεση από ένα πλήθος 400 λευκών με ξύλα και πέτρες, κατακρεουργείται, κρεμιέται από ένα δέντρο και του βάζουν και φωτιά.

Το Άσυλο για τα έγχρωμα ορφανά της 43ης οδού και 5ης Λεωφόρου, ένα «σύμβολο της λευκής φιλανθρωπίας», το οποίο φιλοξενεί 233 παιδιά, δέχεται επίθεση από πλήθος λατείται. Η αστυνομία καταφέρνει να απομακρύνει τα ορφανά πριν τον εμπρησμό του κτιρίου. Στην ευρύτερη περιοχή σκοτώνονται περισσότεροι από 120 μαύροι, ενώ καταστρέφονται τα μαγαζιά και τα σπίτια τους.

Άλλο πλήθος κατευθύνεται προς τις αποβάθρες του λιμανιού, όπου εργοδότες προσέλαβαν μαύρους αντί για Ιρλανδούς. Σκοπός του πλήθους είναι να εξαφανίσει κάθε μαύρο στοιχείο στις αποβάθρες. Επίσης, καταστρέφουν οίκους ανοχής, αίθουσες χορού, οικοτροφεία, ενώ γδύνουν τους λευκούς ιδιοκτήτες των επιχειρήσεων αυτών.

Τρίτη 14 Ιουλίου 1863

Η βραδυνή βροχή βοηθά να σβήσουν οι φωτιές της προηγούμενης μέρας και οι στασιαστές να ξεκουραστούν, αλλά επανέρχονται την επόμενη. Καίνε στο σπίτι του Άμπι Γκίμπονς, μεταρρυθμιστή των φυλακών, καθώς και της κόρης του υπέρμαχου της κατάργησης της δουλείας Ισαάκ Χόπερ. Επίσης, επιτίθενται σε γυναίκες που παντρεύτηκαν μαύρους, καθώς και σε πόρνες που δέχονται μαύρους, ευτυχώς, χωρίς να τους προκαλέσουν σωματικές βλάβες.

μπτη το βράδυ κοντά στο Gramercy Park. Σύμφωνα με πληροφορίες, δώδεκα άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους την τελευταία ημέρα των ταραχών σε αψιμαχίες μεταξύ στασιαστών, της αστυνομίας και του στρατού, συμπεριλαμβανομένου ενός αφροαμερικάνου, δύο στρατιωτών, ενός περαστικού και δύο γυναικών.

Οι συγκρούσεις ανάγκασαν εκατοντάδες μαύρων να εγκαταλείψουν την πόλη. Η βία ήταν ιδιαίτερα άγρια στις αποβάθρες του λιμανιού. Τουλάχιστον 2.000 τραυματίστηκαν.

Πολλές ταραχές με αφορμή την στρατολόγηση ξέσπασαν, επίσης, και σε άλλες πόλεις του βορρά –χωρίς μεγάλη διάρκεια και βία–: στο Νιούαρκ, το Τρόι, τη Βοστόνη, το Τολέδο και το Έβανσβιλ.

Μετάφραση-απόδοση Π.

Πλήθη εξαγριωμένων εργατών διαδηλώνουν και προβαίνουν σε καταστροφές και εμπρησμούς κτιρίων, εργοστασίων και κατοικιών

διαδήλωση ενάντια στη στρατολόγηση πραγματοποιείται το Σάββατο 11 Ιουλίου, ειρηνικά, στο Μανχάτταν. Η δεύτερη διαδήλωση οργανώνεται την Δευτέρα 13 Ιουλίου, δέκα ημέρες μετά την νίκη στο Γκέτισμπουργκ της νότιας Πενσιλβάνια. Στις 10π.μ. οργισμένο πλήθος περίπου 500 ατόμων, υπό την καθοδήγηση εθελοντών πυροσβεστών, επιτίθεται στο 9° αστυνομικό τμήμα, το οποίο είναι και στρατολογικό γραφείο. Το πλήθος πετάει πέτρες πεζοδρομίου στα τζάμια και πυρπολεί το κτίριο, ενώ καίει πυροσβεστικό όχημα που πλησιάζει το σημείο. Μάλιστα, για να μην γίνουν αμέσως γνωστά τα γεγονότα, κόβουν τα καλώδια του τηλέγραφου. Στην περιοχή καταφθάνει ο Τζ. Α. Κένεντυ, υψηλόβαθμο στέλεχος της αστυνομίας, με πολιτική περιβολή, αλλά αναγνωρίζεται από το πλήθος και χτυπιέται μέχρις αναισθησίας στο κεφάλι, ενώ δέχεται επίθεση και με μαχαίρι στο χέρι. Οι λιγοστές αστυνομικές δυνάμεις που σπεύδουν στο σημείο ανοίγουν πυρ, αλλά αφοπλίζονται.

Ένα ξενοδοχείο που αρνείται να δώσει αλκοόλ σε εξεγερμένους πυρπολείται, όπως, επίσης, και το σπίτι του δημάρχου, δύο άλλα κτίρια, καθώς και τα γραφεία των New York Times. Αργότερα το απόγευμα οι αρχές σκοτώνουν έναν διαδηλωτή, κατά τη διάρκεια επίθεσης σε οπλοστάσιο στο Second Avenue και 21st Street. Ο κόσμος σπάει όλα τα παράθυρα με πλάκες που ξήλωσε από το δρόμο.

Οι διαδηλωτές στρέφονται ενάντια στους μαύρους ως εξιλαστήρια θύματα, βλέποντας τους ελεύθερους μαύρους, ως ανταγωνιστές για τις λιγοστές θέσεις εργασίας. Ο όχλος χτυπά, βασανίζει και σκοτώνει πολλούς μαύρους. Ένας, μάλιστα, δέχεται επίθεση από ένα πλήθος 400 λευκών με ξύλα και πέτρες, κατακρεουργείται, κρεμιέται από ένα δέντρο και του βάζουν και φωτιά.

Το Άσυλο για τα έγχρωμα ορφανά της 43ης οδού και 5ης Λεωφόρου, ένα «σύμβολο της λευκής φιλανθρωπίας», το οποίο φιλοξενεί 233 παιδιά, δέχεται επίθεση από πλήθος γυναικών και παιδιών περίπου στις 4μμ. Το κτίριο λεηλατείται. Η αστυνομία καταφέρνει να απομακρύνει τα ορφανά πριν τον εμπρησμό του κτιρίου. Στην ευρύτερη περιοχή σκοτώνονται περισσότεροι από 120 μαύροι, ενώ καταστρέφονται τα μαγαζιά και τα σπίτια τους.

Άλλο πλήθος κατευθύνεται προς τις αποβάθρες του λιμανιού, όπου εργοδότες προσέλαβαν μαύρους αντί για Ιρλανδούς. Σκοπός του πλήθους είναι να εξαφανίσει κάθε μαύρο στοιχείο στις αποβάθρες. Επίσης, καταστρέφουν οίκους ανοχής, αίθουσες χορού, οικοτροφεία, ενώ γδύνουν τους λευκούς ιδιοκτήτες των επιχειρήσεων αυτών.

Τρίτη 14 Ιουλίου 1863

Η βραδυνή βροχή βοηθά να σβήσουν οι φωτιές της προηγούμενης μέρας και οι στασιαστές να ξεκουραστούν, αλλά επανέρχονται την επόμενη. Καίνε στο σπίτι του Άμπι Γκίμπονς, μεταρρυθμιστή των φυλακών, καθώς και της κόρης του υπέρμαχου της κατάργησης της δουλείας Ισαάκ Χόπερ. Επίσης, επιτίθενται σε γυναίκες που παντρεύτηκαν μαύρους, καθώς και σε πόρνες που δέχονται μαύρους, ευτυχώς, χωρίς να τους προκαλέσουν σωματικές βλάβες.

Στην πόλη φτάνει ο κυβερνήτης Οράτιος Σέιμουρ, ο οποίος, σε ομιλία του στο Δημαρχείο, προσπαθεί να κατευνάσει το πλήθος, λέγοντας ότι ο «Νόμος Περί Στρατολόγησης» είναι αντισυνταγματικός.

Ο στρατηγός Τζον Ε. Γούλ, διοικητής της ανατολικής περιφέρειας, καταφθάνει με περίπου 800 στρατιώτες. Διατάζει, επίσης, την πολιτοφυλακή να επιστρέψει στη Νέα Υόρκη.

Τετάρτη 15 και Πέμπτη 16 Ιουλίου 1863: Αποκατάσταση της τάξης

Η κατάσταση είναι καλύτερη την Τετάρτη, όταν ο βοηθός του στρατηγού λαμβάνει οδηγία να

μπτη το βράδυ κοντά στο Gramercy Park. Σύμφωνα με πληροφορίες, δώδεκα άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους την τελευταία ημέρα των ταραχών σε αψιμαχίες μεταξύ στασιαστών, της αστυνομίας και του στρατού, συμπεριλαμβανομένου ενός αφροαμερικάνου, δύο στρατιωτών, ενός περαστικού και δύο γυναικών.

Οι συγκρούσεις ανάγκασαν εκατοντάδες μαύρων να εγκαταλείψουν την πόλη. Η βία ήταν ιδιαίτερα άγρια στις αποβάθρες του λιμανιού. Τουλάχιστον 2.000 τραυματίστηκαν.

Πολλές ταραχές με αφορμή την στρατολόγηση ξέσπασαν, επίσης, και σε άλλες πόλεις του βορρά –χωρίς μεγάλη διάρκεια και βία–: στο Νιούαρκ, το Τρόι, τη Βοστόνη, το Τολέδο και το Έβανσβιλ.

Μετάφραση-απόδοση Π.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 15ος, Φύλλο 168
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2017

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ

γερμένους πυρπολείται, όπως, επίσης, και το σπίτι του δημάρχου, δύο άλλα κτίρια, καθώς και τα γραφεία των New York Times. Αργότερα το απόγευμα οι αρχές σκοτώνουν έναν διαδηλωτή, κατά τη διάρκεια επίθεσης σε οπλοστάσιο στο Second Avenue και 21st Street. Ο κόσμος σπάει όλα τα παράθυρα με πλάκες που ξήλωσε από το δρόμο.

Οι διαδηλωτές στρέφονται ενάντια στους μαύρους ως εξιλαστήρια θύματα, βλέποντας τους ελεύθερους μαύρους, ως ανταγωνιστές για τις λιγοστές θέσεις εργασίας. Ο όχλος χτυπά, βασανίζει και σκοτώνει πολλούς μαύρους. Ένας, μάλιστα, δέχεται επίθεση από ένα πλήθος 400 λευκών με ξύλα και πέτρες, κατακρεουργείται, κρεμιέται από ένα δέντρο και του βάζουν και φωτιά.

Το Άσυλο για τα έγχρωμα ορφανά της 43ης οδού και 5ης Λεωφόρου, ένα «σύμβολο της λευκής φιλανθρωπίας», το οποίο φιλοξενεί 233 παιδιά, δέχεται επίθεση από πλήθος γυναικών και παιδιών περίπου στις 4μμ. Το κτίριο λεηλατείται

Το λυντσάρισμα και ο θάνατος, του συνταγματάρχου H.F. O'Brien, πλησίον της κατοικίας του, στις 14 Ιουλίου, από εξαγριωμένους στασιαστές.

μανιού, όπου εργοδότες προσέλαβαν μαύρους αντί για Ιρλανδούς. Σκοπός του πλήθους είναι να εξαφανίσει κάθε μαύρο στοιχείο στις αποβάθρες. Επίσης, καταστρέφουν οίκους ανοχής, αίθουσες χορού, οικοτροφεία, ενώ γδύνουν τους λευκούς ιδιοκτήτες των επιχειρήσεων αυτών.

Τρίτη 14 Ιουλίου 1863

Η βραδυνή βροχή βοηθά να σβήσουν οι φωτιές της προηγούμενης μέρας και οι στασιαστές να ξεκουραστούν, αλλά επανέρχονται την επόμενη. Καίνε στο σπίτι του Άμπι Γκίμπονς, μεταρρυθμιστή των φυλακών, καθώς και της κόρης του υπέρμαχου της κατάργησης της δουλείας Ισαάκ Χόπερ. Επίσης, επιτίθενται σε γυναίκες που παντρεύτηκαν μαύρους, καθώς και σε πόρνες που δέχονται μαύρους, ευτυχώς, χωρίς να τους προκαλέσουν σωματικές βλάβες.

Στην πόλη φτάνει ο κυβερνήτης Οράτιος Σέιμουρ, ο οποίος, σε ομιλία του στο Δημαρχείο, προσπαθεί να κατευνάσει το πλήθος, λέγοντας ότι ο «Νόμος Περί Στρατολόγησης» είναι αντισυνταγματικός.

Ο στρατηγός Τζον Ε. Γούλ, διοικητής της ανατολικής περιφέρειας, καταφθάνει με περίπου 800 στρατιώτες. Διατάζει, επίσης, την πολιτοφυλακή να επιστρέψει στη Νέα Υόρκη.

Τετάρτη 15 και Πέμπτη 16 Ιουλίου 1863: Αποκατάσταση της τάξης

Η κατάσταση είναι καλύτερη την Τετάρτη, όταν ο βοηθός του στρατηγού λαμβάνει οδηγία να αναστείλει την στρατολόγηση. Κάποιοι στασιαστές μένουν στα σπίτια τους. Κάποιοι άλλοι, όμως, ξαναβγαίνουν στους δρόμους με άγριες διαθέσεις.

Η τάξη αποκαθίσταται την Πέμπτη όταν ομοσπονδιακές δυνάμεις επιστρέφουν στην Νέα Υόρκη, συμπεριλαμβανομένης της 152ης δύναμης εθελοντών Ν. Υόρκης, της 26ης εθελοντών του Μίτσιγκαν, της 27ης της Ιντιάνα και του 7ου Συντάγματος της Νέας Υόρκης. Μέχρι τις 16 Ιουλίου, κατέφθασαν αρκετές χιλιάδες ομοσπονδιακά στρατεύματα στην πόλη.

Η τελική αντιπαράθεση σημειώθηκε την Πέ-

περαστικού και δύο γυναικών.

Οι συγκρούσεις ανάγκασαν εκατοντάδες μαύρων να εγκαταλείψουν την πόλη. Η βία ήταν ιδιαίτερα άγρια στις αποβάθρες του λιμανιού. Τουλάχιστον 2.000 τραυματίστηκαν.

Πολλές ταραχές με αφορμή την στρατολόγηση ξέσπασαν, επίσης, και σε άλλες πόλεις του βορρά –χωρίς μεγάλη διάρκεια και βία–: στο Νιούαρκ, το Τρόι, τη Βοστόνη, το Τολέδο και το Έβανσβιλ.

Μετάφραση-απόδοση Π.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 15ος, Φύλλο 168
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2017

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658,
Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ,
ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σας μέσω του ταχυδομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

Περί Κινηματικής... Κυβερνοαντιπολίτευσης...

Στους καιρούς που βασιλεύουν η σύγχυση, η συνεχής κοινωνική διαίρεση, η συντριβή κάθε βεβαιότητας, **η ματαίωση κάθε κοινωνικής προσδοκίας για «κάτι καλύτερο», η ματαίωση των προσδοκιών, που οδηγούσαν «λίγο πριν» στην ανυποταξία, κοινωνικών ομάδων ή ατόμων, έστω και για λόγους διατήρησης κεκτημένων** αποτελούν πρώτα απ' όλα τους βασικούς λόγους, που εξηγούν γιατί το καθεστώς, που διαχειρίζεται τις κρατικές υποθέσεις μπορεί να χαμογελά ακόμη, έστω συγκρατημένα.

Πρόκειται, λοιπόν, για μια συνθήκη κοινωνικής παράδοσης και μάλιστα με τους χειρότερους όρους; Ή μήπως είναι υπερβολικός αυτός χαρακτηρισμός; Και αν, πράγματι, έτσι έχουν τα πράγματα, είναι πιθανός ο απεγκλωβισμός και πότε είναι εφικτό να γίνει κάτι τέτοιο;

Θα πρέπει, εξ αρχής, να τονίσουμε ότι πρόκειται για ένα καθεστώς αριστεροδεξιό, που εξέφρασε από την πρώτη στιγμή τις βαθύτερες ιστορικές καταβολές της συνύπαρξης και της αλληλεξάρτησης αριστεράς-δεξιάς – σφραγίζοντας για πάντα τις εμφυλιοπολεμικές αντιθέσεις.

Μα, θα αναρωτηθεί κάποιος και πώς συνταιριάζεται κάτι τέτοιο με την χρήση παραδοσιακών συμβόλων ή συμβολισμών από το νέο καθεστώς, που ήρθε να εκφράσει το «αδούλωτο πνεύμα του ελληνικού λαού» με προσκυνήματα στην Καισαριανή για να τιμηθεί ο αντιφασιστικός αγώνας ή με τις απίθανες αντιγερμανικές αντιιμπεριαλιστικές κορώνες; Πολύ γρήγορα, έγινε φανερό ότι ακριβώς αυτή η διαχείριση διευκόλυνε όχι μόνο την συνέχιση της κοινωνικής ισοπέδωσης, αλλά και την επιβολή χειρότερων όρων δουλείας.

Αυτή ακριβώς η εκδοχή ειδυλλιακής συνύπαρξης αριστεράς-δεξιάς, που προσφέρει το καθεστώς Τσίπρα, αντλεί ιδεολογικούς πόρους από το μεταπολιτευτικό παρελθόν, αλλά δεν εξαντλείται ούτε καθηλώνεται στην επανάληψη προηγούμενων «εμπειριών».

Και ο λόγος είναι απλός. Τα νέα καθήκοντα στην διαχείριση των κρατικών υποθέσεων, η αγριότητα της επιβολής, που εξακολουθεί να σαρώνει την προηγούμενη συνθήκη ανάμεσα σε εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους, απαιτούσαν και συνεχίζουν να απαιτούν την ιδιαίτερη, την πιο εκλεπτυσμένη εξουσιαστική εκδοχή, δηλαδή εκείνη που μόνο οι κομμουνιστές μπορούν να προσφέρουν.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η προεκλογική υπόσχεση στελεχών του Συριζα ότι όταν με το «καλό» θα έρθουν στα πράγματα, οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις θα πτες κινήσεις», που το καθεστώς νομιμοποιείται να καταστείλει, είτε θα πρόκειται για αντικοινωνικές κινήσεις, που στόχο έχουν να βλάψουν τα λαϊκά συμφέροντα.

Οι δηλώσεις αυτές είναι αλήθεια ότι δεν πέρασαν απαρατήρητες. **Είναι προφανές, όμως, ότι η βαρύτητά τους δεν αξιολογήθηκε σχεδόν καθόλου, ή όταν αυτό έγινε, οι φωνές που προειδοποιούσαν και υπενθύμιζαν τις αριστερές δυνατότητες καταστολής από οποιαδήποτε θέση, «αγωνιστική», αντιπολιτευτική ή κυβερνητική, ακούγονταν και φάνταζαν εμμονικές ή τουλάχιστον γραφικές.**

Στην «αδυναμία» αυτή συνετέλεσε σε μεγάλο βαθμό η κινηματική ευφορία μπροστά στην επερχόμενη «αλλαγή», η κινηματική προεκλογική καμπάνια για να έρθει η πρώτη φορά αριστερή κυβέρνηση στα «πράγματα», αλλά και οι κάθε είδους κινηματικές προσδοκίες, που μπόλιαζαν αυτήν την στάση.

Έτσι, οι περισσότερες συνιστώσες του κινήματος παρουσιάστηκαν έτοιμες να συναποτελέσουν μια αξιόπιστη, παρ' ότι ιδιότυπη κυβερνητική συνιστώσα, μπαίνοντας κάτω από την ομπρέλα του αντιφασισμού και της συμπαράστασης στους πρόσφυγες και μετανάστες, ενάντια στην κακιά δεξιά, που είχε προηγουμένως καταστείλει συστηματικά κυρίως καταλήψεις, ενώ στην σχετική προπαγάνδα υπέρ του Συριζα έμπαινε, με εμφαντικό τρόπο, το ζήτημα των πολιτικών κρατουμένων τους οποίους εννοείται ότι θα ευνοούσε μια αριστερή κυβέρνηση!!!

Αυτή ακριβώς η όσμωση εκφράσθηκε, μεταξύ άλλων, με χαρακτηριστικό τρόπο και από τον βουλευτή του Συριζα Βαγγέλη Διαμαντόπουλο, ο οποίος τον Ιούνιο του 2013 είχε δηλώσει ότι «***χώροι όπως η βίλα Αμαλίας, που έχουν εγκαταλειφθεί, συνδέονται και με άλλα πράγματα, επίκαιρα στην κοινωνία μας, δράσεις όπως το εμπόριο χωρίς μεσάζοντες ή το ανταλλακτικό εμπόριο***», ενώ δεν δίστασε να ισχυριστεί ότι «***αυτοπροσδιορίζεται στον αναρχικό χώρο***» για να «***διευκρινίσει***» στην συνέχεια ότι

«*Ως βουλευτής και μέλος του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ στηρίζω το πρόγραμμα και τις ιδέες της ριζοσπαστικής αριστεράς και τους μαζικούς και ειρηνικούς αγώνες του ελληνικού λαού για δημοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη. Αυτοπροσδιορίζομαι από αυτήν την ιδιότητά μου και μόνο. Για μένα απολύτως συμβατές με αυτή την ιδιότητα είναι οι αξιακές αναφορές μου στην άμεση δημοκρατία και στους κοινωνικούς χώρους*».

Σκουρλέτης, επίσημος εκπρόσωπος του κ. Τσίπρα, χαρακτήρισε με λόγο που δεν αρμόζει σε κοινοβουλευτικό κόμμα, ως "χαφιεδίστικη την ανακοίνωση της ΝΔ" για τη διαπίστωση της κάλυψης που παρέχει το κόμμα του στους κουκουλοφόρους. Όμως, λίγη ώρα μετά, ένας βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ δεν καλύπτει απλώς τους "κουκουλοφόρους", αλλά αυτοπροσδιορίζεται ως "κουκουλοφόρος". Η Νέα Δημοκρατία περιμένει την άμεση και έμπρακτη απάντηση του κ. Τσίπρα στα ερωτήματα που θέτει... Διαφορετικά, κάθε άλλη υπεκφυγή θα ισοδυναμεί με συνενοχή!» τονίζεται στην ανακοίνωση της ΝΔ στις 10-1-2013.

Το κίνημα, λοιπόν, δεν συναίνεσε, απλά, στην προοπτική αυτή, αλλά δούλεψε εντατικά με τον έναν ή τον άλλο τρόπο για να την στηρίξει, παρέχοντας στο επερχόμενο γεγονός την απαραίτητη πιστοποίησή του ως δήθεν επαναστατική εξέλιξη ή τέλος πάντων εξέλιξη με την οποία μπορούν να συμβιβαστούν ή να αρκεστούν όσοι κινητοποιήθηκαν στους σκληρούς αντιμνημονιακούς αγώνες.

Η αποκορύφωση της κινηματικής συναίνεσης ήρθε με αφορμή το δημοψήφισμα.

Εδώ η λαϊκή κινητοποίηση υπέρ του ΟΧΙ δεν έδωσε μόνο την ευκαιρία να δηλωθούν οι απαραίτητες κινηματικές εγγυήσεις στο νέο καθεστώς, αλλά και το πεδίο για να εγγραφούν οι έμπρακτες διαβεβαιώσεις για την περαιτέρω φανατική στήριξή του.

Μήπως τότε ο φανατισμός πνίγηκε στην «ιστορική κωλοτούμπα» του ηγέτη της πρώτης φορά αριστερής κυβέρνησης;

Όχι βέβαια. Από πουθενά δεν προκύπτει κάτι παρόμοιο. Ίσα ίσα ο ίδιος φανατισμός διατηρείται και μεγαλώνει, απλά αλλάζει μανδύα, όπως επιβεβαιώνει η ηγετική κινηματική επανεμφάνιση των περισσότερων που αποχώρησαν (βλ. Λαϊκή Ενότητα) μετά την συντεταγμένη και ελεγχόμενη διάσπαση του Συριζα.

Περί Κινηματικής... Κυβερνοαντιπολίτευσης...

Στους καιρούς που βασιλεύουν η σύγχυση, η συνεχής κοινωνική διαίρεση, η συντριβή κάθε βεβαιότητας, **η ματαίωση κάθε κοινωνικής προσδοκίας για «κάτι καλύτερο», η ματαίωση των προσδοκιών, που οδηγούσαν «λίγο πριν» στην ανυποταξία, κοινωνικών ομάδων ή ατόμων, έστω και για λόγους διατήρησης κεκτημένων** αποτελούν πρώτα απ' όλα τους βασικούς λόγους, που εξηγούν γιατί το καθεστώς, που διαχειρίζεται τις κρατικές υποθέσεις μπορεί να χαμογελά ακόμη, έστω συγκρατημένα.

Πρόκειται, λοιπόν, για μια συνθήκη κοινωνικής παράδοσης και μάλιστα με τους χειρότερους όρους; Ή μήπως είναι υπερβολικός αυτός χαρακτηρισμός; Και αν, πράγματι, έτσι έχουν τα πράγματα, είναι πιθανός ο απεγκλωβισμός και πότε είναι εφικτό να γίνει κάτι τέτοιο;

Θα πρέπει, εξ αρχής, να τονίσουμε ότι πρόκειται για ένα καθεστώς αριστεροδεξιό, που εξέφρασε από την πρώτη στιγμή τις βαθύτερες ιστορικές καταβολές της συνύπαρξης και της αλληλεξάρτησης αριστεράς-δεξιάς – σφραγίζοντας για πάντα τις εμφυλιοπολεμικές αντιθέσεις.

Μα, θα αναρωτηθεί κάποιος και πώς συνταιριάζεται κάτι τέτοιο με την χρήση παραδοσιακών συμβόλων ή συμβολισμών από το νέο καθεστώς, που ήρθε να εκφράσει το «αδούλωτο πνεύμα του ελληνικού λαού» με προσκυνήματα στην Καισαριανή για να τιμηθεί ο αντιφασιστικός αγώνας ή με τις απίθανες αντιγερμανικές αντιιμπεριαλιστικές κορώνες; Πολύ γρήγορα, έγινε φανερό ότι ακριβώς αυτή η διαχείριση διευκόλυνε όχι μόνο την συνέχιση της κοινωνικής ισοπέδωσης, αλλά και την επιβολή χειρότερων όρων δουλείας.

Αυτή ακριβώς η εκδοχή ειδυλλιακής συνύπαρξης αριστεράς-δεξιάς, που προσφέρει το καθεστώς Τσίπρα, αντλεί ιδεολογικούς πόρους από το μεταπολιτευτικό παρελθόν, αλλά δεν εξαντλείται ούτε καθηλώνεται στην επανάληψη προηγούμενων «εμπειριών».

Και ο λόγος είναι απλός. Τα νέα καθήκοντα στην διαχείριση των κρατικών υποθέσεων, η αγριότητα της επιβολής, που εξακολουθεί να σαρώνει την προηγούμενη συνθήκη ανάμεσα σε εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους, απαιτούσαν και συνεχίζουν να απαιτούν την ιδιαίτερη, την πιο εκλεπτυσμένη εξουσιαστική εκδοχή, δηλαδή εκείνη που μόνο οι κομμουνιστές μπορούν να προσφέρουν.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η προεκλογική υπόσχεση στελεχών του Συριζα ότι όταν με το «καλό» θα έρθουν στα πράγματα, οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις θα εκλείψουν, αφού με την άνοδό τους στην εξουσία αυτομάτως θα εκλείψουν και οι λόγοι που οδηγούν σ' αυτές. Και εφ' όσον δεν εκλείψουν; Τότε, είτε θα πρόκειται για «ύποπτες κινήσεις», που το καθεστώς νομιμοποιείται να καταστείλει, είτε θα πρόκειται για αντικοινωνικές κινήσεις, που στόχο έχουν να βλάψουν τα λαϊκά συμφέροντα.

Οι δηλώσεις αυτές είναι αλήθεια ότι δεν πέρασαν απαρατήρητες. **Είναι προφανές, όμως, ότι η βαρύτητά τους δεν αξιολογήθηκε σχεδόν καθόλου, ή όταν αυτό έγινε, οι φωνές που προειδοποιούσαν και υπενθύμιζαν τις αριστερές δυνατότητες καταστολής από οποιαδήποτε θέση, «αγωνιστική», αντιπολιτευτική ή κυβερνητική, ακούγονταν και φάνταζαν εμμονικές ή τουλάχιστον γραφικές.**

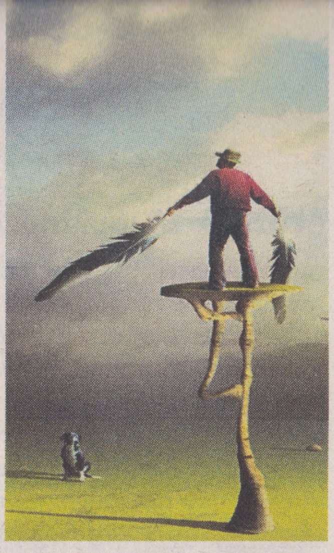
Στην «αδυναμία» αυτή συνετέλεσε σε μεγάλο βαθμό η κινηματική ευφορία μπροστά στην επερχόμενη «αλλαγή», η κινηματική προεκλογική καμπάνια για να έρθει η πρώτη φορά αριστερή κυβέρνηση στα «πράγματα», αλλά και οι κάθε είδους κινηματικές προσδοκίες, που μπόλιαζαν αυτήν την στάση.

Έτσι, οι περισσότερες συνιστώσες του κινήματος παρουσιάστηκαν έτοιμες να συναποτελέσουν μια αξιόπιστη, παρ' ότι ιδιότυπη κυβερνητική συνιστώσα, μπαίνοντας κάτω από την ομπρέλα του αντιφασισμού και της συμπαράστασης στους πρόσφυγες και μετανάστες, ενάντια στην κακιά δεξιά, που είχε προηγουμένως καταστείλει συστηματικά κυρίως καταλήψεις, ενώ στην σχετική προπαγάνδα υπέρ του Συριζα έμπαινε, με εμφαντικό τρόπο, το ζήτημα των πολιτικών κρατουμένων τους οποίους εννοείται ότι θα ευνοούσε μια αριστερή κυβέρνηση!!!

Αυτή ακριβώς η όσμωση εκφράσθηκε, μεταξύ άλλων, με χαρακτηριστικό τρόπο και από τον βουλευτή του Συριζα Βαγγέλη Διαμαντόπουλο, ο οποίος τον Ιούνιο του 2013 είχε δηλώσει ότι ***«χώροι όπως η βίλα Αμαλίας, που έχουν εγκαταλειφθεί, συνδέονται και με άλλα πράγματα, επίκαιρα στην κοινωνία μας, δράσεις όπως το εμπόριο χωρίς μεσάζοντες ή το ανταλλακτικό εμπόριο»***, ενώ δεν δίστασε να ισχυριστεί ότι ***«αυτοπροσδιορίζεται στον αναρχικό χώρο»*** για να ***«διευκρινίσει»*** στην συνέχεια ότι

«Ως βουλευτής και μέλος του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ στηρίζω το πρόγραμμα και τις ιδέες της ριζοσπαστικής αριστεράς και τους μαζικούς και ειρηνικούς αγώνες του ελληνικού λαού για δημοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη. Αυτοπροσδιορίζομαι από αυτήν την ιδιότητά μου και μόνο. Για μένα απολύτως συμβατές με αυτή την ιδιότητα είναι οι αξιακές αναφορές μου στην άμεση δημοκρατία και στους κοινωνικούς χώρους».

Το κλίμα αυτό παρουσίαζε με καταγγελτικό τρόπο η ΝΔ πιστεύοντας ότι θα συσπειρώσει από την πλευρά της τα πλέον συντηρητικά κοινωνικά στρώματα: «*Σήμερα, ο κ. Σκουρλέτης, επίσημος εκπρόσωπος του κ. Τσίπρα, χαρακτήρισε με λόγο που δεν αρμόζει σε κοινοβουλευτικό κόμμα, ως "χαφιεδίστικη την ανακοίνωση της ΝΔ" για τη διαπίστωση της κάλυψης που παρέχει το κόμμα του στους κουκουλοφόρους. Όμως, λίγη ώρα μετά, ένας βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ δεν καλύπτει απλώς τους "κουκουλοφόρους", αλλά αυτοπροσδιορίζεται ως "κουκουλοφόρος". Η Νέα Δημοκρατία περιμένει την άμεση και έμπρακτη απάντηση του κ. Τσίπρα στα ερωτήματα που θέτει... Διαφορετικά, κάθε άλλη υπεκφυγή θα ισοδυναμεί με συνενοχή!*» τονίζεται στην ανακοίνωση της ΝΔ στις 10-1-2013.

Το κίνημα, λοιπόν, δεν συναίνεσε, απλά, στην προοπτική αυτή, αλλά δούλεψε εντατικά με τον έναν ή τον άλλο τρόπο για να την στηρίξει, παρέχοντας στο επερχόμενο γεγονός την απαραίτητη πιστοποίησή του ως δήθεν επαναστατική εξέλιξη ή τέλος πάντων εξέλιξη με την οποία μπορούν να συμβιβαστούν ή να αρκεστούν όσοι κινητοποιήθηκαν στους σκληρούς αντιμνημονιακούς αγώνες.

Η αποκορύφωση της κινηματικής συναίνεσης ήρθε με αφορμή το δημοψήφισμα.

Εδώ η λαϊκή κινητοποίηση υπέρ του ΟΧΙ δεν έδωσε μόνο την ευκαιρία να δηλωθούν οι απαραίτητες κινηματικές εγγυήσεις στο νέο καθεστώς, αλλά και το πεδίο για να εγγραφούν οι έμπρακτες διαβεβαιώσεις για την περαιτέρω φανατική στήριξή του.

Μήπως τότε ο φανατισμός πνίγηκε στην «ιστορική κωλοτούμπα» του ηγέτη της πρώτης φορά αριστερής κυβέρνησης;

Όχι βέβαια. Από πουθενά δεν προκύπτει κάτι παρόμοιο. Ίσα ίσα ο ίδιος φανατισμός διατηρείται και μεγαλώνει, απλά αλλάζει μανδύα, όπως επιβεβαιώνει η ηγετική κινηματική επανεμφάνιση των περισσότερων που αποχώρησαν (βλ. Λαϊκή Ενότητα) μετά την συντεταγμένη και ελεγχόμενη διάσπαση του Συριζα.

Η κινηματική κυβερνοαντιπολίτευση, δηλαδή, στα καλύτερά της...

Συσπείρωση Αναρχικών

δωσης, αλλά και την επιβολή χειρότερων όρων δουλείας.

Αυτή ακριβώς η εκδοχή ειδυλλιακής συνύπαρξης αριστεράς-δεξιάς, που προσφέρει το καθεστώς Τσίπρα, αντλεί ιδεολογικούς πόρους από το μεταπολιτευτικό παρελθόν, αλλά δεν εξαντλείται ούτε καθηλώνεται στην επανάληψη προηγούμενων «εμπειριών».

Και ο λόγος είναι απλός. Τα νέα καθήκοντα στην διαχείριση των κρατικών υποθέσεων, η αγριότητα της επιβολής, που εξακολουθεί να σαρώνει την προηγούμενη συνθήκη ανάμεσα σε εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους, απαιτούσαν και συνεχίζουν να απαιτούν την ιδιαίτερη, την πιο εκλεπτυσμένη εξουσιαστική εκδοχή, δηλαδή εκείνη που μόνο οι κομμουνιστές μπορούν να προσφέρουν.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η προεκλογική υπόσχεση στελεχών του Συριζα ότι όταν με το «καλό» θα έρθουν στα πράγματα, οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις θα εκλείψουν, αφού με την άνοδό τους στην εξουσία αυτομάτως θα εκλείψουν και οι λόγοι που οδηγούν σ' αυτές. Και εφ' όσον δεν εκλείψουν; Τότε, είτε θα πρόκειται για «υπό-

με χαρακτηριστικό τρόπο και από τον βουλευτή του Συριζα Βαγγέλη Διαμαντόπουλο, ο οποίος τον Ιούνιο του 2013 είχε δηλώσει ότι «***χώροι όπως η βίλα Αμαλίας, που έχουν εγκαταλειφθεί, συνδέονται και με άλλα πράγματα, επίκαιρα στην κοινωνία μας, δράσεις όπως το εμπόριο χωρίς μεσάζοντες ή το ανταλλακτικό εμπόριο***», ενώ δεν δίστασε να ισχυριστεί ότι «***αυτοπροσδιορίζεται στον αναρχικό χώρο***» για να «***διευκρινίσει***» στην συνέχεια ότι

«***Ως βουλευτής και μέλος του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ στηρίζω το πρόγραμμα και τις ιδέες της ριζοσπαστικής αριστεράς και τους μαζικούς και ειρηνικούς αγώνες του ελληνικού λαού για δημοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη. Αυτοπροσδιορίζομαι από αυτήν την ιδιότητά μου και μόνο. Για μένα απολύτως συμβατές με αυτή την ιδιότητα είναι οι αξιακές αναφορές μου στην άμεση δημοκρατία και στους κοινωνικούς χώρους***».

Το κλίμα αυτό παρουσίαζε με καταγγελτικό τρόπο η ΝΔ πιστεύοντας ότι θα συσπειρώσει από την πλευρά της τα πλέον συντηρητικά κοινωνικά στρώματα: «***Σήμερα, ο κ.***

Η αποκορύφωση της κινηματικής συναίνεσης ήρθε με αφορμή το δημοψήφισμα.

Εδώ η λαϊκή κινητοποίηση υπέρ του ΟΧΙ δεν έδωσε μόνο την ευκαιρία να δηλωθούν οι απαραίτητες κινηματικές εγγυήσεις στο νέο καθεστώς, αλλά και το πεδίο για να εγγραφούν οι έμπρακτες διαβεβαιώσεις για την περαιτέρω φανατική στήριξή του.

Μήπως τότε ο φανατισμός πνίγηκε στην «ιστορική κωλοτούμπα» του ηγέτη της πρώτης φορά αριστερής κυβέρνησης;

Όχι βέβαια. Από πουθενά δεν προκύπτει κάτι παρόμοιο. Ίσα ίσα ο ίδιος φανατισμός διατηρείται και μεγαλώνει, απλά αλλάζει μανδύα, όπως επιβεβαιώνει η ηγετική κινηματική επανεμφάνιση των περισσότερων που αποχώρησαν (βλ. Λαϊκή Ενότητα) μετά την συντεταγμένη και ελεγχόμενη διάσπαση του Συριζα.

Η κινηματική κυβερνοαντιπολίτευση, δηλαδή, στα καλύτερά της...

Συσπείρωση Αναρχικών

Λέξεις ανάμεσα σε φύλλα

Τελικά φτάνουμε ως εδώ σχεδόν χωρίς ανάσα.
Ένας πλούσιος μπορεί να παριστάνει τον φτωχό για πλάκα.
Έχει πλάκα να κάνεις τον φτωχό αν δεν είσαι.
Ένας άνθρωπος της μαλθακότητας μπορεί να παριστάνει
τον περιπετειώδη.
Έχει πλάκα να ζεις την περιπέτεια εκ του ασφαλούς.
Ένας άνθρωπος δίχως δημιουργικότητα
έχει πλάκα να παριστάνει τον δημιουργό.
Κατασκευάζεις την εικόνα σου,
όπως μια εικονομορφή.
Άνευ σημασίας.
Και τι είναι τελικά ζωή;
Ανταγωνισμός;
Όλα για κάποιους;
Ας τα έχουν όλα δικά τους κι ας μας αφήσουν να είμαστε.

Αν.Κ.

